

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till viltförvaltningslag, lag om ändring av jaktlagen, lag om ändring av lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift och lag om ändring av 1 § i lagen om landsbygdsnäringsarnas besvärsnämnd

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att det stiftas en viltförvaltningslag. Finlands viltcentral bildas genom att sammanslå Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten, om vilka det föreskrivs i jaktlagen, till en organisation för att avveckla överlappningar och effektivisera funktioner i förvaltningen. För att lagstiftningen ska vara konsekvent är det ändamålsenligt att stifta en separat viltförvaltningslag. I propositionen föreslås att de offentliga förvaltningsuppgifterna separeras och underställs av en chef för offentliga förvaltningsuppgifter. Ytterligare föreslås att det föreskrivs om en partiell tillämpning av föreningslagen på jaktvårdsföreningarna. Den föreslagna lagen ändrar jaktvårdsföreningarnas och Finlands viltcentrals uppgifter så att de bättre motsvarar de förändringar som skett i verksamhetsmiljön och de strategiska målen för viltushållningen inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde. Närmare bestämmelser får utfärdas genom förordning av statsrådet. Bestämmelser om detaljer av teknisk natur utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

I propositionen föreslås ytterligare att jaktlagen ändras i behövliga delar. Det föreslås att bestämmelserna i jaktlagen om organisationer upphävs. Även i övriga delar av jaktlagen föreslås att hänvisningar till jaktvårdsdistrikt och Jägarnas centralorganisation ersätts med hänvisningar till Finlands viltcentral.

I jaktlagen föreslås också vissa ändringar som beror på grundlagen. I propositionen föreslås det att paragrafen om förbud och begränsning av jakten ändras. Det föreslås att beslut av normativ karaktär som jaktvårdsdistrikten nu har befogenhet att göra framöver utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Bestämmelse om befogenheterna för i jaktlagen avsedda offentliga förvaltningsuppgifter ska utfärdas på lagnivå. Det föreslås att förvaltningsbeslut som direkt berör enskilda medborgare eller samfund fattas av Finlands viltcentral i stället för av jord- och skogsbruksministeriet. Ytterligare görs strukturella ändringar i jaktlagens licenssystem som gör tillämpningen av lagen klarare. Det föreslås även att jaktlagen ändras så att bestämmelser om dispens från fredning av viltart ingår i jaktlagen i stället för i jaktförordningen.

Det föreslås att befogenheten att bevilja dispens för användning av förbjudna fångstredskap och fångstmetoder överförs från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands viltcentral.

Vidare föreslås det att det i jaktlagen görs de behövliga ändringar som inrättandet av Finlands viltcentral och den ändrade tillsynen över jaktvårdsföreningarna förutsätter.

Det föreslås att lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift ändras så att bestämmelserna om jaktvårdsavgift och jaktlicenser ges på lagnivå.

Lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2011.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING	2
ALLMÅN MOTIVERING	4
1 INLEDNING	4
2 NULÄGE	5
2.1 Lagstiftning och praxis	5
2.1.1 Viltförvaltningen	5
Allmänt	5
Jägarnas centralorganisation	5
Jaktvårdsdistrikten	5
Jaktvårdsföreningarna	6
2.1.2 Befogenhetsfrågor och jaktlicenssystemet	6
2.1.3 Övriga frågor	8
Införsel av arter av främmande ursprung	8
Hundprov och hunddressyr	8
Äganderätten till hjorddjur som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka	8
Åläggande att bortskaffa djur	8
2.2 Lagstiftningen i EU	9
2.3 Bedömning av nuläget	10
2.3.1 Viltförvaltningens organisation	10
2.3.2 Befogenhetsfrågor och jaktlicenssystemet	11
2.3.3 Övriga frågor	13
Införsel av arter av främmande ursprung	13
Hundprov och hunddressyr	13
Äganderätten till hjorddjur som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka	13
Åläggande att bortskaffad dött djur	14
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	14
3.1 De viktigaste målen	14
3.1.1 Viltförvaltningens organisation	14
3.1.2 Befogenhetsfrågor och jaktlicenssystem	14
3.2 Alternativ för realiserandet	15
3.3 De viktigaste förslagen	16
3.3.1 Viltförvaltningens organisation	16
3.3.2 Befogenhetsfrågor och jaktlicenssystem	16
3.3.3 Övriga frågor	18
Införsel av arter av främmande ursprung	18
Hundprov och hunddressyr	18
Äganderätten till hjorddjur som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka	18
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	18
4.1 Ekonomiska konsekvenser	18
4.2 Konsekvenser för myndigheterna	20

4.3	Konsekvenser för personalen	20
4.4	Konsekvenser för medborgarna	21
5	BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	21
5.1	Beredningsskeden och beredningsmateriel	21
5.2	Remissyttranden och fortsatt beredning	23
	5.2.2 Hur remissyttrandena har beaktats	24
	5.2.3 Fortsatt beredning	25
	DETALJMOTIVERING	26
1	LAGFÖRSLAG	26
1.1	Lag om jaktförvaltning.....	26
	1 kap Finlands viltcentral.....	26
	2 kap Jaktvårdsföreningar	31
	3 kap Särskilda bestämmelser	39
	4 kap Ikraftträdande	41
1.2	Jaktlagen.....	43
1.3	Lag om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift	51
1.4	Lag om landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd	51
2	NÄRMARE BESTÄMMELSER OCH FÖRESKRIFTER	52
3	IKRAFTTRÄDANDE	52
4	FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN OCH LAGSTIFTNINGSORDNING	52
	LAGFÖRSLAG	55
	Lag om ändring av jaktlagen	66
	Lag om ändring av lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift.....	72
	Lag om ändring av 1 § i lagen om landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd.....	74
	BILAGA	75
	PARALLELLTEXT	75
	Lag om ändring av jaktlagen	75
	Lag om ändring av lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift.....	97
	Lag om ändring av 1 § i lagen om landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd.....	100

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

I Finland sköts ärenden som gäller jakt och viltvård utom av statliga myndigheter även av Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikt (15 till antalet) och jaktvårdsföreningar (298 till antalet), vilkas verksamhet grundar sig på jägarnas eget initiativ. Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna bildar en speciell organisation i jämförelse med övriga organ i den statliga regionalförvaltningen. Det är en lagstadgad organisation i den medelbara offentliga förvaltningen, som getts ett flertal offentliga förvaltningsuppgifter att sköta.

Organisationens verksamhet finansieras i huvudsak med statsunderstöd. Det totala beloppet av dessa uppgick 2010 till ca 7,4 miljoner euro. Statsunderstödet grundar sig på den jaktvårdsavgift som erläggs av omkring 300 000 jägare.

Under de senaste åren har Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistriktens och jaktvårdsföreningarnas verksamhet knutits samman med den så kallade offentliga viltvårdskoncernens verksamhet. Den offentliga viltvårdskoncernen bildas av organisationer, som resultatstyrs av jord- och skogsbruksministeriet eller erhåller en betydande del av medlen för sin verksamhet av jord- och skogsbruksministeriets budget. Den offentliga viltvårdskoncernen består av jord- och skogsbruksministeriet, Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna, Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, Forststyrelsen (jakttjänster) och Skogsforskningsinstitutet särskilt för älgforskningens del.

Den offentliga viltvårdskoncernens verksamhet har styrts med hjälp av en gemensamt utarbetad strategi. Som ett resultat av strategiprocessen har den av jord- och skogsbruksministeriet ledda offentliga viltvårdskoncernen en verksamhetsidé som beskriver koncernens grundläggande uppgift, en vision samt ur denna härledda strategiska mål. Den offentliga viltvårdskoncernens

grunduppgift är att svara för viltbeståndens livskraft, att säkerställa ett mångsidigt och hållbart nyttjande av viltresurserna samt att sammanjämka olika till vilthushållningen knutna förväntningar. Vid beredningen av de strategiska riktlinjerna för den offentliga viltvårdskoncernen framgick det bland annat att verksamhetens rutiner och tjänster bör effektiviserats. I den lagstadgade jägarorganisationens förändringsprocess yttrar sig avsedda riktlinjer just som en effektivisering och förbättring av ovanavsedda verksamhetsrutiner och tjänster.

I den offentliga viltvårdskoncernens strategi utgör de mångsidiga förvaltningsplanerna för viltarter och viltets livsmiljöer en väsentlig del. Med stöd av förvaltningsplanerna omsätts strategin i praktiskt arbete. Ytterligare skapar strategin underlag för viltpolitiskt beslutsfattande och planering av gemensam verksamhet. Med stöd av den gemensamma strategin effektiviserats samarbetet mellan aktörerna i koncernen och förbättras möjligheterna att uppnå ställda mål för viltpolitikens sociala verkningar.

Jaktvårdsföreningarna, jaktvårdsdistrikten och Jägarnas centralorganisation har stor betydelse för främjandet av det frivilligarbete som utförs i anslutning till jakten och viltvården. Enligt en utredning som utförts av Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet uppgår omfattningen av detta frivilligarbete till 290 årsverken. Värdet på det beräknade frivilligarbetet uppgår till ca 7,1 miljoner euro per år. I dessa siffror ingår inte det ur samhällets synpunkt betydelsefulla handräckningsarbete som utförs vid eftersök av krockskadat högvilt eller frivilligarbetet i samband med viltforskningens viltinventeringar. Som regel får de som deltar i frivilligarbetet inte någon som helst ersättning för kostnader som uppstått i samband med deltagande i här avsedda talkoarbete. Som mest kan bland annat insatsen vid användning av fordon uppgå till flera hundra euro per år per frivillig.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning och praxis

2.1.1 Viltförvaltningen

Allmänt

Jaktlagen (615/1993) innehåller bland annat bestämmelser om jakt på vilt och icke fredade djur, vid jakt på vissa viltarter behövliga jaktlicenser, viltvård, statliga myndigheter som sköter jakt- och viltvårdsärenden samt bestämmelser om jägarorganisationer, vilkas verksamhet grundar sig på jägarnas eget initiativ.

Den högsta ledningen av jakt- och viltvårdsverksamheten ankommer på jord- och skogsbruksministeriet. Forsknings- och statistikföringsuppgifter inom vilthushållningens område sköts igen av Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet så som bestäms i lagen (1131/1987) och förordningen (1070/1993) om Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet. Organisationer i jaktbranschen, vilkas verksamhet grundar sig på jägarnas eget initiativ och som har i jaktlagen och jaktförordningen (666/1993) föreskrivna uppgifter är Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna. När styrelsemedlemmar och tjänstemän i Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna utför uppdrag enligt jaktlagen tillämpas bestämmelserna om tjänsteansvar såsom det föreskrivs i 70 § 4 mom. i jaktlagen. För Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna har det utarbetats ett reglemente, i vilket det intagits närmare bestämmelser än i lagen, bland annat om deras organ, skötsel av uppgifter, medelsförvaltning och övrig organisering av verksamheten.

Jägarnas centralorganisation

Om Jägarnas centralorganisations uppgifter föreskrivs i jaktlagens 57 §. Till Jägarnas centralorganisations uppgifter hör enligt paragrafen att utveckla jakten och viltvården, bedriva försöksverksamhet inom viltvården, främja utbildning och rådgivning som gäller jakt och viltvård, styra och övervaka jakt-

vårdsdistriktens verksamhet samt att utföra andra uppgifter som föreskrivits organisationen i jaktlagen. Jägarnas centralorganisation är också skyldig att utföra uppgifter som jord- och skogsbruksministeriet ålägger den. Jägarnas centralorganisation resultatstyrs av jord- och skogsbruksministeriet.

Beslutanderätten i ärenden som ankommer på Jägarnas centralorganisation utövas av representantmötet. Mötet hålls årligen och till det kan varje jaktvårdsdistrikt sända högst tre representanter. Centralorganisationens av representantmötet valda styrelse verkställer representantmötets beslut och för organisationens talan vid domstol och andra myndigheter. Till styrelsen hör sju av jaktvårdsdistrikten föreslagna medlemmar samt ytterligare två medlemmar, av vilka den ena företräder någon organiserad bransch som är av vikt med tanke på jakten och viltvården och den andra förordnas av jord- och skogsbruksministeriet. Respektive medlem av styrelsen har en personlig suppleant. Skötseln av övriga praktiska frågor som ankommer på Jägarnas centralorganisation handläggs av centralorganisationens verksamhetsledare. Denna anställs och entledigas av centralorganisationens styrelse.

Jägarnas centralorganisations verksamhet finansieras till största delen med från jägarna influtna jaktvårdsavgifter via statsbudgeten och till en mindre del med organisationens egna intäkter.

Jaktvårdsdistrikten

Om jaktvårdsdistriktens uppgifter föreskrivs i jaktlagens 60 §. Jaktvårdsdistrikten har till uppgift att sköta utbildning och rådgivning som gäller jakt och viltvård, främja och understöda viltvården, styra och övervaka jaktvårdsföreningarnas verksamhet samt utföra andra uppgifter som föreskrivits dem eller som jord- och skogsbruksministeriet eller Jägarnas centralorganisation förelagt dem. Jaktvårdsdistrikten resultatstyrs av jord- och skogsbruksministeriet och står under Jägarnas centralorganisations ledning och tillsyn. Kostnaderna för jaktvårdsdistriktens verksamhet finansieras praktiskt taget helt med jaktvårdsavgiftsmedel.

Jaktvårdsdistriktets högsta beslutande organ är distriktsmötet, till vilket varje jaktvårdsförening inom distriktet kan utse en representant. Verkställandet av jaktvårdsdistriktets beslut samt skötseln av praktiska frågor inom distriktet ankommer på jaktvårdsdistriktets styrelse. Styrelsen för jaktvårdsdistriktets talan vid domstol och andra myndigheter samt företräder även i övrigt distriktet. Jaktvårdsdistriktets möte väljer till styrelsen minst fyra och högst sju medlemmar bland de kandidater som jaktvårdsföreningarna har ställt upp. Till styrelsen hör därtill en medlem som har valts bland kandidater som ställts upp av regionalt betydelsefulla markägarorganisationer. Jaktvårdsdistriktet har en jaktchef, som anställs och entledigas av styrelsen.

Jaktvårdsföreningarna

Jaktvårdsföreningarnas uppgift är enligt jaktlagens 63 § att sköta utbildning och rådgivning som gäller jakt och viltvård, främja viltvården och övervaka jakten samt utföra andra uppgifter som enligt gällande bestämmelser ankommer på dem eller som jord- och skogsbruksministeriet eller jaktvårdsdistriktet ålägger dem. Jaktvårdsföreningarna står under jaktvårdsdistriktets ledning och tillsyn.

För jaktvårdsföreningarnas verksamhet beviljas medel av jaktvårdsavgiftsmedlen, men också talkoarbetets betydelse är stor. Jaktvårdsföreningens verksamhetsområde omfattar oftast en kommun. Personer som erlagt jaktvårdsavgift anses vanligen vara medlem i den jaktvårdsförening vars verksamhetsområde innefattar den kommun där personen ifråga har sitt hemvist. Jägare kan dock anmäla sig som medlem i jaktvårdsförening inom vars verksamhetsområde han/hon jagar. En person kan endast vara medlem i en jaktvårdsförening eller alternativt avstå från att tillhöra någon som helst jaktvårdsförening.

Jaktvårdsföreningens beslutanderätt utövas av föreningsmötet. Vid mötet har varje medlem en röst. Jaktvårdsföreningen har en styrelse, som valts av föreningsmötet. Styrelsens uppgift är att verkställa föreningsmötets beslut samt sköta föreningens

praktiska frågor. Styrelsen för föreningens talan vid domstol och andra myndigheter samt företräder även i övrigt jaktvårdsföreningen. Till styrelsen hör minst fem och högst åtta medlemmar, som har valts bland föreningens medlemmar. Om jaktvårdsföreningen är verksam inom det område som avses i jaktlagens 8 §, det så kallade området för fri jakt som omfattar Lapplands län och vissa kommuner i Uleåborgs län, har därtill Forststyrelsen rätt att förordna en medlem. Föreningslagen (503/1989) tillämpas inte på jaktvårdsföreningarnas verksamhet.

2.1.2 *Befogenhetsfrågor och jaktlicenssystemet*

Nuvarande jaktlag trädde i kraft 1993 och därefter har inte någon mera betydande ändring av lagen gjorts. Enligt det i jaktlagen tillämpade systemet kan jakten på olika viltarter å ena sidan begränsas genom att fastställa en årlig fredningstid och å andra sidan genom att föreskriva att viltarten ifråga är licensbelagd. Om fredning föreskrivs i jaktlagens 37 § och jaktförordningens 24 §. I sistnämnda paragraf har det bestämts en allmän fredningstid för varje viltart. Jaktlicensbeläggning igen innebär enligt jaktlagens system att jakten på vissa viltarter kräver en licens eller ett tillstånd av jaktvårdsdistriktet eller jord- och skogsbruksministeriet. Jaktlicens-/tillståndssystemet bygger på den i jaktlagens 10 § föreskrivna jaktlicensmekanismen. I princip är alla tillstånd med stöd av jaktlagen så kallade jaktlicenser och beviljas med stöd av jaktlagens 10 §.

I 10 § 1 mom. av jaktlagen föreskrivs om jaktlicens för hjortdjur. Avvikande från allt annat vilt, om vilket bestämmelser ingår i 10 § 2 mom., har bestämmelsen om att jakt på hjortdjur stiftats på lagnivå. Jaktlicens förutsätts vid jakt på alla andra hjortdjursarter utom rådjur. I bakgrunden finns särskilt älgjaktens samhälleliga och ekonomiska betydelse, samt behovet av att göra jakten på hjortdjur licensbelagd för att kunna reglera stammen och förhindra att den överbeskattas, ett behov som fanns redan då lagen stiftades. I jaktlagens 26 ja 27 § ingår detaljerade be-

stämmelser om beviljande av jaktlicenser för hjortdjur och om förutsättningarna för beviljandet. Enligt jaktlagens 26 § beviljas jaktlicensen för hjortdjur av jaktvårdsdistriktet. Även i jaktförordningen ingår egna, från övriga jaktlicenser fristående bestämmelser om jaktlicenser för hjortdjur.

Annat vilt, som varit licensbelagt enligt jaktlagens 10 § 2 mom. under den tid från 1993 framåt nuvarande jaktlag och -förordning varit i kraft är bland annat europeisk bäver, östersjövikare, lodjur och brunbjörn. En förteckning över jaktlicensbelagt vilt återfinns i jaktförordningens 1 §. Enligt jaktlagens 10 § kan också stadgas genom förordning att licens beviljas av jaktvårdsdistriktet. Om jaktvårdsdistrikts befogenhet föreskrivs igen i jaktförordningens 1 § 2 mom., enligt vilket jaktlicens beviljas av jaktvårdsdistriktet. I jaktlagens 10 § 2 mom. har därtill stadgats om ett alternativt system för beviljandet av jaktlicens. Enligt det har jord- och skogsbruksministeriet möjlighet att bestämma att en regional kvot iakttas vid jakten. Inom den regionala kvoten kan viltet ifråga under en viss tid jagas utan jaktlicens. När kvoten är fylld upphör även jakten på viltet ifråga. Kvotjakt tillämpas för brunbjörnjaktens del inom renskötselområdet och därom föreskrivs närmare i jaktförordningens 5 §.

Trots att det inte har gjorts någon betydande ändring på lagnivå i regleringen av jakten har tillämpningen av jaktlagstiftningen förändrats efter att lagen trädde i kraft på grund av ändringar som gjorts i jaktförordningen. På grund av rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (habitatdirektivet) har vissa viltarter fredats helt. Som en följd av det övervakningsförfarande Europeiska kommissionen inledde mot Finland ändrades jaktförordningen 1998 så, att vargen ytterom renskötselområdet samt brunbjörnen, lodjuret och uttern fredades året runt. På grund av detta blev det nödvändigt att även införa bestämmelser om avvikelser från habitatdirektivets fredningstider och ett licenssystem för avvikelserna i jaktlagstiftningen. I jaktförordningens 27—29 § stadgas om dessa direktivenliga avvikelser från fredning enligt 37 § i jaktlagen. Det är inte fråga om jakt

i samma bemärkelse som för övrigt licensbelagt vilt. I jaktförordningen infördes bestämmelser om avvikelser från fredning av helt fredat vilt på vissa villkor. I jaktlagens system betraktas också jaktlicenser som gäller avvikelser från fredningstider som på jaktlagens 10 § grundade jaktlicenser, vilket konstateras i jaktförordningens 1 §.

Utöver det i jaktlagens 10 § föreskrivna jaktlicenssystemet finns det även en annan rättsgrund för beviljande av jaktlicens, jord- och skogsbruksministeriets möjlighet att med stöd av jaktlagens 41 § 2 mom. bl.a. bevilja tillstånd att med förbjudna fångstredskap döda eller fånga vilt under fredningstiden. Den här paragrafen har tillämpats för alla av jord- och skogsbruksministeriet beviljade licensers del, såväl under jakt- som fredningstid. I praktiken beviljar jord- och skogsbruksministeriet under fredningstiden sådana licenser, som inte har överförs till jaktvårdsdistrikten genom jaktförordning. Det här innebär jaktlicenser under fredningstid för idag licensbelagda hjortdjur samt för gråsäl, knubbsäl, östersjövikare och europeisk bäver. Med stöd av jaktlagens 41 § 2 mom. beviljar jord- och skogsbruksministeriet även tillstånd som gäller förbjudna fångstredskap och fångstmetoder.

För vissa viltarters del ger jord- och skogsbruksministeriet före jaktårets början föreskrifter, som fastställer största tillåtna fångstmängd för dessa arters del. Föreskrifterna kan kompletteras under löpande jaktår, om uppgifter om bestånden av viltarterna ifråga så förutsätter. Enligt jaktlagens 4 § inleds jaktåret den 1 augusti och avslutas den 31 juli. I föreskriften uppställs med andra ord en övre gräns för hur många individer av en viss viltart det maximalt får fällas. I praktiken gäller dessa föreskrifter arter som nämns i habitatdirektivet. För dessa arters del bör en så kallad gynnsam bevarandestatus bibehållas i vårt land. Här är sålunda fråga om licenser för avvikelser från fredning. Om befogenheten att meddela föreskrifter har stadgats i 2 § 3 mom. av jaktförordningen.

I jaktlagens 41 § stadgas om vissa undantag från fredningen av vilt. I paragrafens 1 mom. ingår en bestämmelse om nödtillstånd, enligt vilken avvikelser får göras från jaktförbud enligt 38 § och skyddsbestämmelser

som avses i 39 § 2 mom. för att avvärja skador som hotar husdjur eller för att skydda, sköta eller använda byggnader, anordningar eller någon annan egendom. Jaktlagens 41 § 1 mom. har veterligen aldrig tillämpats.

I jaktlagen har det också stadgats om möjligheten att begränsa eller förbjuda jakt inom viss jaktvårdsförenings verksamhetsområde. Om bevarandet av ett viltbestånd äventyras inom en jaktvårdsförenings verksamhetsområde ska jaktvårdsdistriktet enligt jaktlagens 38 § förbjuda jakt inom området på viltarten ifråga eller begränsa jakten. Förbudet eller begränsningen ifråga utfärdas för en tid av högst tre år i sänder. Ett beslut om förbud eller begränsning skall fattas senast en månad innan jaktåret börjar.

2.1.3 Övriga frågor

Införsel av arter av främmande ursprung

Enligt jaktlagens 42 § 1 mom. får inte fågel- eller däggdjursarter och viltbestånd av främmande ursprung importeras eller sättas ut i frihet utan tillstånd av jord- och skogsbruksministeriet. Utlåtande om ansökan skall begäras hos miljöministeriet. Tillstånd skall vägras om åtgärden medför avsevärd skada på naturen eller de vilda djuren. I tillståndet kan meddelas föreskrifter om hur införseln eller utsättandet i frihet skall ske.

Hundprov och hunddressyr

I jaktlagens 51 § föreskrivs huvudregeln för hållande av hunden kopplad. Enligt den skall hundar som är utomhus om våren och sommaren, dvs. från den 1 mars till den 19 augusti hållas kopplade eller så att de omedelbart kan kopplas. I jaktlagens 52 § ingår ytterligare bestämmelser om hundprov och hunddressyr. Enligt paragrafens 1 mom. kan jaktvårdsdistriktet ge tillstånd att avvika från skyldigheten att hålla hunden kopplad under den föreskrivna tiden när hundprov anordnas eller hundar dresseras, dock så att fredat vilt inte ofredas under fortplantningstiden. I paragrafens 2 mom. föreskrivs däremot om särskilda tider då det är tillåtet att utan hin-

der av gällande fredning anordna jaktprov för hundar och dressera hundar. Enligt momentet får jaktprov för hundar som används för annan jakt än hjortdjursjakt anordnas och sådana hundar dresseras från den 20 augusti till utgången av februari. Detta gäller sålunda även för till exempel dressyr av hund som används för brunbjörnjakt under nämnda tid. Brunbjörnen är enligt jaktförordningens 24 § 2 mom. alltid fredad.

Enligt bestämmelserna i EU:s habitatdirektiv skall för de djurarter som finns förtecknade i bilaga 4 a (vargen ytterom renskötselområdet, brunbjörnen, uttern och lodjuret) förbud gälla mot bland annat att avsiktligt fanga eller döda exemplar av dessa arter och mot att avsiktligt störa dessa arter, särskilt under deras parnings-, uppfödning-, övervintrings- och flyttningsperioder. Från detta störningsförbud får avvikelse ske endast på i artikel 16 i direktivet bestämda grunder.

Äganderätten till hjortdjur som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka

I jaktlagens 83 § föreskrivs om äganderätten till vilt som påträffats dött. Enligt paragrafens 1 mom. tillhör vilt som påträffats dött den som innehar jakträtten på området, om han har rätt att jaga likadant vilt på området. I annat fall tillhör viltet staten. Äganderätten bestäms på samma sätt enligt jaktlagens 84 § även om det skadade djuret avlivas efter till exempel en trafikolycka. Sålunda tillhör till exempel en krockälg områdets markägare om denna har en jaktlicens för älg och utnyttjad kvot kvar på licensen eller jakträttens arrendator om denna har en motsvarande licens. En sådan arrendator kan till exempel vara en jaktförening, som har en jaktlicens för älg för området. Om däremot ingen har en jaktlicens för hjortdjur för området tillhör det vid krocken skadade hjortdjuret staten.

Äläggande att bortskaffa djur

Högsta förvaltningsdomstolen har i ett den 2.10.2006 givet beslut (dnr 3698/1/05, arkivnummer 2511) konstaterat att finska staten svarar för kostnaderna för bortskaffande av

död älg. Det finns dock ingenstans direkt föreskrivet om ett dylikt ersättningsansvar, utan ansvaret ifråga har tolkats ur annan lagstiftning. Sålunda råder oklarhet om vilken organisation inom statsförvaltningen som svarar för kostnaderna ifråga. Problematiskt är också att det inte för andra i jaktlagens 5 § nämnda djurarters del finns något anslag i statsbudgeten, som kunde användas för kostnader som uppstår vid bortskaffandet av döda djurkroppar.

Ytterligare har högsta förvaltningsdomstolen i sina beslut av den 10.11.2009, dnr 2926/1/09 arkiveringsnr 3174 och dnr 3672/2/07 arkiveringsnr 3173, upphävt jord- och skogsbruksministeriets försluten i ärendena givna besväransvisningar och konstaterat att besluten är en viljeyttring i anledning av obetalad tillsänd faktura. Över detta kan förvaltningsklagan väckas vid förvaltningsdomstol. I de presenterade fakturorna har ersättning fordrats för kostnader som uppstått vid begravning av sälkroppar.

2.2 Lagstiftningen i EU

I EU:s lagstiftning finns det två centrala naturskyddsdirektiv, i vilka det även ingår skyldigheter som gäller jakt på vilda djur: habitatdirektivet och rådets direktiv om bevarande av vilda fåglar (fågeldirektivet, 79/409/EEG). Habitatdirektivet, i vilket det ingår bestämmelser om däggdjur, och fågeldirektivet, i vilket det ingår bestämmelser om fåglar, har förorsakat betydande förändringar i Finlands jaktlagstiftning. Skyldigheter som gäller viltarter och s.k. icke fredade fågelarter som betingats av naturskyddsdirektiven har nationellt satts i kraft genom ändringar av jaktförordningen.

Bestämmelser om skyddet av arter ingår i artiklarna 12–16 i habitatdirektivet. Därtill har arterna specificerats i direktivets bilagor enligt sin bevarandestatus. För djurarter som enligt habitatdirektivets artikel 12 finns förtecknade i bilaga 4 a skall ett strikt skyddssystem införas i deras naturliga utbredningsområde. Ytterligare skall medlemsstaterna införa förbud mot bland annat avsiktligt fångande eller dödande av exemplar av dessa arter i naturen samt mot avsikt-

ligt störande av dessa arter, särskilt under deras parnings-, uppfödning-, övervintrings- och flyttperioder. Bland i bilaga 4 a nämnda viltarter, som skall skyddas strikt hör i Finland vargen ytterom renskötselområdet samt brunbjörnen, lodjuret och uttern. Arterna ifråga är enligt jaktförordningens 24 § 2 mom. alltid fredade.

I artikel 16 i habitatdirektivet ingår bestämmelser om undantag från bestämmelsen om strikt skydd i artikel 12. Undantag är möjligt om det inte finns någon annan lämplig lösning och om undantaget inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos bestånden av berörda arter i deras naturliga utbredningsområde. Därtill förutsätts till exempel ett behov av att förebygga exceptionellt stora skador eller ett allt överkuggande allmänintresse. Å andra sidan kan undantag göras även utan behov av att förebygga skador eller annat specificerat motiv för att under strängt kontrollerade förhållanden selektivt och i begränsad omfattning tillåta insamling av vissa individer. Motiven för undantag i habitatdirektivets artikel 16 har nationellt satts i kraft i jaktförordningens 28 §.

I artikel 14 i habitatdirektivet ingår bestämmelser om arter som är förtecknade i bilaga 5 och inte är lika strikt skyddade som arterna i bilaga 4 a. I habitatdirektivet är utgångspunkten den att jakt på arter som förtecknats i bilaga 5 är tillåten. Artikel 14 i direktivet förutsätter dock, att bevarandestatusen för de i bilaga 5 förtecknade arterna följs upp aktivt. Om medlemsstaten mot bakgrunden av den fortsatta övervakningen anser det vara nödvändigt skall medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa en gynnsam bevarandestatus. Dyliga åtgärder kan bland annat vara ett licenssystem, fredningstid samt lokal eller temporär fredning. I Finland förekommande viltarter, som är nämnda i bilaga 5 är vargen inom renskötselområdet samt europeisk bäver, gråsäl, knubbsäl, östersjövikare, iller, mård och skogshare. Av dessa är vargen inom renskötselområdet, den europeiska bävern, östersjövikaren och gråsälens enligt en bestämmelse i jaktförordningens 1 § jaktlicensbelagda och för dessa arter har det föreskrivits en fredningstid i jaktförordningens

24 § 1 mom. Knubbsälen har i jaktförordningens 24 § 2 mom. föreskrivits vara alltid fredad och för illern, mården och skogsharen har det föreskrivits fredningstider i förordningen. Även från skyddet i artikel 14 i direktivet får undantag göras av anledningar som anges i artikel 16. För den europeiska bäverns, östersjövikarens, gråsälens och knubbsälens del fattas beslutet om undantag av jord- och skogsbruksministeriet med stöd av jaktlagens 41 § 2 mom. och för vargens del beslutar jaktvårdsdistriktet med stöd av jaktförordningens 28 § om undantag i renskötselområdet. För skogsharens och mårdens del beslutar jaktvårdsdistriktet med stöd av jaktförordningens 27 § om undantag.

Enligt fågeldirektivet är alla fåglar företrädesvis fredade. Grunden för direktivets artskydd finns i artikel 5. I artikeln åläggs medlemsstaten skyldighet att vidta nödvändiga åtgärder för att införa ett generellt system för skydd av samtliga fågelarter som naturligt förekommer i medlemsstaten, där det bland annat särskilt förbjudes att avsiktligt döda eller fanga sådana fåglar. Direktivet innehåller dock även bestämmelser om nyttjande av fåglarna. I artikel 7 i direktivet ingår bestämmelser om att de arter som anges i bilaga 2 med hänsyn tagen till deras populationsnivå, geografiska spridning och reproduktion får jagas inom hela gemenskapen i enlighet med nationell lagstiftning. Direktivet ställer dock som villkor för tillåtandet av jakt skyldigheter som skall intas som en del av den nationella jaktlagstiftningen. En dylik skyldighet är till exempel att det inte får jagas under olika skeden av häckningstiden. Bland arterna i bilaga 2 återfinns alla fågelviltarter i Finland. De finns förtecknade i jaktlagens 5 §. För fågelviltarterna har föreskrivits fredningstider i jaktförordningens 24 § 1 mom.

I artikel 9 i fågeldirektivet ingår bestämmelser om medlemsstatens möjlighet att medge undantag från bestämmelserna i artikel 7 om skyldigheterna vid artskyddet. Enligt artikel 9 är den primära förutsättningen för ett undantag att det inte finns någon annan lämplig lösning. Utöver detta förutsätts till exempel ett behov av hänsyn till människors hälsa och säkerhet eller ett forsknings- och utbildningsändamål.

Å andra sidan kan undantag göras även utan specificerat motiv, såsom i habitatdirektivets system, men endast för att i noggrant övervakade förhållanden selektivt och i begränsad omfattning tillåta insamling och förvaring eller annat sakligt nyttjande av vissa fågelarter. Grunderna för undantagen i artikel 9 i fågeldirektivet har satts nationellt i kraft i jaktförordningens 29 §.

I såväl habitat- som fågeldirektivet finns även bestämmelser om förbjudna fångstredskap. Även de har satts nationellt i kraft genom ändring av jaktförordningen.

2.3 Bedömning av nuläget

2.3.1 Viltförvaltningens organisation

Stora förändringar försiggår i den verksamhetsmiljö viltförvaltningens organisationer arbetar. De väsentligaste förändringsfaktorerna är den reform statens regionala förvaltning genomgår, breddningen av fältet av intressegrupper och internationaliseringen. Förvaltningen och nyttjandet av Finlands viltresurser är i framtiden i allt högre grad en del av förnyelseprocessen inom EU:s naturresurspolitik. När vårt lands befolkning åldras innebär det att även jägarkåren åldras och att en allt större del av den bor i städer fjärran från viltvårds- och jaktområden.

Dessa förvaltningsmässiga och sociala förändringar utgör en utmaning för den nuvarande viltförvaltningen, som lider av komplexitet och överlappningar såväl i tjänstemännens som i de förtroendevaldas verksamhet. Det här försvagar direkt verksamhetens effektivitet. Organisationens inåtvändhet, rollernas oklarhet och förtroendeorganens oklara ställning vid fattande av myndighetsbeslut framgår även av intressegruppernas utvärdering av verksamhetens resultat och organisationens image.

Till Jägarnas centralorganisations starka sidor kan räknas stark information och know-how inom viltbranschen. Det finns dock brister och svagheter i Jägarnas centralorganisations verksamhet. Jägarnas och intressegruppernas uppfattning om organisationens verksamhet och roll är oklar. Jägarnas centralorganisation lider av en viss

isolering och förstelning, som även reflekteras i verksamheten. Verksamheten ger inte till alla delar en kostnadseffektiv bild och kunderna upplever organisationens tjänster som avlägsna. Organisationen har en rimligt god ekonomi, men den reflekteras inte i form av tjänster som upplevs som tillräckliga av kunderna.

Styrkan i jaktvårdsdistriktens verksamhet är god know-how inom viltbranschen, lokal-kännedom, nätverksbildning med jaktvårdsföreningar och jaktföreningar i regionen. Det här samarbetet stärker frivilligarbetet på lokal nivå, som är en ytterst viktig resurs för verksamheten inom hela den offentliga viltvårdskoncernen. Alltför obetydliga personella och ekonomiska resurser för allt fler och allt mer komplicerade uppgifter har dock redan länge orsakat problem i jaktvårdsdistriktens verksamhet. Det har också uppstått motsättningar på grund av å ena sidan distriktens oklara roll som jägarnas intressebevakare och å andra sidan det otillräckliga särskiljandet av myndighetsuppgifter och övrig verksamhet.

Den centrala styrkan i jaktvårdsföreningarnas verksamhet är det omfattande och effektiva frivilligarbetet, som motiveras av viljan att säkerställa det egna jaktintresset samt av den starka solidaritetskänsla intresset för jakt och viltvård skapar. Arbetets effektivitet stärks ytterligare av den utmärkta lokalkännedomen. Med hänsyn till de disponibla anslagen är resultaten av jaktvårdsföreningarnas frivilligarbete utmärkta. En svaghet är att resultaten är helt beroende av nyckelpersoner. Situationen varierar mycket i olika jaktvårdsföreningar.

De uppgifter som föreskrivits Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna med stöd av jaktlagen har inte på något sätt uppdelats i offentliga förvaltningsuppgifter och andra uppgifter. Sålunda har det inte heller gjorts någon uppdelning av de offentliga förvaltningsuppgifterna i uppgifter som inte innefattar utövande av offentlig makt, uppgifter som innefattar utövande av offentlig makt eller uppgifter som innefattar betydande utövande av offentlig makt dess mer i författningar eller i beredningen av dessa. Enligt grundlagens 124 § kan offentliga

förvaltningsuppgifter anförtros andra än myndigheter endast genom lag eller med stöd av lag om det behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgiften och det inte äventyrar de grundläggande rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning. Uppgifter som innebär betydande utövning av offentlig makt får dock ges endast myndigheter. Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna har dock skött sina offentliga förvaltningsuppgifter bra och grundläggande rättigheter, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning har inte äventyrats vid skötseln av uppgifterna. Det föreligger dock ett behov av att bestämma uppgifterna noggrannare än tidigare.

2.3.2 *Befogenhetsfrågor och jaktlicenssystemet*

Jaktlagen har stiftats före den nuvarande grundlagen trädde i kraft och revideringen av de grundläggande rättigheterna 1995. Därför fyller inte jaktlagen till alla delar av grundlagen förutsatta krav.

I jaktlagen finns det inte överhuvudtaget någon bestämmelse om möjligheter att kunna avvika från föreskriften i jaktlagens 37 § om fredning. Om avvikelse föreskrivs i jaktförordningens 25 a § 2 mom., 26 § 2 mom. samt i 27—29 §, men för dessa bestämmelsers del saknas ett uttryckligt bemyndigande i jaktlagen. Bestämmelsen i jaktlagens 91 § om att närmare stadganden om verkställigheten av jaktlagen utfärdas genom förordning anses enligt nuvarande grundlag inte mera vara tillräckligt noggrann som bestämmelse om bemyndigande. Avsaknaden av bestämmelse om bemyndigande är särskilt problematiskt för att det vid avvikelse från fredning hör till saken att befullmäktiga jaktvårdsdistrikten att fatta besluten om jaktlicens, det vill säga att utöva offentlig makt. Enligt grundlagens 2 § 3 mom. skall all utövning av offentlig makt bygga på lag.

Det i grundlagens 2 § 3 mom. föreskrivna kravet på att all utövning av offentlig makt skall bygga på lag fylls inte heller idag för alla de jaktlicensers del som beviljas för själ-

va jakttiden. Enligt jaktlagens 10 § överförs bemyndigandet för föreskrivandet av befogenhet till förordningsnivå och följdriktigt föreskrivs om jaktvårdsdistriktens befogenhet i jaktförordningens 1 § 2 mom., enligt vilket jaktlicens beviljas av jaktvårdsdistriktet. Enligt grundlagen ska dock därom föreskrivas direkt på lagnivå, såsom det föreskrivs om beviljande av jaktlicens för hjortdjur i jaktlagens 26 §. Av ovannämnda orsaker är det behövligt att införa bestämmelser om bemyndiganden i jaktlagen.

Även bestämmelsen i jaktlagens 41 § 2 mom. kan anses vara problematisk. Med stöd av den beviljar även jord- och skogsbruksministeriet tillstånd. Bestämmelsen är mycket omfattande och den har tolkats så att det med stöd av den kan beviljas tillstånd för alla i jaktlagen föreskrivna ändamål. På grund av oklarhet i tolkningar och medborgarnas rättssäkerhet är en översyn och precisering av föreskriften behövlig. Samtidigt föreligger det ett behov av bestämmelser om att jord- och skogsbruksministeriet inte mera överhuvudtaget skall bevilja tillstånd för avvikelser från fredningstider utan att beviljandet av dessa överförs till Finlands viltcentral. Detta gäller också beviljandet av tillstånd för användning av förbjudna fångstredskap och -metoder, vilket för närvarande ingår i jord- och skogsbruksministeriets befogenheter. En överföring av dessa förvaltningsbeslut till Finlands viltvårdcentral är ändamålsenlig, för till dem är inte något betydande utövande av offentlig makt knutet.

Den rättsliga grunden för de av jord- och skogsbruksministeriet meddelade bestämmelserna om begränsningar av den jakt som bedrivs med stöd av jaktlicenser finns i jaktförordningens 2 § 3 mom. Något uttryckligt bemyndigande finns inte i lagen. Det är här fråga om normgivningsbemyndigande, varom enligt grundlagens 80 § 1 mom. skall bestämmas i lag. Enligt nuvarande grundlag är jord- och skogsbruksministeriets föreskrifter i själva verket ministeriets förordningar. Sålunda är det behövligt att ändra jaktlagstiftningen även till den del det gäller begreppet ifråga. På grund härav är det behövligt att införa det bemyndigande som behövs i jaktlagen.

Ur grundlagens synpunkt är även bestämmelsen i jaktlagens 38 § som ger jaktvårdsdistriktet en möjlighet att förelägga jaktförbud eller -begränsning, problematisk. Här är det inte fråga om att utöva verkställande makt utan om normgivningsbemyndigande. Normgivningsbemyndigandet kan enligt grundlagens 80 § endast ges åt myndighet. Jaktvårdsdistriktet är medelbar offentlig förvaltning som har tilldelats myndighetsuppgifter, men de är inte i grundlagen avsedda myndigheter. Finlands viltcentral, som är under bildning, kommer inte heller att vara en myndighet. Därför borde den i jaktlagens 38 § föreskrivna uppgiften att utfärda jaktförbud eller -begränsningar överföras till en myndighet, det vill säga till jord- och skogsbruksministeriet.

Utöver problemen i samband med grundlagensligheten brister det även i klarhet och konsekvens i jaktlagen. Såväl jaktlicenser som beviljas för själva jakttiden, jaktlicenserna för hjortdjur och av jaktvårdsdistriktet beviljade licenser för avvikelser från fredning beviljas alla med stöd av samma lagrum, dvs. med stöd av jaktlagens 10 §. Rubriken för jaktlagens 10 § är Jaktlicens och paragrafen ifråga har ursprungligen stiftats för jakttidens jaktlicenser. Systemet är oklart eftersom avvikelser från fredning grundar sig på andra förutsättningar och för dem gäller därtill delvis egna paragrafer i jaktförordningen. Delvis tillämpas igen samma lagrum som för jakttidens jaktlicenser. Å andra sidan beviljar jord- och skogsbruksministeriet alla sina licenser med stöd av jaktlagens 41 § 2 mom., vilket ytterligare ökar de olika licenstypernas inkonsekvens i jaktlagen. Lagstiftningen om de olika typerna behöver förtydligas.

Bestämmelsen i jaktlagens 41 § 1 mom. är såtillvida speciell, att den inte har tillämpats under den tid lagen varit i kraft, vilket inte i och för sig gör bestämmelsen obehövlig. Bestämmelsen har dock ett så snävt och slumpmässigt tillämpningsområde, att den i praktiken kan anses vara obehövlig. I jaktlagens 41 § 1 mom. föreskrivs att endast i ytterst exceptionella situationer tillåta nödtvångshandlingar i situationer av den typ som beskrivs i jaktlagens 38 och 39 §, det vill säga då jaktvårdsdistriktet har utfärdat jaktförbud i området eller då det är fråga om

ett viltskyddsområde. Om nödtillstånd som motivering av ansvarsfrihet föreskrivs i strafflagens (39/1889) 4 kap. 5 §. Lagrummet ifråga lyder: *"En handling som är nödvändig för att avvärja en omedelbar och trängande fara som hotar ett rättsligt skyddat intresse och som är av annat slag än vad som avses i 4 § är tillåten som en nödtvångshandling, om handlingen utifrån en helhetsbedömning är försvarlig med beaktande av det räddade intressets samt den orsakade skadans och olägenhetens art och storlek, farans ursprung samt övriga omständigheter"*. Bestämmelsen i strafflagen gäller även situationer enligt jaktlagen. Därför är det inte behövt att särskilt föreskriva om nödtillstånd i jaktlagen, i synnerhet som en föreskrift enligt jaktlagen inte breddar utan tvärtom begränsar det i strafflagen avsedda tillämpningsområdet för nödtillstånd, vilket inte är ändamålsenligt.

2.3.3 Övriga frågor

Införsel av arter av främmande ursprung

Enligt 42 § 1 mom. i jaktlagen får fågel- eller däggdjursarter och viltbestånd av främmande ursprung inte importeras eller sättas ut i frihet utan tillstånd av jord- och skogsbruksministeriet. Enligt bestämmelsens ordalydelse behövs tillstånd även för import av andra än viltarter eller viltbestånd av främmande ursprung. Ansökningarna om tillstånd för viltarter eller viltbestånd av främmande ursprung har dock varit ytterst få. Däremot har antalet ansökningar om tillstånd för andra arter varit större. Det vore därför ändamålsenligare, att behandlingen av de i bestämmelsen avsedda ansökningarna om tillstånd behandlas av Finlands viltcentral där det finns personer som har specialiserat sig på vilda djurs biologi.

Hundprov och hunddressyr

Enligt 52 § 2 mom. i jaktlagen är det tillåtet att till exempel dressera björnhundar genom att fritt konfrontera dem med brunbjörnar från den 20 augusti till utgången av februari utan tillståndsförfarande eller an-

nan begränsning och utan hinder av fredning. Enligt artikel 12 i habitatdirektivet skall där- emot åtgärder vidtas för att införa ett skyddssystem för de djurarter som finns nämnda i bilaga 4 a, bland dem brunbjörnen, med bland annat förbud mot att avsiktligt störa dessa arter under parningstiden. Från förbudet kan undantag göras endast på i direktivets artikel 16 nämnda grunder. Sålunda finns det en motsättning mellan jaktlagen och EU:s habitatdirektiv. Medlemsstat i Europeiska unionen är skyldig att sätta gemenskapsrättens direktiv i kraft nationellt. Därför behöver 52 § i jaktlagen ändras så att den motsvarar gemenskapsrättens regelverk.

Äganderätten till hjortdjur som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka

Hjortdjur som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka tillfaller med stöd av 83 § i jaktlagen som regel staten. Årligen inträffar omkring 5000 hjortdjurskrokar. I praktiken har polisen för statens räkning sålt hjortdjur som tillfallit staten. Särskilt som antalet i trafikolyckor skadade hjortdjur har ökat och å andra sidan på grund av polisens begränsade resurser har polisinsatserna i enlighet med inrikesministeriets anvisningar strävat till att genom avtal med de lokala jaktvårdsföreningarna överföra de uppgifter eftersök, avlivande och försäljning av djuren ifråga omfattar till nämnda föreningar. Intäkterna av försäljningen har jaktvårdsföreningarna redovisat till staten. Största delen av det vilt polisen har sålt för statens räkning har varit hjortdjur som dött eller skadats i trafikolyckor. Efter att polisens uppgifter blivit avgiftsbelagda och uppgifter som gällt dött vilt genom avtal överförts till jaktvårdsföreningarna har de inkomna intäkterna till statens inkomstmoment (12.30.35 Jaktavgifter för hjortdjur) för djur som försålts för statens räkning minskat betydligt.

När en hjortdjursolycka inträffar kommer jägare från den lokala jaktvårdsföreningen till platsen för att ge polisen handräckning vid eftersök och avlivande av djuret. Jägar- nas arbetsinsats är frivilligarbete utan lön. Det vore ändamålsenligt att ett dylikt hjortdjur som tillhör staten skulle tillhöra den jaktvårdsförening som verkar i området kring

krockplatsen. Det här skulle sporra till en fortsatt skötsel av denna viktiga djurskydds-uppgift med frivillig arbetskraft.

Därför är det nödvändigt att föreskriva detaljerat i jaktlagen om äganderätten till djur som påträffats döda.

Åläggande att bortskaffad dödt djur

I högsta förvaltningsdomstolens beslut av den 2.10.2006, dnr 3698/1/05, arkivnummer 2511, konstateras, att finska staten svarar för kostnaderna för bortskaffande av dödt djur. Kommunernas hälsovårdsmyndigheter har i vissa fall med hänvisning till föreliggande hälsorisker förordnat om bortskaffande av älgkadaver. Med stöd av ovannämnda beslut av högsta förvaltningsdomstolen har faktura för kostnader som orsakats av bortskaffandet riktats till jord- och skogsbruksministeriet, som svarar för ärenden med anknytning till vilt. Idag finns dock inte någon bestämmelse på vilken ersättningsansvaret ifråga grundar sig, och det är sålunda oklart vilken organisation i statsförvaltningen som ansvarar för dessa utgifter. Problematiskt är också, att det inte för de övriga i jaktlagens 5 § nämnda djurarternas del finns något anslag i statsbudgeten, som kunde utnyttjas för kostnader vid bortskaffande av döda individer. Jord- och skogsbruksministeriet har med stöd av högsta förvaltningsdomstolens beslut i ett fåtal fall ersatt bortskaffandet av älgkadaver med medel som erhållits genom för hjortdjur betalade jaktlicensavgifter. Dessa används dock i första hand för utgifter föranledda av förebyggande och ersättande av skador förorsakade av hjortdjur. Ytterligare har det funnits behov av att använda dessa medel för utgifter som föranletts av observation av hjortdjursbestånden och hjortdjursforskningen. I praktiken har redan de nuvarande behoven av medel varit sådana, att medlen inte räckt till för alla planerade ändamål. Därtill kan dylika fall med bortskaffande av döda djur inträffa för alla de djurarters del som nämns i jaktlagens 5 §. Användningen av medel som insamlats av hjortdjursjägare som avgifter för jaktlicenser kan därför i dessa fall ifrågasättas.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 De viktigaste målen

3.1.1 Viltförvaltningens organisation

Syftet med förslaget är att stifta en viltförvaltningslag. Målet är att de nuvarande jaktvårdsföreningarna fortsätter sin verksamhet inom sina verksamhetsområden. Däremot föreslås att Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten avvecklas och att det i stället för dem grundas Finlands viltcentral. Finlands viltcentral är en självständig offentligrättslig inrättning, som arbetar som en riksomfattande utvecklings- och specialistorganisation inom vilthushållningen. Målet är att avveckla överlappningarna i förvaltningen, effektivisera verksamheten, stärka kundnärheten och kontrollen över kundrelationerna samt de strategiska utgångspunkterna i verksamheten. Ett ytterligare mål med förslaget är att avskilja de offentliga förvaltningsuppgifterna och underställa dem av en chef för offentliga förvaltningsuppgifter. Målet är även att definiera jaktvårdsföreningarnas och Finlands viltcentrals uppgifter så att de bättre motsvarar förändringar som skett i verksamhetsmiljön och de strategiska målen för vilthushållningen inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde.

Jaktvårdsföreningarnas förhållande till föreningslagen förtydligas på så sätt att jaktvårdsföreningen är en i föreningslagens 2 § 2 mom. avsedd för särskilt syfte genom lagstiftning grundad förening.

3.1.2 Befogenhetsfrågor och jaktlicenssystem

Meningen med förslaget är att ändra jaktlagen så som grundlagen förutsätter. Särskilt avses överföra bestämmelserna om avvikelse från fredning från förordningsnivå till lagnivå, eftersom det är fråga om utövande av offentlig makt. Till detta anknyter även den ändring av jaktförordningens 28 § (489/2008), som gjordes sommaren 2008. Justitieministeriet ansåg då att det är viktigt att jaktvårdsdistriktens befogenhet framgår

tydligare än för närvarande direkt av jaktlagen. Meningen är att bestämmelserna om befogenhet även till dessa delar överförs till jaktlagen och att befogenheterna överförs från jaktvårdsdistrikten till Finlands viltcentral. Efter ändringen fyller jaktlagen i grundlagen bestämda förutsättningar. Ett annat med grundlagsenligheten förbundet mål är att även det normgivningsbemyndigande, som är knutet till förbud och begränsning av jakt, överförs från jaktvårdsdistrikten till jord- och skogsbruksministeriet, eftersom varken jaktvårdsdistrikten, som nu avvecklas, eller Finlands viltcentral, som nu grundas, är inte i grundlagens 80 § avsedda myndigheter.

Meningen är även att göra jaktlicenssystemet i jaktlagen klarare och förbättra följdriktigheten i jaktlagen. Förslaget syftar särskilt till att särskilja de olika typerna av tillstånd och licenser i jaktlagen från varandra. Som en följd härav kommer det att vara lättare för medborgarna att överblicka jaktens licenssystem och principerna för beviljandet av licenser och tillstånd.

Ett ytterligare syfte med förslaget är att fullfölja den i statsminister Matti Vanhanens II regerings program inskrivna målsättningen att förnya centralförvaltningen genom att bl.a. överföra sådana av ministeriernas verkställighets- och utvecklingsuppgifter, som inte är av riksfattande karaktär, till regional- och lokalförvaltningen. Enligt förslaget realiserar detta genom att delegera förvaltningsbeslut från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands viltcentral. Dylika beslut är besluten om förbud gällande förbjudna fångstredskap och -metoder och om tillstånd för avvikelser från fredningstider, som ännu hör till jord- och skogsbruksministeriets befogenheter. Även beslut gällande bl.a. undantagstillstånd för forskning överförs enligt förslaget från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands viltcentral. Överföringen av dessa förvaltningsbeslut till Finlands viltcentral är ändamålsenlig, för besluten är inte förknippade med betydande utövande av offentlig makt.

Avsikten med förslaget är även att förbättra möjligheterna att förhindra en tillbakagång för viltbestånden. Meningen är att säkerställa livskraftiga viltbestånd i Finland

genom att vid behov möjliggöra tillräckligt snabba beslut om förbud eller begränsningar av jakt även under jaktåret.

3.2 Alternativ för realiserandet

Den valda organisationsmodellen motiveras av att den bästa sakkunskapen inom viltvården är koncentrerad till de existerande organisationerna Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten. Även om det finns sakkunniga också i Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets och Forststyrelsens tjänst så har nämnda organisationer sina egna lagbundna uppgifter. Forststyrelsen handhar förvaltningen av statens markegendom och till denna uppgift knutna jakt- och naturvårdsfrågor, dvs. bevakar statens intressen. Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet å sin sida verkar som ett opartiskt forskningsinstitut, vars uppgift är att producera aktuell information för det samhälleliga beslutsfattandet.

Ett alternativ som föreslagits är att förvaltningsuppgifterna överförs till den regionala statsförvaltningen, dvs. till närings-, trafik- och miljöcentralerna. Centralerna ifråga har dock inte för närvarande nödvändig sakkunskap i viltförvaltningsfrågor, så den behövliga kunskapen i viltbiologi, jaktformer och -metoder skulle man då vara tvungen att rekrytera utifrån till närings-, trafik- och miljöcentralerna. Den regionala kännedomen om viltet och jaktförhållandena i respektive region är väsentlig bland annat vid handläggningen av brådskande ärenden gällande exemplar av vilt som orsakar skada. Förtroendet med jakt och jaktmetoder är viktig för säkerställandet av jaktens säkerhet. Ytterligare bör beaktas att det nuvarande systemet har möjliggjort koordinering av det frivilligarbete jägarna utför jaktpolitiken till gagn genom att jaktvårdsdistrikten haft goda och förtroendefulla relationer med jägarorganisationerna inom sina respektive områden. Bland annat inventeringarna av viltet och den uppföljande observationen av stora rovdjur skulle finansierade med statsmedel vara ett synnerligen tungt och dyrt system. Omfattningen av jägarkårens frivilligarbete vid inventeringarna av viltet är av väsentlig betydelse för en framgångsrik viltvård. Utan

detta arbete, som utförs utan ersättning, skulle viltvården utan tvivel tyna bort.

Ytterligare bör beaktas att tjänstemännen vid jaktvårdsdistrikten och Jägarnas centralorganisation är anställda i arbetsavtalsförhållande. Det innebär att en överföring av tjänster enligt 5 § statstjänstemannalagen (750/1994) inte är möjlig. En del av jaktvårdsdistriktens kontor är lokaliserade till orter där det inte finns mottagande myndigheter och orten ifråga inte heller omfattas av i 9 § lagen om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002) avsett pendlingsområde.

Finlands viltcentral sammanför viltförvaltningens regionala experter, varvid de nära och fungerande relationerna till jägarna inom respektive region kan bevaras och det av jägarna utförda frivilligarbetets betydelse på så sätt kan säkerställas även i fortsättningen. Till de uppgifter expertorganisationer av den här typen handhar på ett naturligt sätt även sörjandet för förvaltningsuppgifter med anknytning till jaktens område förutsatt att det i lag klart bestämts om befogenheterna och sörjts för rättsskyddet. I denna proposition föreslagna ändringarna i jaktlagen säkerställer ovannämnda frågor.

Med hänsyn till den utmanande situation statsfinanserna befinner sig i idag har det inte heller ansetts vara möjligt att föreslå inrättande av ett nytt centralt ämbetsverk. Uppgifternas och arbetsfältets omfattning skulle vara begränsad och en väsentlig del av såväl de viltvårdande som förvaltningsuppgifterna skulle då bli onödigt byråkratiska och fjärma sig från frivilligarbetet.

Ytterligare bör det observeras att den föreslagna modellen ur statsfinansernas synpunkt är kostnadsneutral. Finansieringen av Finlands viltcentrals verksamhet sker via uppbärandet av viltvårdsavgifter. Statliga skatteintäkter styrs inte i form av allmänna bidrag till organisationen.

3.3 De viktigaste förslagen

3.3.1 Viltförvaltningens organisation

I förslaget föreslås att det stiftas en viltförvaltningslag. Samtidigt föreslås att alla paragrafer i jaktlagens 9 kap. med undantag för

kapitlets 56 § upphävs. Enligt förslaget fortsätter de nuvarande jaktvårdsföreningarna sin verksamhet i sina verksamhetsområden. Däremot föreslås att Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten avvecklas och att det i stället för dem grundas en riksomfattande utvecklings- och specialistorganisation, Finlands viltcentral. Därtill föreslås, att de offentliga förvaltningsuppgifterna avskiljs och underställs av en chef för offentliga förvaltningsuppgifter. Den föreslagna lagen ändrar även jaktvårdsföreningarnas och Finlands viltcentrals uppgifter så att de bättre motsvarar förändringar som skett i verksamhetsmiljön och strategiska mål för vilthus-hållningen i jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde.

Därtill föreslås att hänvisningarna till jaktvårdsdistrikt och Jägarnas centralorganisation i jaktlagen, lagen om landsbygdsnäringsnämndens besvärskommitté (1203/1992) samt lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift (616/1993) ersätts med Finlands viltcentral.

3.3.2 Befogenhetsfrågor och jaktlicenssystem

Jaktlagen föreslås ändra så, att bestämmelserna med anknytning till jord- och skogsbruksministeriets normgivningsbemyndigande och jaktvårdsdistriktens behörighet i enlighet med fordringarna i grundlagen lyfts från förordnings- till lagnivå. Å andra sidan föreslås samtidigt att licens- och tillståndssystemet i jaktlagen ändras så att tillstånd som gäller avvikelser från fredning och tillstånd som är skaderelaterade särskiljs. Till jaktlagen föreslås att det fogas nya paragrafer, vilket närmast beror på att bestämmelserna om avvikelser från fredning lyfts från jaktförordningen till jaktlagen. Ytterligare fogas flera nya moment till nuvarande paragrafer i jaktlagen. För klarhetens skull förs bestämmelserna om vissa frågor till andra paragrafer än tidigare.

Det föreslås även att jaktlagens licenssystem ändras så, att den nuvarande jaktlicensmekanismen, som bygger på bestämmelserna i jaktlagens 10 §, kompletteras med en begreppsmässigt ny licenstyp.

Det är fråga om ett så kallat dispens för avvikelse från fredning. Dispens ska vara möjlig att bevilja även vid skadegörelse, vilket innebär att den kan beviljas även vid andra tidpunkter än under fredningstid. Dispens kan även kallas för skaderelaterad undantagslicens. Därtill föreslås att de bestämmelser om jaktlicens för hjortdjur, som redan finns i jaktlagens 10 §, lösgörs från nämnda paragraf och att jaktlicens för hjortdjur beviljas direkt med stöd av jaktlagens 26 §. Licenserna beviljas av Finlands viltcentral. I realiteten kommer dock licenspraxis och bl.a. grunderna för beviljandet av licenser att förbli desamma som tidigare. Överföringen av förvaltningsbesluten ifråga till Finlands viltcentral är ändamålsenlig, för besluten är inte förknippade med betydande utövande av offentlig makt.

Det föreslås även att licens- och tillståndssystemet ändras på så sätt, att Finlands viltcentral med den skaderelaterade undantagslicensen har möjlighet att bevilja undantagstillstånd från bestämmelserna om fångstredskap, fångstmetoder och transport av vapen. För närvarande är det jord- och skogsbruksministeriet som har möjlighet att bevilja undantag för de förbjudna fångstmetodernas del. Syftet med den här ändringen är att exempelvis försnabba och effektivisera borttagandet av rovdjursindivider som åsamkar skadegörelse från närheten av mänsklig verksamhet. Dessa beslut är inte heller förknippade med betydande utövande av offentlig makt.

I jaktlagens 37 § ingår bestämmelser om fredning av viltarter och i jaktförordningens 24 § ingår närmare bestämmelser om till exempel de olika arternas fredningstider. Det föreslås att jaktlagen ändras så att bestämmelserna om avvikelse från ovannämnda fredningstider ingår i jaktlagen i stället för i jaktförordningen. Så här lyfts bestämmelserna ifråga upp på av grundlagen förutsatt lagnivå. Bestämmelserna om avvikelse från fredning, det vill säga om dispens, föreslås ingå i jaktlagens 41 §.

Det föreslås även att de i habitat- och fågeldirektiven nämnda förutsättningarna för avvikelse från fredning lyfts upp från jaktförordningen på lagnivå. I praktiken innebär detta, att bestämmelserna om förutsättningar

för beviljandet av dispens enligt förslaget får egna paragrafer i jaktlagen. Förutsättningarna är desamma som i gällande jaktförordning och följer även formuleringen av förutsättningarna i naturskyddsdirektiven.

I förslaget föreslås ytterligare att bestämmelserna i jaktförordningens 2 § 3 mom. om begränsning av den årliga fångsten överförs till jaktlagen. Eftersom det är fråga om normgivningsbemyndigande skall därom enligt 80 § 1 mom. i grundlagen föreskrivas med lag. Det föreslås samtidigt, att jord- och skogsbruksministeriets i lagrummet avsedda föreskrifter ändras till förordningar. Det här gäller utöver begränsningen av den årliga fångsten (jaktlagens 10 och 41 a § i förslaget) även fastställandet av den regionala kvoten för kvotjakten (jaktlagens 10 och 41 a § i förslaget). Enligt nuvarande bestämmelse i jaktlagen kan jaktvårdsdistriktet utfärda förbud eller begränsning av jakt inom en jaktvårdsförenings område. Eftersom åtgärden faller inom normgivningsbemyndigandets område föreslås i förslaget en överföring av bestämmelsen till jord- och skogsbruksministeriet. Enligt förslaget skall förbud eller begränsning kunna utfärdas flexibelt året om, dock så att den av jord- och skogsbruksministeriet givna förordningen i vilken förbudet eller begränsningen föreskrivs skall ges minst två veckor före förbudet eller begränsningen träder i kraft.

För den till kvoterad jakt knutna regionala kvotens del föreslås att kvotens användningsområde ändras så att det i stället för jaktlicenser enligt jaktlagens 10 § och dispens även blir möjligt att ta i bruk kvoter för brunbjörnens, lodjurets, vargens och utterns del inom renskötselområdet. För förvaltningen är kvotjakten ett enklare förfaringssätt än licenssystemet för begränsning av jakten. Enligt förslaget bestäms genom förordning av statsrådet om licenssystemet eller regional kvot skall tillämpas för respektive viltart på samma sätt som i nu gällande lagstiftning. Genom förordning av statsrådet kan enligt gällande lag även bestämmas att kvotjakt skall användas för alla i nuvarande jaktlagens 10 § nämnda licenstyper.

I förslaget föreslås även, att 1 mom. i den nuvarande jaktlagens 41 § upphävs såsom obehövligt eftersom dess tillämpningsområ-

de i praktiken är ytterst smalt och slumpmässigt. Det är fråga om en nödtvångsbestämmelse, vars användningsområde dock har begränsats att gälla endast situationer i vilka jaktvårdsdistriktet har utlyst jaktförbud eller det är fråga om ett viltskyddsområde. I situationer enligt jaktlagen kan bestämmelsen om ansvarsfrihetsgrunder i nödtillstånd i strafflagens 4 kap. 5 § tillämpas.

Det finns även brister i prövningen och återkallandet av jaktlicenser i jaktlagens jaktlicenssystem. Jakt- eller undantagslicens kan inte återkallas innan dess giltighetstid utgått. I förslaget föreslås bestämmelser om förutsättningar och förfarande vid återkallande av licenser.

3.3.3 Övriga frågor

Införsel av arter av främmande ursprung

Det föreslås att jaktlagens 42 § 1 mom. ändras så, att införsel av fågel- och däggdjursarter och viltbestånd av främmande ursprung inte får importeras eller sättas ut i frihet utan tillstånd av Finlands viltcentral. Utlåtande om ansökan skall begäras hos miljöministeriet och Finlands miljöcentral. Tillstånd skall vägras om åtgärden medför avsevärd skada på naturen eller de vilda djuren. I tillståndet kan meddelas föreskrifter om hur införseln och utsättandet i frihet skall ske.

Hundprov och hunddressyr

Det föreslås att jaktlagens 52 § ändras så, att den motsvarar bestämmelserna i EU:s habitatdirektiv. Det föreslås även att det fogas ett nytt 3 mom. till paragrafen med bestämmelser om att ordnande av jaktprov för hund som används vid jakt på varg, brunbjörn, lodjur och uttrar och av dressyr för sådan hund förutsätter undantagstillstånd av Finlands viltcentral.

Äganderätten till hjortdjur som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka

Det föreslås att bestämmelserna i jaktlagen om vilt som påträffats dött förtydligas. Jakt-

lagens 83 § föreslås ändras på så sätt att det fogas en huvudregel till paragrafen om äganderätten till det döda viltet. Enligt regeln tillkommer äganderätten primärt jakträttens innehavare. Om djuret är jaktlicensbelagt tillhör det dock jakträttens innehavare endast om denna innehar motsvarande jaktlicens. I annat fall tillhör det den som jagat djuret med stöd av jaktlicens. Under fredningstid tillhör dock djuret inte någon, statens äganderätt till viltet upphävs. Bestämmelsen om detta motsvarar naturvårdslagens (1096/1996) 40 § 1 mom.

I 83 a § föreskrivs om undantagen till i 83 § bestämd äganderätt. Enligt den hör gräsäl och östersjövikare som påträffats döda i fångstredskap till redskapets ägare såsom i gällande 83 §. Därtill hör äganderätten till hjortdjur och vildsvin som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka till krockortens jaktvårdsförening. Vidare hör hittade fällhorn av hjortdjur till upphittaren.

I 83 b § föreskrivs om särskild rätt att ta hand om vilt som påträffats dött samt rätt att bortskaffa eller begrava kroppen om den orsakar olägenhet. Begreppet olägenhet ska i detta sammanhang förstås brett och innefattar även olägenheter för hälsa och säkerhet.

I 83 c § föreskrivs om anmälningsskyldighet gällande vissa djurarter för upphittare av dött vilt. Anmälan anses vara nödvändig av övervakningsskäl.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

Propositionen är ur statsfinansernas synpunkt kostnadsneutral. Finlands viltcentrals verksamhet finansieras med anslag i statsbudgetens moment 30.40.50. Det är fråga om tvåårigt reservationsanslag, vars storlek grundar sig på statsbudgetens inkomstmoment 12.40.50. Inkomstmomentets storlek grundar sig igen på jaktvårdsavgiftens storlek samt på det genomsnittliga antalet jägare som erlagt jaktvårdsavgift under de tre senaste åren. Momentets storlek har under de senaste åren uppgått till omkring åtta miljoner euro. Av statens skatteinkomster anvisas

inte något till organisationens allmänna understöd.

Om jaktvårdsdistriktens nuvarande förvaltningsuppgifter överförs till statliga myndigheter i stället för till Finlands viltcentral innebär det avsevärda kostnader i form av inrättande av nya tjänster. Ytterligare bör beaktas att jägarnas frivilligarbete samhället till gagn kanaliseras via jaktvårdsföreningarna och Finlands viltcentral. Omfattningen av detta frivilligarbete uppgår enligt en utredning som utförts av vilt- och fiskeriforskningsinstitutet till 290 årsverken. Det beräknade värdet på frivilligarbetet ifråga uppgår till cirka 7,1 miljoner euro per år. Dessa siffror inkluderar inte den ur samhällets synpunkt betydelsefulla högviltshandräckningen (cirka 1800 årsverken) och det frivilligarbete som utförs för att bistå viltforskningen. Avsikten är att bevara det nuvarande systemet, som motiverar jägarna att sköta det ur samhällets synpunkt viktiga frivilligarbete som, om det sköttes av staten ensam, skulle leda till en ökning av statens utgifter.

Ett system av den här typen där skötseln av statliga offentliga förvaltningsuppgifter som direkt berör den enskilda medborgaren eller enskilt samfund, har överförts till annan än statlig myndighet bör ses som en modern lösning, som lämpar sig särskilt bra i den utmanande situation statens ekonomi är i idag. Lösningen ökar inte statens verksamhets- eller personalutgifter det minsta.

De till grundandet av Finlands viltcentral hänförliga utgifterna består av personalkostnader samt enhets-, datakommunikations- och programinvesteringar. Kostnaderna hänförliga sig tidsmässigt i huvudsak till åren 2011 och 2012. Efter det grundläggande skedet uppnås reella kostnadsbesparingar jämfört med dagens situation genom konkurrensutsättning av anskaffningar och effektivisering av nyttjandet av personalresurser.

I jaktlagens 41 a § 2 mom. avses införa en bestämmelse om att varg, brunbjörn, lodjur och utter, som erhållits som fångst med stöd av en så kallade skaderelaterad undantagslicens, inte tillhör licenshavaren utan staten. Härav följer att staten får inkomster när fångsten ifråga säljs på auktion. Inkomsten ifråga faller samtidigt bort från den enskilda

person som fällt det djur som orsakat skada eller utgjort en säkerhetsrisk. Det här är motiverat med hänsyn till syftet och målet med borttagandet av djuret ifråga. Borttagandet av det djur som orsakar skada är inte så kallade vanlig jakt, till vilken det även kan höra ekonomisk nytta av fångsten. Syftet med ansökan om skaderelaterad undantagslicens kan sålunda inte vara eftersträvande av ekonomisk nytta.

Ändringen av jaktlagens 83 § bedöms minska statens intäkter av vid krockar döda hjorddjur uppskattningsvis 30 000—40 000 euro. Å andra sidan har det framgått vid avtalsförhandlingar mellan polisinsrättningarna och jaktvårdsföreningarnas förhandlingar om krockhjorddjuren att frivilligarbetet håller på att minska väsentligt, framförallt inom viltsektorn. Den här trenden kan leda till att staten faktureras för kostnader som uppstår vid eftersök och avlivande av hjorddjur som skadats vid krockar samt för kostnader vid bortskaffandet av djuren eller alternativt att de uppgifter som utförs frivilligt blir ogjorda. Följden av detta kan igen vara avsevärda kostnader för samhället, om det blir nödvändigt att betala för det nuvarande talkoarbetet eller överföra skötseln av arbetet till avfallsbolagen med staten som betalare i sista ändan. Ytterligare skulle även skötseln av faktureringen för flera tusen hjorddjurskrockar förorsaka betydande kostnader. Värdet för talkoarbetet bedöms i genomsnitt uppgå till cirka 170 euro per eftersöksgång. Värdet av jaktvårdsföreningarnas talkosatsning uppgår sålunda idag till minst 500 000 euro exklusive kostnaderna för flyttning, begravning eller bortskaffande av djuret. Kostnaderna för dessa åtgärder uppgår sannolikt till flera hundra tusen euro, om avfallsbolagens debitering för verksamhet av motsvarande natur används som måttstock. Sålunda är det uppenbart, att intäkterna för djur som sålts för statens räkning inte ens närmelsevis skulle täcka de kostnader djuren orsakar. Förslaget att äganderätten till hjorddjur som dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka ska tillhöra jaktvårdsföreningen i området där krocken inträffat och inte staten kommer i själva verket på ett betydande sätt att minska statens kostnader och med saken förknippad byråkrati.

Omfattningen av de kostnader som åsamlas vid bortskaffandet av enstaka döda exemplar av de djurarter som nämns i jaktlagens 5 § uppskattas obetydligt.

4.2 Konsekvenser för myndigheterna

Förslaget förorsakar inte betydande förändringar i de statliga myndigheternas verksamhet. Deltagandet i Finlands viltcentrals regionala viltvårdsråd och det riksomfattande viltvårdsrådets arbete förbättrar de statliga myndigheternas möjligheter att påverka bland annat förvaltningen av stammarna av hjortdjur och stora rovdjur.

Om de offentliga förvaltningsuppgifter som ingår i jaktlagen skulle överföras till andra statliga myndigheter för att handhas av dessa i stället för av Finlands viltcentral, skulle det i jämförelse med nuläget öka dessa myndigheters uppgifter. Eftersom alla jaktlagsenliga offentliga förvaltningsuppgifter hittills har skötts av jaktvårdsdistrikten, skulle de statliga myndigheterna vara tvungna att sköta uppgifter av ett helt nytt slag, för vilka de inte har kunnig personal. Samtidigt skulle en rekrytering av nya tjänstemän t.ex. närings-, trafik- och näringscentralerna inverka negativt på realiserandet av statens produktivhetsprogram.

De statliga regionala förvaltningsmyndigheternas möjligheter att påverka till exempel kontrollen över skador som orsakats av hjortdjur och stora rovdjur kommer dock att öka, för enligt förslaget skapas det interaktiva regionala viltvårdsråd av en ny typ. Det föreslås även att det till de regionala viltvårdsråden inväljs en bredare representation för intressegrupperna än tidigare för att öka de regionala viltvårdsrådets effektivitet och viltpolitikens öppenhet samt för att nå en bredare växelverkan. I egenskap av sakkunigorganisation inom vilthushållningen är viltvårdscentralen via sina regionala kontor en nära partner till statens regionala förvaltningsmyndigheter vid förvaltningen av regionala naturresurser. Finlands viltcentrals regionala kontor kommer att bedriva ett nära samarbete särskilt med närings-, trafik- och miljöcentralerna. Ytterligare kommer Fin-

lands viltcentrals regionala viltvårdsråd samt Finlands viltcentrals regionala kontor att ha en betydelsefull roll som landskapsförbundens partner vid beredningen av landskapens naturresursstrategier.

I egenskap av involverad aktör kan Finlands viltcentral bättre än tidigare svara på förändringarna i verksamhetsmiljön, kundernas behov och utmaningar som följer av att verksamhetsprocesserna utvecklas. Finlands viltcentrals uppgifter kan även utan hinder av organisatoriska förvaltningsgränser organiseras smidigare och förvaltningen av viltbestånden ändamålsenligare än för närvarande.

4.3 Konsekvenser för personalen

Förslaget innebär inte att personalen vid någon statlig myndighet ökar. I förslaget ingår inte heller inrättande av nya tjänster vid statlig myndighet.

Den sammanlagda personalen vid Jägarernas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten uppgick vid utgången av 2009 till 61 personer. Av dessa arbetade 17 personer på centralorganisationen och 44 personer på jaktvårdsdistrikten så, att det i varje distrikt fanns en jaktchef och en byråsekreterare, och i alla distrikt, med undantag för ett, även en viltvårdskonsulent.

Personalen övergår i Finlands viltcentrals tjänst enligt arbetsavtalslagens (55/2001) 1 kap. 10 §. Den överförda personalen bibehåller villkoren i det tidigare arbetsförhållandet, såsom i övergångsögonblicket gällande rättigheter och skyldigheter i anställningsförhållandet samt sin lön i euro. Reformprojektet förutsätter inte heller uppsägningar av personal.

Reformen påverkar personalens ställning även på så vis, att den möjliggör ett bredare utnyttjande än tidigare av tjänstemännens sakkunskap i organisationen och ger den vägen personalen möjligheter att utveckla sitt kunnande, utvidga sina befattningsbeskrivningar och under sin karriär övergå till nya uppgifter av olika typ.

4.4 Konsekvenser för medborgarna

Målet för inrättandet av Finlands viltcentral är att förbättra verksamhetens kvalitet, vilket även ska framgå av kundbetjäningens effektivitet och verksamhetens resultat. Att arbeta i formen Finlands viltcentral säkerställer bättre än för närvarande att fattandet av förvaltningsbeslut och förfaringssätten är enhetliga, vilket igen för sin del förbättrar kundernas rättsskydd och ökar deras jämställdhet.

Ytterligare stärker reformen medborgarnas möjligheter att påverka såväl regionala som riksomfattande viltfrågor, som till exempel förbättring av viltets livsmiljöer och bevarande av mångfalden i naturen. Det här sker särskilt genom att delta i det arbete Finlands viltcentrals regionala viltvårdsråd och riksomfattande viltvårdsråd utför. Därtill ökar viltvårdsråden bland annat det med hjortdjurs- och stora rovdjurspolitiken förenade öppna och interaktiva samarbetet med intressegrupperna och sammanjämkningen av olika intressen. Finlands viltcentrals kommande processorganisation avvecklar också överlappningar i förvaltningen och effektiviserar verksamheten samt stärker kundorienteringen, kontrollen över kundrelationer och den strategicentrerade verksamheten.

Det föreslås även att beviljandet av tillstånd för användning av förbjudna fångstmetoder i vissa fall överförs från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands viltcentral. Det är fråga om två olika situationer i vilka viltvårdscentralen kan bevilja tillstånden ifråga. För det första kan centralen bevilja tillstånd för fångst av icke fredade djur i situationer som avses i jaktlagens 49 §. För det andra är avsikten att i jaktlagens 41 § inta en bestämmelse om att Finlands viltcentral kan bevilja tillstånd att använda förbjudna fångstmetoder i samband med undantagstillstånd. Det nya förfarandet är enklare och snabbare för sökanden av tillstånd eftersom denna inte mera behöver ansöka om tillstånd separat från två olika instanser. För närvarande ansöks om jaktlicens eller dispens för jakt av jaktvårdsdistriktet medan tillstånd att få använda förbjudna fångstredskap ansöks av jord- och skogsbruksministeriet.

Syftet med ändringen är sålunda även att försnabba och effektivisera borttagandet av djur som orsakar skada från närheten av mänsklig verksamhet, exempelvis husdjurs-hållning. Överföringen av beviljandet av tillstånd för användning av förbjudna fångstmedel från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands viltcentral ökar sannolikt även medborgarnas förtroende för storarodjurspolitiken, då samtliga förvaltningsbeslut fattas närmare medborgaren. Samtidigt förbättras möjligheterna att ingripa för att minska medborgarnas känsla av otrygghet. Till dessa enstaka fall av förvaltningsbeslut är ej heller något betydande utövande av offentlig makt knutet.

Effekterna på samhället är av indirekt karaktär och realiseras i och med att verksamhetens slagkraft ökar.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Beredningsskeden och beredningsmateriel

Hösten 2008 beställde fiske- och viltavdelningen vid jord- och skogsbruksministeriet en utomstående och oberoende utvärdering av den lagstadgade jägarorganisationen. Målet för utvärderingen var att erhålla en övergripande bild av Jägarnas centralorganisations, jaktvårdsdistriktens och jaktvårdsföreningarnas verksamhet, organisationsstrukturens funktionsduglighet och resursernas fokusering samt av möjligheterna att öka produktiviteten. Väsentlig var frågan om hur verksamheten skall utvecklas så att medborgarna även i framtiden kan garanteras till viltet knutna tjänster genom organisationen. Till utvärderingsuppgiften hörde även att ge konkreta förslag för utveckling av en ny verksamhetsmodell och inriktning av resurserna. Som material för utvärderingen nyttjades intervjuer av den lagstadgade jägarorganisationens sakkunniga och jord- och skogsbruksministeriets tjänstemän, en till intressegrupperna riktad enkät, för jaktvårdsföreningarna och sakkunniggrupper arrangerade workshoppar samt dokumentariskt material.

Utvärderarna föreslog en ny verksamhetsmodell med det nuvarande välfungerande frivilligarbetet och den nuvarande förtroendevalda organisationen som en central grund. Syftet med modellen var även att tydligare än tidigare särskilja de lagstadgade myndighetsuppgifterna från den övriga verksamheten. Ett mål var även att centralisera funktioner, minska överlappningar och stärka specialisering inom olika områden. Även utökat samarbete med intressegrupperna och kundorientering var centrala element i den föreslagna verksamhetsmodellen.

Efter publiceringen av evalueringsrapporten bad jord- och skogsbruksministeriet Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten att ta ställning till en konkret inledning av utvecklingen av den lagstadgade jägarorganisationen. Jägarnas central-organisations och jaktvårdsdistriktens svar på frågan var positivt.

Därefter bad jord- och skogsbruksministeriet med ett brev daterat den 8.6.2009 Jägarnas centralorganisation om förslag till representanter i de arbetsgrupper (en styrgrupp och en beredningsgrupp) som skulle bereda reformen av den lagstadgade jägarorganisationen samt utse medlemmar i projektbyrån. Jägarnas centralorganisation koordinerade representanternas utnämningsprocess tillsammans med jaktvårdsdistrikten, varefter Jägarnas centralorganisations styrelse vid sitt möte den 16.6.2009 utsåg kandidaterna till respektive arbetsgrupp och medlemmarna i projektbyrån.

Jord- och skogsbruksministeriet tillsatte med ett beslut av den 29.7.2009 (Dnr 1868/26/2008, 29.7.2009) en beredningsgrupp för att bereda förnyelsen av den lagstadgade jägarorganisationen och en styrgrupp för att leda förstnämnd gruppens arbete. Av styrgruppens och beredningsgruppens medlemmar var största delen tjänstemän och förtroendevalda i den lagstadgade jägarorganisationen. På detta sätt säkerställdes att förändringsprocessen fortskred på eget initiativ.

Berednings- och styrgruppernas gemensamma uppgift var att utgående från evalueringen, som slutförts den 3.4.2009, bereda den lagstadgade jägarorganisationens omorganisering. Tyngdpunkten för arbetet låg på

omorganiseringen av Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten. Därutöver skulle grupperna utreda möjligheterna att stöda ett frivilligt sammangående mellan jaktvårdsföreningar.

Beredningsgruppen tillsatte separata underarbetsgrupper för att bereda särskilda partiella helheter av förändringsprojektet för beredningsgruppens räkning. Därtill skulle grupperna sörja för att personalen samt jaktvårdsföreningarna hördes i tillräcklig utsträckning. I praktiken innebar beredningsgruppens uppgift konkretisering av den nya organisationens struktur och ledningssystem. Styrgruppen å sin sida drog upp nödvändiga riktlinjer och fastställde de slutliga lösningarna.

I det interaktiva förändringsprojektet ansågs den lämpligaste organisationen för Finlands kommande viltcentrals organisationsstruktur vara en organisation, där regionkontorens arbete kopplas samman med starka processer. De kommande kärnprocesserna är förvaltningen av viltbestånden, externa tjänster och offentliga förvaltningsuppgifter samt interna tjänster, som stöder de förstnämnda processerna. Till processorganisationens fördelar räknades kundorientering samt optimalt nyttjande av resurser och expertis. Med hjälp av organisationsstrukturen säkerställs nära relationer med jaktvårdsföreningarna bättre än med någon annan struktur. Ytterligare möjliggör processorganisationen vid handläggandet av offentliga förvaltningsuppgifter en rationell struktur där principerna för god förvaltning kan tryggas och det samtidigt är möjligt att sörja för att regional sakkunskap utnyttjas. Såväl de förtroendevalda, som representerar frivilligarbetet i jaktvårdsföreningarna, som tjänstemännen vid Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten, som kommer att dras in, gav vid den interaktiva beredningen sitt fulla stöd för valet av en processorganisation som organisationsform för kommande Finlands viltcentral. Den helhet jaktvårdsföreningarna och Finlands viltcentral kommer att bilda avkastar nytta som även gagnar statsfinanserna.

Berednings- och styrgrupperna överlämnade sin slutrapport, som utformats som en re-

geringsproposition, till jord- och skogsbruksministern den 30.3.2010.

Förslagen i anslutning till jaktlagens befogenhetsfrågor och jaktlicenssystemet har beretts som tjänsteuppdrag vid jord- och skogsbruksministeriet.

5.2 Remissyttranden och fortsatt beredning

5.2.1 Remissyttranden

Jord- och skogsbruksministeriet har begärt yttranden om förslaget av justitieministeriet, inrikesministeriet, finansministeriet, statsrådets kansli, jord- och skogsbruksministeriets avdelningar, landsbygdnäringarnas besvärnämnd, Trafikverket, Trafiksäkerhetsverket, Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten, Finlands Jägarförbund, Suomen Metsästäjä- ja Kalastajaliitto, Finlands naturskyddsförbund, Lant- och skogsbruksproducenternas centralorganisation MTK, Svenska Lantbruksproducenternas förbund, Renbeteslagens förening, Sametinget, Finlands kommunförbund, Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, Skogsforskningsinstitutet, Finlands miljöcentral, WWF Finland, Luonto-Liitto, Natur och Miljö samt Forststyrelsen.

I huvuddrag har regeringens proposition med förslag till lag om viltförvaltningen fått ett positivt mottagande av remissorganen. Förslaget har understötts och beredningen har ansetts vara öppen.

I yttrandena har uppmärksamhet fästs vid reglerandet av uppsägningsskyddet. Det har även föreslagits att Finlands viltcentral ska fastställa arbetsordningen för jaktvårdsföreningarna. En precisering av jaktövervakarnas befogenheter, behörighetsvillkor och kompetenskrav har föreslagits.

Den föreslagna nya 10 a § i jaktlagen har ansetts vara ändamålsenlig och behövlig vid övervakningen av jakten. Därtill har det föreslagits att Finlands viltcentral fungerar som återkallare av jaktlicens på förslag av polisen eller gränsbevakningsväsendet. Det har även föreslagits att hjortdjur som avlivats med stöd av 25 § i polislagen ska höra till jaktvårdsföreningarna.

Ändringen av jaktlagens 83 § har ansetts vara nödvändig för att skötseln av djur som dött eller skadats i trafiken ska bli klarare. Vidare har förslaget i 83 § att den myndighet som fattat beslutet om bortskaffande av djurkroppen även ska stå för kostnaderna väckt motstånd. Det har föreslagits att ansvaret överförs på jaktvårdsföreningen.

Flera av remissorganen har understrukt samarbetets betydelse för den offentliga viltkoncernen. Därtill har man bett att få en representantplats i de regionala viltvårdsråden och i det riksomfattande viltvårdsrådet. Å andra sidan har flera av remissorganen krävt att rådets sammansättning inte utökas men även att den inte minskas.

Trafikverket föreslår att Finlands viltcentrals uppgifter i viltcentrallagens 10 § 2 mom. utökas med sammanjämkning av viltvård och trafiksäkerhet. I jaktlagens 26 § föreslås följande ändring: ”För att beakta trafik-, jordbruks- och skogsskador ska Finlands viltcentral årligen höra riksomfattande och regionala myndigheter samt övriga intressegrupper”. Till jaktlagens 27 § föreslås att det fogas ett nytt 3 mom.: ”Vid en bedömning av det i 1 mom. avsedda områdets enhetlighet utgör inom området befintliga trafikleder inte ett hinder.” Ytterligare föreslår Trafikverket att vildkaninen överförs till förteckningen över icke fredade djur i jaktlagens 5 §.

Finlands miljöcentral motsätter sig den föreslagna ändringen av jaktlagens 42 § enligt vilken beviljandet av tillstånd för införsel av djur och fåglar av främmande ursprung överförs från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands miljöcentral.

Jägarnas centralorganisation har föreslagit att relationen mellan direktören och chefen för offentliga förvaltningsuppgifter regleras exaktare för arbetsledningens del. Till ändringen av jaktlagens 83 § föreslås att det ytterligare fogas i trafiken dött vildsvin. Motiveringarna av 52 § bör ges formuleringen ”för hund som används för annan jakt än jakt på hjortdjur får jaktprov arrangeras och sådan hund dresseras från den 20 augusti till utgången av februari.” Ytterligare har föreslagit att licensförfarandet vid arrangerandet av prov för hundar för jakt på varg, brunbjörn, lodjur och utter förenklas.

Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt önskar att jaktlagens 10 § ska ge möjlighet att i framtiden bedriva kvotjakt på säl.

Nylands jaktvårdsdistrikt föreslår att jaktlagens 41 b § 2 mom. ska strykas. Föreslagena 83 § 2 mom. föreslås få följande formulering: "Om klövdjur har dött i trafikolycka eller avlivats på grund av trafikolycka tillhör det krockortens jaktvårdsförening. Likaså tillhör även klövdjur som av annan orsak på uppdrag av polisen avlivats jaktvårdsföreningen på orten ifråga." Den föreslagna 10 a § i jaktlagen föreslås ändras på så sätt att Finlands viltcentral även på förslag av polisen och gränsbevakningsväsendet återkallar jaktlicenser.

Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet föreslår en precisering av förslagens 10 § 2 mom.: "Uppföljning av viltbeståndens tillstånd, utveckling, hållbarhet och livskraft samt utveckling av till dessa knutna funktioner som stöd för forskningen." För licenspraxisens del påpekar VFFI även att det förekommer fall då hela den lokala populationen måste avlägnas.

Renbeteslagens förening anser det inte vara nödvändigt att uppbära en avgift för undantags- och skadegrundade jaktlicenser för landrovdjur. Renbeteslagens förening anser inte att det finns grunder för att stifta 10 a § i jaktlagen. Till jaktlagens 41 § 2 mom. bör även rennäringen fogas.

Finlands Jägarförbund föreslår att definitionen på en jaktvårdsförening i viltcentrallagens 1 § preciseras. Den i 3 § nämnda uppdelningen av uppgifter mellan jaktföreningar och jaktvårdsföreningar bör preciseras. De för viltcentralen föreskrivna uppgifterna i 10 § borde inte vara sådana som sköts av medborgarorganisationer. Viltcentralen ska inte ha rätt att motta andra medel. Analogt bör idkande av näring vara förbjuden.

Finlands naturskyddsförbund kräver för ett flertal paragrafers del skyldighet att höras. Naturskyddsförbundet kräver även allmän besvärsmöjlighet för beslutens del. Därtill föreslås ett flertal ändringar gällande bl.a. djurarternas namn, överföring till naturvårdslagen samt till forskningen.

Ett flertal remissorgan har föreslagit att licensförfarandet vid arrangerandet av prov för hundar för jakt på varg, brunbjörn, lodjur och utter förenklas.

Ett sammandrag av yttrandena har sammanställts.

5.2.2 Hur remissyttrandena har beaktats

På grund av finansministeriets yttrande och under den fortsatta beredningen förda underhandlingar om övergångsbestämmelser gällande personal som berörs av lagen om viltförvaltningen har bestämmelserna ändrats så att de motsvarar finansministeriets fordringar. I förhandlingar mellan jord- och skogsbruksministeriet och representanter för den kommande Finlands viltcentral hade parterna stannat för en formulering enligt vilken personalen hade ett fem år långt uppsägningskydd. Till detta hade parterna kommit eftersom det inom kommande Finlands viltcentral kommer att finnas en fåtaligare personal i relation till antalet arbetsuppgifter. Under de senaste åren har det överförts uppgifter från jord- och skogsbruksministeriet till framför allt jaktvårdsdistrikten utan att personalen vid de sistnämnda har utökats. På motsvarande sätt kommer den aktuella lagändringen att medföra överföring av till bredningen av förvaltningsplaner knutet beredningsarbete från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands viltcentral. Målet för ändringen är att genom gallring av överlappande arbete frigöra av personalen utförda arbetsinsatser för dessa uppgifter.

I yttrandena har en förenkling av förfarandet för tillstånd för arrangerande av hundprov för jakt på lodjur, brunbjörn, utter och varg. Eftersom dessa arter hör till de arter som finns nämnda i habitatdirektivets bilaga 4 a och ska skyddas strikt bör man förhålla sig återhållsamt till störande av nämnda arter under deras fredningstid. Det innebär att störandets inverkan bör bedömas i besluten om tillstånd.

Antalet medlemmar i centralens organ har inte kunnat ökas för då skulle dessas verksamhet bli långsammare. Avsikten är att organen arrangerar regionala hearingar till vilka såväl parter som i samband med remissbehandlingen framförde en begäran om

medlemskap som andra parter, till exempel organisationer för intressebevakning och medborgarorganisationer.

Förslagen om ändringar av föreskrifterna om jakt på hjortdjur är det meningen att ta upp till behandling i samband med beredningen av strategin för älghushållningen, som inleds 2011.

Övriga förslag till ändringar av jaktlagen tas senare upp till behandling.

5.2.3 *Fortsatt beredning*

Fortsatt beredning av propositionen har skett i samråd med justitieministeriet, finansministeriet och Jägarnas centralorganisation.

Ministerarbetsgruppen för utveckling av förvaltning och regioner behandlade inrättandet av Finlands viltcentral vid sina möten den 26.8 och 23.9.2010. Ministerarbetsgruppen förordade propositionen.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Lag om jaktförvaltning

1 kap Finlands viltcentral

1 §. *Finlands viltcentral.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs om Finlands viltcentrals juridiska karaktär. För att klarlägga Finlands viltcentrals offentlighetsrättsliga ställning föreskrivs i lagen att Finlands viltcentral är en självständig offentlighetsrättslig inrättning. Finlands viltcentrals verksamhetsområde omfattar hela Finland med undantag för landskapet Åland, till vars behörighet hör jaktfrågorna inom landskapet. Finlands viltcentral har ett nätverk av regionala kontor som täcker hela landet. Om regionkontorens verksamhetsområde anges i Finlands viltcentrals arbetsordning.

Enligt paragrafens 2 mom. skall Finlands viltcentral vara en utvecklings- och specialorganisation inom vilthushållningen som främjar hållbar vilthushållning och stödjer jaktvårdsföreningarnas verksamhet samt sörjer för verkställandet av viltpolitiken. Dessutom svarar viltcentralen för offentliga förvaltningsuppgifter som centralen har enligt lag.

Med hållbar vilthushållning avses verksamhet som upprätthåller eller återställer viltbestånd som jagas hållbart. I anslutning till detta sker uppföljning av viltbeståndens tillstånd och storlek, styrning av jakten samt sörjs för en mångsidig natur- och viltvård och ur dessa verksamheters synpunkt väsentligt naturskydd. Till den hållbara vilthushållningen hör även förebyggande av viltsjukdomar hos viltet. Vidare avses med detta upprätthållande av viltbeståndens livskraft. Till hållbar vilthushållning hör även att hålla skadegörande viltbestånd på en sådan nivå, att medborgarnas sociala livskvalitet inte försämras och att samhället, till exempel idkarna av jord- och skogsbruk och vägtrafikmyndigheterna, kan godkänna den.

Finlands viltcentrals uppgift är att stödja jaktvårdsföreningarna i deras främjande av den frivilliga verksamheten. Jaktvårdsföreningarnas verksamhet grundar sig i stor utsträckning på frivilligarbete, som utförs av jaktvårdsföreningarnas funktionärer och förtroendevalda samt av enskilda jägare. En enda jaktvårdsförening har en heltidsanställd tjänsteman. För jaktvårdsföreningarnas verksamhet är det administrativa och tekniska stöd Finlands viltcentral erbjuder samt det kurs- och rådgivningsmaterial centralen producerar väsentligt.

Med viltpolitik avses det delområde av samhällspolitiken som jord- och skogsbruksministeriet ansvarar för enligt lag och som bland annat, gäller jakt och viltvård, säkerställande av viltbestånden, förebyggande av skador som orsakas av vilt samt ersättning av dessa skador. Centrala element vid verkställandet av viltpolitiken är förvaltningsplanerna för viltarter och dessas livsmiljöer. Med hjälp av förvaltningsplanerna omsätts den offentliga viltvårdskoncernens strategi i praktiskt arbete. I förvaltningsplanerna kan viltbeståndens regionala skillnader, konsekvenser för människor som är bosatta i regionen samt lokalbefolkningens synpunkter på specifika frågor som gäller viltarterna ifråga beaktas heltäckande. I förvaltningsplanerna kan därtill riktlinjer dras upp för såväl regionala som riksomfattande behövliga åtgärder som skall verkställas. Det praktiska verkställandet av förvaltningsplanerna förutsätter ett koordinerat samarbete mellan ett flertal aktörer.

Om Finlands viltcentrals offentliga förvaltningsuppgifter föreskrivs i lagens 2 §. Viltcentralens viktigaste förvaltningsbeslut gäller tillstånd och licenser om vilka bestämmelser ingår i jaktlagen.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att Finlands viltcentral styrs av jord- och skogsbruksministeriet. Finlands viltcentral och jord- och skogsbruksministeriet förhandlar årligen om strategiska mål och resultatmål som ska ställas upp för viltcentralen och an-

tecknas i det årliga avtalet om målsatta resultat.

2 §. Finlands viltcentrals uppgifter. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om Finlands viltcentrals offentliga förvaltningsuppgifter. Den viktigaste uppgiftshelheten bildas av de uppgifter om vilka bestämmelser ingår i jaktlagen och lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift. Till dessa uppgifter hör bland annat uppgifter i samband med jaktlicenser för hjortdjur och annat jaktlicensbelagt vilt. Till dessa delar motsvarar uppgifterna vad jaktvårdsdistrikten hittills har utfört. En annan viktig uppgiftshelhet bildas av beviljandet av tillstånd till avvikelser från fredning av viltarter.

Enligt lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift är det Finlands viltcentrals uppgift att sörja för upprätthållandet av jägarregistret.

Ytterligare offentliga förvaltningsuppgifter som ankommer på Finlands viltcentral att sörja för är anskaffningen och ikrafthållandet av ett tillräckligt försäkringsskydd för jägarna. Dels sker detta genom ett fortsatt grupp-försäkringsavtal för jägarna, dels genom en justering av det för närvarande otillräckliga försäkringsskyddet för funktionärer som nämns i olika uppgifter i jaktvårdsföreningarna av Finlands viltcentral. Hittills har Jägarernas centralorganisation sört för jägarernas grupp-försäkring, men utan att ha ett i lag förankrat bemyndigande för uppgiften. I vissa jaktvårdsföreningar har grupp-försäkringen visat sig vara otillräcklig för funktionärernas del. Därför är det behövligt att ta en mera täckande försäkring. Ett mera omfattande skydd behövs bland annat för uppgifterna av jaktövervakare och examinatore för skjutprov och jägarexamina.

Övriga offentliga förvaltningsuppgifter är tillsättande, ledning och tillsyn av jaktövervakare och examinatore för jägarexamina och skjutprov samt tillsättande, ledning och tillsyn av i viltskadelagen (105/2009) 25 § avsedda företrädare för terrängundersökningar.

De andra offentliga förvaltningsuppgifter i paragrafens 1 mom. 6 punkt är bland annat fastställa jaktvårdsföreningarnas verksamhetsområden som avses i 11 § 2 mom. och

besluta om sammanslagning och delning av jaktvårdsföreningar som avses i 12 § 3 mom.

Andra av Finlands viltcentrals uppgifter är enligt paragrafens 2 mom. främjande av hållbar vilthushållningen samt bevakning av allmänt intresse med anknytning till vilthushållningen. Med bevakning av till vilthushållningen knutet allmänt intresse avses å ena sidan uppmärksammande av myndigheterna på möjligheten att begära yttranden av Finlands viltcentral om planer, projekt, beslut eller annan motsvarande myndighetsåtgärd, som kan påverka vilthushållningen eller viltbestånden eller tillståndet i de sistnämndas livsmiljöer. Å andra sidan avses med detta även att Finlands viltcentral aktivt följer med förändringar som sker i miljön som en följd av människans verksamhet och försöker påverka ansvariga aktörer för att få en korrigering till stånd.

Ytterligare har Finlands viltcentral som uppgift att följa upp viltbeståndens tillstånd, utveckling, hållbarhet och livskraft samt att i samråd med forskningen utveckla instrument för denna uppföljning. Vidare är främjandet av viltvården och förvaltningen av viltets livsmiljöer en väsentlig uppgift för centralen.

Vid utredningen av dessa faktorer är jägarernas frivilligarbete vid uppskattningen av viltbestånden väsentligt. Arbetet främjas genom den koordinering jaktvårdsföreningarna och Finlands viltcentral utför och avkastar observationer för Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, som analyserar resultaten och bearbetar dem till beslutsunderlag för jord- och skogsbruksministeriet, Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna och andra som behöver information. Till detta beståndsuppskattningsarbete hör bland annat inventeringarna av vilttrianglar och sjöfågel, stora rovdjurskontaktpersonernas verksamhet, olika metoder för uppskattning av hjortdjursbestånden samt specialinventeringar.

Till Finlands viltcentrals uppgifter hör även beredning, utarbetande och uppdatering av förvaltningsplaner för viltarter och skötseln av dessas livsmiljöer. Till Finlands viltcentrals uppgifter hör även att främja förebyggande av skador som orsakas av vilt. Det här avser närmast verksamhet som syftar till att med hjälp av beståndsreglering för vissa arters del och förebyggande åtgärder få omfatt-

ningen av skador som orsakas av vilt att hållas på en nivå som kan godtas av samhället.

Finlands viltcentral har, liksom jaktvårdsföreningarna, en viktig roll vid främjandet av en hållbar, säker och etiskt godtagbar jakt. Ytterligare främjar Finlands viltcentral jaktvårdsföreningarnas verksamhet och utbildar föreningarnas funktionärer. Finlands viltcentral erbjuder jaktvårdsföreningarna tjänster i tillräcklig utsträckning för att säkerställa deras lagenliga uppgifter, den hållbara vilthushållningen, jägarnas frivilligverksamhet samt sakkunnighjälpen till natur- och viltvårdsprojekt. I detta ingår även Finlands viltcentrals distribution av kurs- och rådgivningsmaterial som centralen producerat för användning i jaktvårdsföreningarna.

Finlands viltcentral ansvarar för produktion av, information om och kommunikation gällande sakkunnig-, utbildnings- och rådgivningstjänster för jakt, vilthushållning och vilt. Finlands viltcentral skall sörja för att den till jägarna riktade informations-, kommunikations- och publikationsverksamheten gällande aktuella bestämmelser om reglering av jakten, vilthushållning och till dessa knutna samhällsfrågor, för vilka Jägarnas centralorganisation ansvarar, fortsätter.

Till Finlands viltcentrals uppgifter hör vidare upprätthållande och vidareutveckling av centralens och jaktvårdsföreningarnas gemensamma datasystem, databank och informationstjänster. Ytterligare deltar Finlands viltcentral i utvecklingen av den offentliga viltvårdskoncernens gemensamma datasystem, databank och informationstjänster. Till detta hör bl.a. det viltskaderegister som öppnats med stöd av viltskadelagen samt Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets viltdatasystem.

Till Finlands viltcentrals uppgifter hör även att delta i internationellt samarbete inom jakten och viltets område inklusive det samarbete som bedrivs inom Europeiska unionen samt i det multinationella naturskyddet. Ytterligare sörjer Finlands viltcentral för uppgifter som föreskrivits centralen i lag, men inte innebär utövande av offentlig makt.

I paragrafens 3 mom. föreslås en bestämmelse om att Finlands viltcentral regelbundet ska inlämna av jord- och skogsbruksministeriet fastställda uppgifter om skötseln av of-

fentliga förvaltningsuppgifter och övriga uppgifter till ministeriet.

Enligt paragrafens 4 mom. kan om skötseln av ovan i 1 mom. 1, 2 och 6 punkt nämnda uppgifter ges närmare bestämmelser genom förordning av statsrådet. Ytterligare kan om skötseln av ovan i 1 mom. 3—5 punkten och 2 mom. 1—11 punkten nämnda uppgifter ges närmare bestämmelser genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Nämnandet av jaktvårdsföreningarnas jaktövervakare och examinators för jägarexamina och skjutprov samt av i viltskadelagen avsedda företrädare för jaktvårdsföreningarna vid terrängundersökningar kan anses vara av teknisk natur. Närmare bestämmelser om dessa uppgifter kan därför ges genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

3 §. Styrelsen för Finlands viltcentral. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att styrelsen för Finlands viltcentral är dess högsta beslutande organ. Jord- och skogsbruksministeriet utser 10 medlemmar till styrelsen. Av dessa föreslår riksviltvårdsrådet sex av de personer som föreslagits av regionmötena och som företräder personer som betalat jaktvårdsavgift. Bland dessa utser jord- och skogsbruksministeriet även ordförande och viceordförande för styrelsen. Ytterligare hör det en representant för jord- och skogsbruksministeriet, en för Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, en för det finländska jord- och skogsbruket betydande riksomfattande organisation samt en representant för personalen vid Finlands viltcentral. Genom detta förslag förändras styrelsens sammansättning från nuvarande styrelse för Jägarnas centralorganisation på så sätt att antalet representanter som betalat jaktvårdsavgift minskar med en och som nya medlemmar av styrelsen tillkommer en representant för viltforskningen och en för personalen. Därtill har varje medlem en personlig suppleant. För suppleantens del gäller samma bestämmelser som för den ordinarie representanten.

Enligt paragrafens 2 mom. har representanten för personalen samma rättigheter och skyldigheter i styrelsen som de övriga medlemmarna av styrelsen. Personalens representant har dock inte rätt att delta i behandlingen av frågor som gäller avtalsvillkoren för Finlands viltcentrals ledning, villkoren för per-

sonalens tjänsteförhållanden eller arbetskonflikter.

Enligt paragrafens 3 mom. föreskrivs om styrelsens beslutförhet, uppgifter, tillsättande och mandatperiod genom förordning av statsrådet. Till styrelsens uppgifter hör bl.a. att inom ramen för med jord- och skogsbruksministeriet avtalade resultatmål fastställa Finlands viltcentrals verksamhets- och ekonomiplan. Ytterligare fastställer styrelsen Finlands viltcentrals verksamhetsberättelse och bokslut samt strategi.

Om sammankallandet av styrelsen och övriga behövliga frågor gällande styrelsen ingår bestämmelser i Finlands viltcentrals arbetsordning. I arbetsordningen föreskrivs även närmare hur det regionala representantskapet i styrelsen kan garanteras för representanter som betalat sin jaktvårdsavgift. Avsikten är att fortsätta nuvarande indelning av landet i tre valområden vid valet av Jägarnas centralorganisations styrelse, vilket innebär att det väljs två representanter från respektive östra, västra och norra delen av Finland till styrelsen.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas på medlemmarna i styrelsen när de beslutar om användningen av medel. Tjänsteansvaret täcker all användning av medel oberoende av om det är fråga om statsbidragsmedel eller av organisationen själv skaffade medel.

4 §. Riksviltvårdsrådet. I paragrafens 1 mom. föreslås att riksviltvårdsrådets uppgift är att behandla frågor som gäller vilthushållning. Rådet har dock inte uppgifter som är knutna till Finlands viltcentrals offentliga förvaltningsuppgifter eller personaladministration. På riksnivå främjar riksviltvårdsrådet bland annat ett till hjortdjurs- och stora rovdjurspolitiken knutet öppet och interaktivt samarbete med intressegrupperna och en sammanjämkning mellan olika intressen. Till riksviltvårdsrådets uppgifter hör bland annat att delta i den strategiska planering och beredning som berör Finlands viltcentral samt i planeringen av vilthushållningen på riksnivå. Ytterligare deltar riksviltvårdsrådet i beredningen och uppdateringen av förvaltningsplaner för viltarter, bestånd av viltarter och dessas livsmiljöer samt svarar för hörandet

av riksomfattande intressegrupper. Riksviltvårdsrådet har även en viktig roll som remissorgan och förslagsgivare i olika frågor. Förslagen kan till exempel gälla riksomfattande utveckling av vilthushållningen, viltgående och principiella frågor som handlar om viltbestånd och vilthushållning samt om medelsfördelningen mellan jaktvårdsföreningarna och Finlands viltcentral samt om jaktvårdsavgiftens storlek. Ytterligare kan riksviltvårdsrådet behandla initiativ som tagits av de regionala viltvårdsråden, Finlands viltcentrals strategier samt långsiktssamverksamhets- och ekonomiplaner. Vid behov kan riksviltvårdsrådet även göra framställningar i ovannämnda frågor. Riksviltvårdsrådet är ett riksomfattande strategiskt organ. Närmare bestämmelser om riksviltvårdsrådets uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att riksviltvårdsrådets medlemmar utses av jord- och skogsbruksministeriet. Till viltvårdsrådet hör 15 av regionerna i Finlands viltcentral valda representanter. Representanterna kommer från vart och ett av de nuvarande jaktvårdsdistriktens verksamhetsområden. Utöver dessa representanter hör representanter för jord- och skogsbruksministeriet, miljöministeriet, Forststyrelsen, ett offentligt organ som främjar det finländska skogsbruket, Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, en för det finländska jord- och skogsbruket betydande riksomfattande organisation, en för den finländska jakten och viltvården betydande riksomfattande organisation samt en för naturskyddet betydande riksomfattande organisation. Den föreslagna breda representationen är behövlig för att öka viltvårdsrådets effektivitet och öppenheten i viltpolitiken samt en bredare interaktivitet. Därför skall riksviltvårdsrådet utnämnas av jord- och skogsbruksministeriet.

Enligt paragrafens 3 mom. utser jord- och skogsbruksministeriet ordförande och viceordförande för rådet bland de medlemmar som föreslagits av regionmötena.

Enligt paragrafens 4 mom. föreskrivs om riksviltvårdsrådets beslutförhet, mandatperiod och tillsättande genom förordning av statsrådet.

Om sammankallandet av riksviltvårdsrådet och övriga behövliga frågor gällande rådet

ingår bestämmelser i Finlands viltcentrals arbetsordning.

Enligt paragrafens 5 mom. bereder och föredrar direktören för Finlands viltcentral eller av honom förordnad person ärenden som behandlas vid riksviltvårdsrådets möte. Direktören kan anses ha den aktuella och mest täckande kunskapen om Finlands viltcentrals verksamhet på riksnivå.

5 §. De regionala viltvårdsråden. I paragrafens 1 mom. föreslås att det regionala viltvårdsrådets uppgift är att behandla frågor som handlar om vilthushållning samt stödja, styra och bistå Finlands viltcentrals regionkontor i den verksamhet kontoret bedriver i regionen, förutom i offentliga förvaltningsuppgifter och personaladministration. Till det regionala viltvårdsrådets uppgifter hör bland annat att delta i den strategiska planering och beredning som berör Finlands viltcentral samt i planeringen av vilthushållningen på regional nivå. I det här sammanhanget kan det regionala viltvårdsrådet till exempel ge förslag till regionala kurs-, rådgivnings- och vilthushållningsprojekt. Därtill kan det regionala viltvårdsrådet delta i den regionala beredningen av förvaltningsplaner för viltarter, viltbestånd och dessas livsmiljöer. Härvid kan det regionala viltvårdsrådet svara för till exempel till arbetet med förvaltningsplaner knuten beredning i allmänhet samt särskilt till hörande av regionala intressegrupper. De regionala viltvårdsråden kan även ha en viktig roll som partner till landskapsförbunden vid beredningen av strategier för landskapen. De regionala viltvårdsråden skulle vara regionala strategiska organ. Närmare bestämmelser om regionala viltvårdsrådets uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att de regionala viltvårdsråden tillsätts av jord- och skogsbruksministeriet. Antalet medlemmar i det regionala viltvårdsrådet är högst tio. Till det regionala viltvårdsrådet hör sex av regionmötet föreslagna medlemmar samt en representant för landskapsförbundet, en representant för närings-, trafik- och miljöcentralen, en representant för skogscentralen samt en representant för en inom regionen betydande markägarorganisation. Varje medlem har en personlig suppleant, för vilken samma bestämmelser gäller som för den or-

dinarie medlemmen. Tills nu har det i jaktvårdsdistriktens styrelse funnits endast en representant för markägarna. För att öka de regionala viltvårdsrådets verkningsfullhet och öppenheten i viltpolitiken samt bredda interaktionen föreslås att det även till det regionala viltvårdsrådet väljs en bredare representation för intressegrupperna än tidigare. Utöver representanterna för myndigheter i landskapet ingår därför även en representant för en i regionen betydelsefull markägarorganisation i det regionala viltvårdsrådet, eftersom jakträtten i första hand tillkommer markägaren. Med tanke på att de regionala viltvårdsråden ska ha stark handlingsförmåga och ökad öppenhet i viltpolitiken samt för att bredda interaktionen är det behövligt att de regionala viltvårdsråden utnämns av jord- och skogsbruksministeriet. Det föreslås även att ministeriet samtidigt utser en ordförande och en vice ordförande bland de medlemmar regionmötet föreslagit.

Enligt paragrafens 3 mom. förskrivs det regionala viltvårdsrådets beslutförhet, mandatperiod och tillsättande genom förordning av statsrådet.

Om sammankallandet av det regionala viltvårdsrådet och övriga behövliga frågor gällande dessa ingår bestämmelser i Finlands viltcentrals arbetsordning.

Enligt paragrafens 4 mom. bereder och föredrar tjänsteman vid Finlands viltcentral ärenden som behandlas vid det regionala viltvårdsrådets möte. Som regel skall detta vara den tjänsteman på regionkontoret, som anses ha den aktuella och mest täckande kunskapen om regionen och i huvudsak även om frågor som gäller Finlands viltcentrals verksamhet på riksnivå.

6 §. Personalen vid Finlands viltcentral. Enligt paragrafens 1 mom. har Finlands viltcentral en direktör, en chef för offentliga förvaltningsuppgifter och ett behövligt antal övriga anställda. Vidare föreskrivs att personalen vid Finlands viltcentral är anställd i arbetsavtalsförhållande.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att det för chefens för offentliga förvaltningsuppgifter del tillämpas vad som är föreskrivet om straffrättsligt tjänsteansvar. Straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas även på övriga tjänstemän vid viltcentralen när de sköter offent-

liga förvaltningsuppgifter eller handlägger frågor som är knutna till användning av medel. Tjänsteansvaret täcker all användning av medel oberoende av om det är fråga om statsbidragsmedel eller medel som anskaffats av organisationen själv. Det tjänsteansvar som gäller för användning av medel är inte knutet till skötseln av någon specifik uppgift eller grupp av uppgifter utan är oberoende av dessa och gäller för all handläggning av och beslutsfattande om medel. Tjänsteansvaret omfattar ytterligare enskilda tjänstemän när dessa sköter offentliga förvaltningsuppgifter. Dessa kan bland annat hänföra sig till privat medborgares eller samfunds intresse, rättighet eller skyldighet vid beslutsfattande och beredning av enskilt ärende.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att jord- och skogsbruksministeriet utnämner Finlands viltcentrals direktör och chefen för offentliga förvaltningsuppgifter efter hörseln av Finlands viltcentrals styrelse. För direktören och chefen för offentliga förvaltningsuppgifter föreskrivs inte kompetenskrav eftersom sådana som regel har föreskrivits endast för vissa tjänster. Av Finlands viltcentrals direktör och chef för offentliga förvaltningsuppgifter kommer dock i praktiken att krävas högre högskoleexamen, god förtrogenhet med vilthushållning, kunskap om förvaltningsuppgifter och praktiskt visat ledarskap. Andra tjänstemän nämns av direktören.

7 §. Uppgifter för direktören vid Finlands viltcentral. Enligt paragrafen leder och utvecklar direktören för Finlands viltcentral centralens verksamhet, med undantag för de offentliga förvaltningsuppgifterna, samt ansvarar för verksamhetens resultat. Direktören sörjer även för beredningen av ärenden som skall behandlas av styrelsen för Finlands viltcentral och för verkställigheten av styrelsens beslut.

8 §. Skötseln av offentliga förvaltningsuppgifter. Enligt paragrafen 1 mom. är chefens för offentliga förvaltningsuppgifter uppgift att självständigt svara för skötseln av Finlands viltcentrals i 2 § 1 mom. nämnda offentliga förvaltningsuppgifter. Chefen för offentliga förvaltningsuppgifter är vid skötseln av offentliga förvaltningsuppgifter oberoende av direktörens rätt att leda arbetet.

Enligt paragrafens 2 mom. kan chefen för offentliga förvaltningsuppgifter skriftligen förordna person som hör till Finlands viltcentrals personal att utöva offentlig makt i sådana i 2 § 1 mom. avsedda ärenden för vilkas behandling och avgörande personen ifråga kan anses ha tillräcklig utbildning och erfarenhet. Möjligheten att överföra beslutanderätten är motiverad, eftersom antalet myndighetsbeslut är såpass stort, att chefen för offentliga förvaltningsuppgifter inte i praktiken har möjligheter att ensam fatta alla beslut. Ett spritt beslutsfattande är kundcentrerat, flexibelt och förebygger att tillståndsärendena hopar sig samt främjar realiserandet av närhetsprincipen vid beslutsfattandet. Besluten är till sin natur sådana att de har en stark regional betydelse. Ytterligare är överföringen av besluten på grund av dessas natur och den lokalkännedom de kräver ändamålsenlig. Beslutet om överföring av beslutanderätten ska göras skriftligt till namngiven person och av det ska framgå exakt vilka ärenden besluten gäller. Chefen för offentliga förvaltningsuppgifter kan dock oberoende av det skriftliga förordnandet förbehålla sig beslutanderätten.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att bestämmelser om chefens för offentliga förvaltningsuppgifter övriga uppgifter får utfärdas genom förordning av statsrådet.

9 §. Finlands viltcentrals bokföring och revision. Enligt paragrafens 1 mom. gäller för Finlands viltcentrals bokföringsskyldighet, bokföring och bokslut vad som föreskrivs i bokföringslagen (1336/1997).

Enligt paragrafens 2 mom. iakttas revisionslagen (459/2007) vid revision av Finlands viltcentral. Därtill omfattas Finlands viltcentral med stöd av lagen om statens revisionsverk (676/200) av revisionsverkets revisionsverksamhet, eftersom Finlands viltcentral har offentliga medel i sin användning.

2 kap Jaktvårdsföreningar

10 §. Jaktvårdsförening. I paragrafens 1 mom. fastslås att jaktvårdsföreningarna är självständiga aktörer, vilkas verksamhet grundar sig på de jägares eget initiativ, som betalat i lagen om jaktvårdsavgift och jaktli-

censavgift avsedd jaktvårdsavgift. Jaktvårdsföreningar kommer även i fortsättningen att ha sitt eget geografiska verksamhetsområde. De jaktlagsenliga jaktvårdsföreningarna fortsätter som juridiska personer enligt denna lag. Jaktvårdsföreningarnas verksamhet står under Finlands viltcentrals ledning och tillsyn. Enligt gällande lagstiftning har jaktvårdsföreningarna varit i inkomstskattelagens (1535/1992) 22 § avsedda allmännyttiga sammanslutningar som inte har skattepliktig inkomst av näring. Avsikten är att jaktvårdsföreningarna fortsätter som så kallade allmännyttiga sammanslutningar.

I paragrafens 2 mom. fastslås att jaktvårdsföreningarna svarar för främjandet av vilt-hushållningen inom sitt verksamhetsområde och i det sammanhanget även för främjandet och organiserandet av jägarnas frivilligarbete. Jaktvårdsföreningen ansvarar därtill för de offentliga förvaltningsuppgifter som föreningen har enligt lag.

Till hållbar vilthushållning hör till jaktvårdsföreningarnas del speciellt främjandet av organiserade jaktförhållanden. För organiserade jaktförhållanden är det viktigt att bilda ändamålsenliga jaktområden och att skapa ett normalt samarbete mellan dessa, för att jakten och viltvården skall kunna skötas på ett så ändamålsenligt sätt som möjligt. Så här sker det till exempel i jaktföreningsverksamheten, särskilt vid jakt på hjortdjur och stora rovdjur. Även på statens marker i Norra Finland skapar organiserings och jakten och samarbetet mellan jägarna grunden för att jakten kan ordnas jämlikt, tryggt och hållbart. I organiserade förhållanden kan jakten även formas ändamålsenligt med hjälp av rekommendationer, anvisningar, frivilliga avtal och egenövervakning, vilket igen för sin del minskar behovet av myndighetsreglering och -övervakning. Att skapa och bevara organiserade förhållanden är sålunda en central del av jaktvårdsföreningarnas och Finlands viltcentrals verksamhet vid främjandet av den hållbara vilthushållningen.

Med organiserings och frivilligverksamheten avses alla de åtgärder jägarna utför utan vederlag till gagn för den hållbara vilthushållningen och till nytta för samhället genom att utföra för deras specialkunnande lämpliga uppgifter. Nätverket för stora rovdjurskon-

taktpersoner samt handräckningsverksamheten vid högviltincidenter (SRVA) är utmärkta exempel på dylik verksamhet. Högviltshandräckningen är en organisation som upprätthålls av jaktvårdsföreningarna och som förmedlar handräckning av jägarna till polisen vid högviltkonflikter, exempelvis vid hjortdjurs- och stora rovdjurskrockar samt vid fördrivning av stora rovdjur från tätorter och skadeobjekt. Med främjande av viltvården avses till exempel de av jägarna utförda viltinventeringarna samt främjande och koordinering av annan viltvårdsverksamhet inom respektive jaktvårdsförenings verksamhetsområde.

Enligt paragrafens 3 mom. skall föreningslagens 2 § 2 mom. tillämpas nämnda lag i tillämpliga delar på jaktvårdsföreningarna, eftersom dessa inte är ideella föreningar utan har grundats i och för organisering av jaktförvaltningen. I föreskrifterna för jaktvårdsföreningar hänvisas därför till de föreskrifter i föreningslagen som tillämpas på jaktvårdsföreningarnas verksamhet.

11 §. Jaktvårdsföreningens verksamhetsområde. I paragrafens 1 mom. föreslås att jaktvårdsföreningens verksamhetsområde ska vara en eller flera kommuners område. På grund av de många kommunsammanslagningarna som skett under de senaste åren avviker jaktvårdsföreningarnas gränser i många fall från kommunindelningen. Med tanke på samarbetet med myndigheter och intressegrupper vore det behövt att förvaltningsgränserna är så enhetliga som möjligt. På grund av att jaktvårdsföreningarnas verksamhet är av så speciell karaktär är det dock ändamålsenligt, att föreningarnas gränser i vissa specialfall även kan avvika från kommungränserna. Därför föreslås, att jaktvårdsföreningens verksamhetsområde av särskilda skäl ska kunna avvika från kommunens gränser om det geografiskt eller på grund av lokala förhållanden är ändamålsenligt. Härvid bör föreningens gränser ändå grunda sig på byindelning enligt fastighetsregisterlagens (392/1985) 3 §. Den på byindelning grundade gränsdragningen ska ändå inte få ge upphov till så kallade satellitområden i annan jaktvårdsförenings verksamhetsområde. Därför ska det ingå ett särskilt omnämnande i lagen om att verksamhetsområdet ska vara

enhetligt. Jaktvårdsföreningens gränser kan avvika från kommungränserna exempelvis när det som en följd av kommunsammanslagningar har uppstått alltför stora områdeshelheter med tanke på förvaltningen av viltbestånden och organisering av frivilligverksamheten.

Enligt paragrafens 2 mom. fastställs jaktvårdsföreningarnas gränser av Finlands viltcentral på förslag av vederbörande jaktvårdsförening eller jaktvårdsföreningar.

12 §. Sammanslagning och delning av jaktvårdsföreningar. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om förfarandet vid sammanslagning av jaktvårdsföreningar. Beslut om sammanslagning fattas vid berörda föreningars möten varefter jaktvårdsföreningarna ifråga ger ett gemensamt förslag om sammanslagning samt om den under bildning varande jaktvårdsföreningens verksamhetsområde och namn till Finlands viltcentral. I det här skedet ska också beslut fattas om överföring av rättigheter som föreningarna innehar.

När en jaktvårdsförening delas upp på två eller flera jaktvårdsföreningar ska enligt paragrafens 2 mom. beslut i frågan fattas vid jaktvårdsföreningens ifråga möte. Därefter ska jaktvårdsföreningen ge ett förslag om uppdelningen samt om under bildning varande jaktvårdsföreningarnas gränser och namn till Finlands viltcentral.

Det är osannolikt att jaktvårdsföreningar kommer att delas upp på flera föreningar eftersom de nuvarande föreningarna i genomsnitt är små och en del av dem redan verkar inom kommuner som gått samman. Föreskriften är dock behövlig för den händelse att det visar sig att jaktvårdsföreningens verksamhetsområde inte är funktionellt.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att Finlands viltcentral fattar besluten om sammanslagning eller delning av jaktvårdsföreningar. Den nya jaktvårdsföreningen inleder sin verksamhet från början av det kalenderår som följer efter beslutet. Den nya jaktvårdsföreningen ska dock hålla möte för att välja styrelse inom två månader från att Finlands viltcentral fattat sitt beslut. Det här är nödvändigt för att den nya jaktvårdsföreningen ska vara funktionsduglig så snabbt som möjligt efter sammanslagningen.

13 §. Regionmöten. Enligt paragrafens 1 mom. sammankommer av jaktvårdsföreningarna tillsatta representanter för föreningarna i respektive region i Finlands viltcentral till regionmöten. Varje jaktvårdsförening i regionen kan utse en representant och en suppleant för denna till regionmötet. Vid regionmötet har varje representant en röst. Mötet väljer inom sig en ordförande. Praxis motsvarar det förfarande som tillämpas idag på jaktvårdsdistriktens möten.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att regionmöten hålls en gång per år. Därtill hålls ett extra regionmöte om det regionala viltvårdsrådet så besluter eller om minst en tredjedel av styrelserna för jaktvårdsföreningarna i regionen anholder därom skriftligen för behandling av ett visst ärende av Finlands viltcentral.

Enligt paragrafens 3 mom. föreskrivs om regionmötets uppgifter genom förordning av statsrådet. Regionmötet har bland annat i uppgift att ge jord- och skogsbruksministeriet förslag till förtroendevalda medlemmar och dessas suppleanter i viltvårdsrådet samt förslag till ordförande och viceordförande. Därtill väljer regionmötet en kandidat eller en suppleant till förtroendevalda medlemmar i riksviltvårdsrådet och till styrelsen för Finlands viltcentral.

Ytterligare deltar regionmötet i beredningen av storlek och fokusering gällande det statsbidrag som skall ansökas till jaktvårdsföreningarna i regionen. I det här sammanhanget kan bl.a. även behandling ske av projekt som främjar vilthushållningen i regionen och frågor som gäller strategisk planering inom Finlands viltcentrals verksamhetsfält. Därtill har regionmötet i uppgift att fungera som ett strategiskt organ för jaktvårdsföreningarna i regionen.

Om sammankallandet av regionmöte och övriga behövliga frågor gällande mötet ingår bestämmelser i Finlands viltcentrals arbetsordning.

14 §. Jaktvårdsföreningens uppgifter. Det föreslås att bestämmelser om jaktvårdsföreningens uppgifter ingår i denna paragraf. Avsikten är inte att föreslå nya uppgifter för jaktvårdsföreningen, utan att beskriva uppgifterna mera täckande än vad den nuvarande

lagtexten gör, så att uppgifterna motsvarar det jaktvårdsföreningarna gör i praktiken.

Enligt paragrafens 1 mom. hör det till jaktvårdsföreningens offentliga förvaltningsuppgifter att anordna i jaktlagen avsedda skjutprov och i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift avsedda jägarexamina, att delta i terrängundersökningar som avses i viltskadelagens 25 § samt att bistå i jaktlagen bestämda ansvariga myndigheter vid tillsynen över efterlevnaden av jaktlagen.

Enligt paragrafens 2 mom. ingår i jaktvårdsföreningens övriga uppgifter för det första att främja hållbar vilthushållning samt för det andra att främja en hållbar, säker och etiskt godtagbar jakt. Ett hållbart nyttjande har varit en ledande princip i regleringen av den finländska jakten. Väsentligt är att viltbeståndens och deras livsmiljöer bevarar sin produktionsförmåga. För säkerhetens del är det viktigt att observera, att nyttjandet av jaktvapen förutsätter planering och omsorgsfullhet så att inte jakten orsakar fara för människor och egendom. Det här möjliggör jakt även i sådana områden där jakten har begränsats och andra som rör sig i naturen är samtidigt närvarande, som till exempel inom naturskyddsområden där jakt är tillåten. Jaktvårdsföreningarna har här en viktig uppgift i främjandet av säkerheten vid jakt, särskilt med hjälp av kurser och rådgivning.

Ytterligare uppgifter är främjande av viltvården och viltbeståndens hållbarhet och livskraft, skötsel av viltets livsmiljöer samt förebyggande av skador som orsakas av viltet. Med viltvård avses verksamhet enligt jaktlagens 3 §.

För främjandet av viltbeståndens hållbarhet och livskraft är det väsentligt att vara på det klara med tillståndet i viltbestånden och dess storlek i jaktvårdsföreningens verksamhetsområde. Vid utredningen av dessa faktorer är jägarnas frivilliga arbete vid uppskattningen av bestånden av central betydelse. Arbetet främjas genom av jaktvårdsföreningarna och Finlands viltcentral utförd koordinering och avkastar observationer för Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, som analyserar resultaten och bearbetar dessa till beslutsunderlag för jord- och skogsbruksministeriet,

Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna.

Med främjande av förebyggande av skador som orsakas av vilt avses verksamhet som syftar till att med hjälp av bestandsreglering för vissa arters del och förebyggande åtgärder få omfattningen av skador som orsakas av vilt att hållas på en nivå som kan godtas av samhället. I samband med detta ska till exempel beaktandet av skadesynpunkter vid beslutsprocessen för licenser för jakt på hjortdjur fortsätta i samarbete med de regionala intressegrupperna. Verksamheten omfattar sålunda å ena sidan förebyggande av alltför stor tillväxt för viltbestånden och å andra sidan till exempel styrning av djurens rörelser med utfodring eller fördrivning. Även främjande av bekämpningen av farliga viltsjukdomar och zoonoser utgör en del av verksamheten.

Jaktvårdsföreningarna producerar även expert-, utbildnings- och rådgivningstjänster i jakt-, vilthushållnings- och viltfrågor samt bedriver till dessa frågor knuten informations- och kommunikationsservice. Aktiva till viltet knutna experttjänster är till exempel högviltshandräckningen och viltskadevärderingen. I samband med högviltshandräckningen utför jägarna ett socialt ytterst betydelsefullt djurskyddsarbete då de i egenkap av praktiska sakkunniga ger polismyndigheterna handräckning vid eftersök, avlivande och tillvaratagande av skadade hjortdjur och stora rovdjur samt vid skötseln av efteråtgårdar som situationen kräver. Även fördrivningen av stora rovdjur som förrirrat sig till tätorter eller orsakar skada sköts med hjälp av organisationen för handräckning vid högviltsincidenter. Representanter för jaktvårdsföreningarna deltar även som sakkunniga vid terrängundersökningar enligt viltskadelagen, bland annat vid skador orsakade av hjortdjur och stora rovdjur.

Jaktvårdsföreningarna sörjer även för kurs- och rådgivningstjänster på lokal nivå för såväl jägare som det övriga samhället. Som en typisk utbildningstjänst kan nämnas arrangandet av olika begivenheter i skolor och läroanstalter. Ytterligare svarar jaktvårdsföreningarna för sin del inom sitt verksamhetsområde för den praktiska rådgivningen i jakt- och viltvårdsfrågor.

Till experttjänsterna i jaktfrågor hör ytterligare bland annat främjande av organiserade jaktförhållanden. I praktiken innebär detta till exempel att föreningarna försöker inrikta bildningen av jaktområden för jakt på hjortdjur och stora rovdjur så att de blir ändamålsenliga. Jaktvårdsföreningarnas uppgift är att fungera som sakkunniga vid organisering av jakt och viltvård samt vid dimensionering och fokusering av jakten. Det här gäller särskilt statens i jaktlagens 8 § avsedda områden.

Utöver det ovannämnda skall jaktvårdsföreningarna sköta övriga uppgifter som de har enligt lag och som jord- och skogsbruksministeriet eller Finlands viltcentral ålägger dem.

Enligt paragrafens 3 mom. får om skötseln av ovan i 1 mom. nämnda uppgifter utfärdas närmare bestämmelser genom förordning av statsrådet. Ytterligare får om skötseln av ovan i 2 mom. 1—4 punkten nämnda uppgifter utfärdas närmare bestämmelser genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

15 §. Medlemskap i en jaktvårdsförening. I paragrafen föreskrivs om medlemskapet i jaktvårdsföreningen. Enligt paragrafens 1 mom. kan person som betalat jaktvårdsavgift alternativt vara medlem i den jaktvårdsförening inom vars verksamhetsområde personen ifråga huvudsakligen jagar eller i den jaktvårdsförening vars verksamhetsområde innefattar den kommun där personen har sitt hemvist. Förslaget skulle i viss mån ändra på nuvarande praxis, för enligt gällande föreskrift är huvudregeln att medlemskapet bestäms enligt hemkommun. Det här har lett till att det uppstått till medlemsantalet stora stadsjaktvårdsföreningar, för medlemmarna har ofta lämnat möjligheten att överföra medlemskapet från sin hemkommun till den jaktvårdsförening i vars verksamhetsområde de i realiteten jagar outnyttjad. I det nuvarande systemet har medlemsantalet haft stor betydelse för jaktvårdsföreningarnas verksamhet, för antalet medlemmar har varit ett kriterium för storleken på det statsbidrag jaktvårdsföreningarna beviljats.

I anslutning till avläggandet av jägarexamen är det viktigt att klargöra grunderna för medlemskapet i jaktvårdsföreningen för den nya jägaren, för att denna ska kunna inskri-

vas som medlem i den jaktvårdsförening som ur jägarens synpunkt är den lämpligaste, aningen för att alternativet är bättre för att jägaren huvudsakligen kommer att jaga där eller för att det är jägarens hemkommun. Det är även nödvändigt att styra jägare som redan är medlemmar i någon jaktförening till medlemskap i förening som ur deras synpunkt är den rätta.

En person kan inte vara medlem i flere jaktvårdsföreningar samtidigt. En person kan också avstå från att tillhöra någon som helst jaktvårdsförening. Till dessa delar förblir grunderna för medlemskap oförändrade.

Enligt paragrafens 2 mom. ska person som avlagt jägarexamen meddela examinator för jägarexamen om medlemskap i jaktvårdsförening. Denna vidarebefordrar meddelandet till i paragraf 7 a i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift avsett jägarregister. Person som erlagt jaktvårdsavgift ska meddela byte av medlemskap i jaktvårdsförening till jägarregistret. Efter att jaktvårdsavgiften betalats kan jaktvårdsförening inte bytas under innevarande i jaktlagens 4 § avsett jaktår. Medlemskap ändras eller upphör sålunda först från början av det jaktår som följer på meddelandet. Med detta säkerställs att medlem inte byter jaktvårdsförening till exempel under den tid jaktvårdsföreningarnas årsmöten hålls och kan använda sin röst i flera jaktvårdsföreningar under samma jaktår.

Syftet med detta är ytterligare att om person som avlagt jägarexamen exempelvis önskar bli medlem i viss jaktvårdsförening, men inte har sitt hemvist i kommun inom denna jaktvårdsförenings verksamhetsområde, eller inte vill tillhöra någon som helst jaktvårdsförening, måste personen ifråga skriftligen meddela jägarregistret om detta.

Enligt nuvarande praxis antecknas medlemskap i jaktvårdsförening på jaktkortet. Person som inte vill höra till någon som helst jaktvårdsförening antecknas i jägarregistret enligt sin hemort. Avsikten är att fortsätta denna praxis.

Medlemskapet varar ett jaktår i sänder, dvs. det jaktår för vilket jaktvårdsavgiften betalats. Medlemskapet börjar vid jaktårets början, om avgiften betalats innan jaktåret ifråga börjat, annars från tidpunkten för betalningen av avgiften.

Enligt paragrafens 3 mom. upphör medlemskapet i jaktvårdsföreningen om jaktvårdsavgiften inte betalas eller personen ifråga har meddelats jaktförbud. Bestämmelser ändrar inte nuvarande praxis.

16 §. Jaktvårdsföreningens möten. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att jaktvårdsföreningens beslutanderätt utövas av föreningens årsmöte och att årsmötet inom sig väljer en ordförande. Till dessa delar sker inte någon förändring i nuvarande lagstiftning.

Därtill föreslås att alla 18 år fyllda medlemmar har en röst på årsmötet. Enligt 2 § i föreningslagen tillämpas lagen på sammanslutningar som genom lag eller förordning organiserats för ett särskilt ändamål endast i den mån så stadgas särskilt. Enligt gällande bestämmelser föreskrivs det endast i jaktlagens 9 kap. om jaktvårdsföreningar och där finns inte någon hänvisning till föreningslagen. Det är därför nödvändigt att till paragrafen foga en bestämmelse om jaktvårdsföreningarnas relation till föreningslagen. Om jaktvårdsföreningarnas medlemmars rösträtt är det dock nödvändigt att föreskriva entydigare än tidigare. Det föreslås därför att åldersgränsen för rösträtten preciseras eftersom det enligt nuvarande föreskrifter förblir oklart om minderårig medlem i jaktvårdsföreningen har rösträtt vid jaktvårdsföreningens årsmöte. Även biträdande justitieombudsmannen har i sitt avgörande dnr 2300/4/06, 24.9.2008 fäst uppmärksamhet vid denna brist i bestämmelserna. Den föreslagna åldersgränsen 18 år kan anses vara ändamålsenlig, eftersom det på jaktvårdsföreningens möte bland annat fattas beslut i ärenden som gäller användningen av offentliga medel, såsom godkännande av budgeten och bokslutet samt beslut om beviljande av ansvarsfrihet. Vidare föreslås att åldersgränsen för befullmäktigande samtidigt preciseras så att medlem som fyllt minst 18 år kan befullmäktiga en annan medlem till företräda sig själv vid mötet. Ingen får dock företräda fler än fem frånvarande medlemmar. För att även yngre medlemmar skall kunna delta i jaktvårdsföreningens möte föreslås en bestämmelse om att under 18 år gamla medlemmar i jaktvårdsföreningen har yttrande- och närvarorätt vid jaktvårdsföreningens årsmöte.

Enligt paragrafens 2 mom. hålls jaktvårdsföreningens extra möte när styrelsen anser det nödvändigt eller när minst en tiondedel av de medlemmar i jaktvårdsföreningen som fyllt 18 år för ett särskilt angivet ärende skriftligen anhåller om det hos styrelsen. Förslaget innehåller sålunda en precisering av åldersgränsen enligt 1 mom. För extra mötet gäller i övrigt vad om årsmötet föreskrivits i 1 mom.

Enligt paragrafens 3 mom. föreskrivs om ärenden som behandlas i jaktvårdsföreningens möte genom statsrådet förordning. På jaktvårdsföreningens årsmöte behandlas bland annat fastställandet av bokslutet, beviljandet av ansvarsfrihet för styrelsen och övriga redovisningsskyldiga samt fastställandet av jaktvårdsföreningens verksamhetsplan och budget. Jaktvårdsföreningens årsmöte väljer företrädare för jaktvårdsföreningen och denas suppleant till regionmötet samt vid behov förslag till medlem i det regionala viltvårdsrådet och en suppleant för denna. Om övriga behövliga frågor som gäller föreningarnas möten föreskrivs i arbetsordningen för jaktvårdsföreningar.

17 §. Jaktvårdsföreningens styrelse. Enligt paragrafens 1 mom. har jaktvårdsföreningen en styrelse. Jaktvårdsföreningens årsmöte väljer bland jaktvårdsföreningens 18 år fyllda myndiga medlemmar minst fem och högst åtta medlemmar till styrelsen samt för varje medlem en personlig suppleant. Enligt förslaget preciseras bestämmelsen om minimiålder för medlem i styrelsen, eftersom någon minimiåldersgräns inte har fastställts i gällande jaktlag. Även biträdande justitieombudsmannen har i sitt avgörande dnr 2300/4/06, 24.9.2008 fäst uppmärksamhet vid denna brist i bestämmelserna.

Jaktvårdsföreningens årsmöte väljer först ordförande för styrelsen och en suppleant för honom eller henne och därefter övriga styrelsemedlemmar och suppleanter. Styrelsen väljer vice ordförande bland de medlemmar som avses i detta moment. Till dessa delar bibehålls förfarandet enligt nuvarande bestämmelser.

Enligt paragrafens 2 mom. väljer jaktvårdsföreningens årsmöte därefter utöver de i 1 mom. avsedda medlemmarna en medlem och för denna en personlig suppleant bland kan-

didater som uppställts av betydande markägarorganisationer i föreningens verksamhetsområde. Till denna del breddas styrelsens sammansättning. Förslaget bedöms öka öppenheten och växelverkan i jaktvårdsföreningens styrelses verksamhet. Medlemmen behöver dock inte väljas om de betydande markägarorganisationerna inte föreslår någon medlem till styrelsen.

Inom de i jaktlagens 8 § avsedda regionerna hör utöver de av jaktvårdsföreningens årsmöte valda medlemmarna en av Forststyrelsen förordnad medlem, som har en av Forststyrelsen förordnad suppleant. Till denna del fortsätter nu gällande bestämmelser.

Enligt paragrafens 3 mom. föreskrivs närmare om styrelsens beslutförhet, uppgifter, medlemmarnas mandattid och tur att avgå genom förordning av statsrådet. Styrelsen är beslutför när utöver ordföranden eller vice ordföranden minst hälften av de övriga medlemmarna av styrelsen eller de personliga suppleanterna är närvarande vid mötet. Avsikten är att bibehålla den tre år långa mandattiden för medlemmarna i styrelsen. Genom förordning av statsrådet kan därtill föreskrivas att en viss del av de vid jaktvårdsföreningens möte valda medlemmarna av styrelsen årligen är i tur att avgå. Styrelsens uppgifter motsvarar de uppgifter jaktvårdsföreningens styrelse även har enligt nu gällande bestämmelser. Jaktvårdsföreningens styrelses uppgift är bland annat att leda och övervaka jaktvårdsföreningens verksamhet, fungera i arbetsgivarens roll i till exempel relationen till verksamhetsledaren samt besluta om jaktvårdsföreningens funktionärers avlöning och arvoden. Därtill ger jaktvårdsföreningens styrelse förslag till Finlands viltvårdscentral för utnämning av jaktövervakare, övervakare av skjutprov och examinatore för jägarexamen samt företrädare för jaktvårdsföreningen vid syneförrättningar enligt viltskadelagen. Om sammankallandet av styrelsen och övriga behövliga frågor som gäller styrelsen föreskrivs i jaktvårdsföreningarnas arbetsordning.

18 §. Tillämpning av föreningslagens på jaktvårdsföreningen. Enligt paragrafen tillämpas även föreningslagens 26 § om jäv, 31 § 1 och 2 mom. om upprättande av protokoll, 32 § om klanderbara beslut, 33 § om ogiltiga

beslut och 34 § om verkställighetsförbud vid jaktvårdsföreningens möten och jaktvårdsföreningens styrelsemöten. Beträffande protokollets offentlighet tillämpas lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999). Ytterligare föreskrivs i denna lags 25 § 2 mom. att föreningslagens 38 a § tillämpas på jaktvårdsföreningarnas revision.

Bestämmelser med hänvisningar till föreningslagen anses vara nödvändiga för att motsvarande bestämmelser inte har funnits i jaktlagen och jaktförordningen och rättskyddet för jaktvårdsföreningarnas medlemmar därmed inte har realiserats på korrekt sätt. Dessa bestämmelser tillämpas dock inte vid handläggning av förvaltningsärenden, för härvid tillämpas förvaltningsprocesslagen, vars bestämmelser även täcker jäv. I det här sammanhanget anses det inte vara nödvändigt att föreslå egna bestämmelser för jaktvårdsföreningarna.

19 §. Jaktvårdsföreningens verksamhetsledare. Enligt paragrafens 1 mom. har jaktvårdsföreningen en verksamhetsledare. Avsikten är att verksamhetsledaren är anställd i arbetsavtalsförhållande enligt bestämmelserna i arbetsavtalslagen. I detta sammanhang fastställs rådande praxis. I gällande lagstiftning har inte härom särskilt föreskrivits.

Enligt paragrafens 2 mom. anställs och entledigas verksamhetsledaren av jaktvårdsföreningens styrelse. Närmare bestämmelser om verksamhetsledarens uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet. Verksamhetsledarens uppgifter motsvarar nu gällande bestämmelser. Genom förordning av statsrådet ska bland annat föreskrivas att verksamhetsledarens uppgift är att underställa styrelsen leda jaktvårdsföreningens verksamhet, bereda och föredra ärenden som ska behandlas på styrelsens möten samt sörja för att ärenden som ankommer på jaktvårdsföreningen blir behandlade.

20 §. Jaktvårdsföreningens övriga funktionärer. Enligt paragrafens 1 mom. kan jaktvårdsföreningen ha jaktövervakare, examinatore för jägarexamina och skjutprov samt andra för jaktvårdsföreningens verksamhet behövliga funktionärer.

Enligt paragrafens 2 mom. föreskrivs allmänna enhetliga behörighetsvillkor för jakt-

vårdsföreningens funktionärer. Till funktionär i jaktvårdsföreningen kan utses person som har fyllt 18 år, är myndig och känd som hederlig och pålitlig samt till sina personliga egenskaper skulle vara lämplig för uppgiften.

På grund av ansvarsfrågorna anses det vara en absolut förutsättning att person som sköter uppgifter i jaktvårdsföreningen har fyllt 18 år och är myndig. Personens hederlighet och pålitlighet bedöms närmast utifrån om personen ifråga blivit dömd för brott eller om han är en till sina levnadsvanor lämplig för uppgifterna ifråga. Som synnerligen försvårande anses brott och förseelser med anknytning till jakt, tidigare jaktförbud samt missbruk av rusmedel vara.

21 §. Särskilda utbildningskrav. Till jaktövervakarens verksamhet, fungerande som examinatore för jägareexamina och skjutprov hör det vissa skyldigheter. Därför har det även ansetts vara behövligt att för dessa funktionärer föreskriva en obligatorisk utbildning. För denna ansvarar Finlands viltcentral.

I paragrafens 1 mom. 1 punkt föreskrivs att personen ifråga godkänt ska genomgå av Finlands viltcentral arrangerad kurs. Kursen för jaktövervakare omfattar åtminstone föreläsningar om jaktövervakarens verksamhet och uppgifter samt om jaktövervakarens rättigheter och skyldigheter (grundkurs för jaktövervakare). På motsvarande sätt arrangeras det kurser för examinatore för jägareexamina och skjutprov. Dessa omfattar till uppgifternas rättigheter och skyldigheter knutna teman (kurser för examinatore för jägareexamina och skjutprov).

I paragrafens 1 mom. 2 punkt föreskrivs att person som söker ny funktionärsuppgift som sökanden har skött tidigare ska tidigast sex månader innan det nya förordnandet sker godkänt genomgå en av Finlands viltcentral arrangerad repetitionskurs för den aktuella funktionärsuppgiften om den sökande redan tidigare har tillsatts till motsvarande uppgift på grundvalen av punkt 1.

Enligt paragrafens 2 mom. föreskrivs närmare om utbildning genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

22 §. Begränsningar som gäller funktionärerna. Enligt paragrafens 1 mom. kan jaktvårdsföreningens jaktövervakare samt

examinatore för jägareexamina och skjutprov tillsättas för högst fem år. Visstids tillsättande till uppgiften är behövlig, för då kan personens duglighet att sköta uppgiften övervakas samt denna förpliktas att genomgå en repetitionskurs.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att Finlands viltcentral på grund av jaktövervakarens personliga bindningar kan begränsa dennas verksamhetsområde. Det kan hända att jaktövervakaren är medlem i en jaktvårdsförening inom övervakarens verksamhetsområde. Då kan det vara nödvändigt att begränsa det av honom övervakade området.

23 §. Jaktövervakarens uppgifter och rättigheter. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att jaktövervakarens uppgift är att inom sitt verksamhetsområde övervaka jaktens och viltvårdens lagenlighet och vid behov meddela de myndigheter som ansvarar för tillsyn över efterlevnaden av jaktlagen, Finlands viltcentral, jakträttens innehavare och ägaren av denna om sina observationer och i detta avseende bistå polisen och andra myndigheter.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om jaktövervakarnas rättigheter. Som särskilda rättigheter för jaktövervakarna föreslås rätten att kontrollera jägarens identitet, jakträtt, betalningen av jaktvårdsavgift och avläggandet av skjutprov. Så här har jaktövervakaren en möjlighet att bedöma om det finns anledning till vidare åtgärder. Styrkandet av jakträtten sker genom att uppvisa antingen ett bevis på jakträtten eller på hemorten. Jakträtten är primärt markägarens men är ofta överlåten till tredje person, vanligen till en jaktförening. Också Forststyrelsen säljer jaktlicenser. Inom det i jaktlagens 8 § avsedda området har å andra sidan jägare rätt att jaga på statens marker inom sin hemkommun. Jaktövervakaren ska med andra ord veta vem som innehar jakträtten inom området ifråga.

Jaktövervakaren har också rätt att kontrollera betalningen av jaktvårdsavgiften och avläggandet av skjutprov. För betalningen av jaktvårdsavgiften och avläggandet av skjutprovet ges ett intyg. En stor del av jägarna har övergått till direktdebitering av jaktvårdsavgiften, vilket innebär att jaktkortet sänds med tidningen Jägaren. Kortet fungerar som bevis över betalad avgift. Även utred-

ningen av de övervakades identitet anses vara nödvändig för att säkra att övriga presenterade dokument hör till rätt person.

Ytterligare kan jaktövervakaren kontrollera de av jägaren använda redskapen och metoderna. Om jaktövervakaren misstänker att skjutvapnet inte fyller bestämmelserna i skjutvapenlagen (1/1998), jaktlagen eller andra författningar ska han meddela polisen om saken.

Andra rättigheter än de ovannämnda föreskrivs inte för jaktövervakaren. Effektivare övervakningsmetoder, som till exempel kontroll av innehållet i jägarens ryggsäck eller av motorfordon, kränker såpass mycket jägarens integritet, att dylika metoder hör till myndigheterna. Rättigheter som avviker från varmans rätt till fasttagande föreskrivs inte för jaktövervakarna.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om jaktövervakarens skyldighet att på begäran styrka sin rätt att fungera som jaktövervakare. Därmed tryggas möjligheten för jägare som är föremål för övervakningsåtgärd att försäkra sig om att den övervakande personen har rätt att göra det.

24 §. Straffrättsligt tjänsteansvar i jaktvårdsföreningen. I paragrafen föreskrivs att bestämmelser om straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas på styrelsemedlemmarna och funktionärerna i jaktvårdsföreningarna när de sköter offentliga förvaltningsuppgifter eller fattar beslut om användningen av jaktvårdsföreningens medel. Tjänsteansvaret täcker för det första all användning av medel oberoende av om det är fråga om statsbidragsmedel eller av organisationen själv skaffade medel. Det tjänsteansvar som gäller användningen av medel är inte bunden till någon uppgift eller skötseln av någon uppgiftsgrupp utan är oberoende av dem och gäller all hantering av och allt beslutsfattande om medel. På personnivå omfattar tjänsteansvaret för användningen av medel alla jaktvårdsföreningars styrelsemedlemmar och enskilda funktionärer. För jaktvårdsföreningarnas styrelsemedlemmars och funktionärers del sträcker sig tjänsteansvaret därtill till av dem utförd jaktövervakning och uppgifter som gäller skjutprov, jägarexamen och viltskadeterängundersökningar. Dessa uppgifter kan bland annat gälla beslutsfattande och bered-

ning av privat ärende som berör enskild medborgares eller samfunds intressen, rättigheter och skyldigheter.

25 §. Jaktvårdsföreningens bokföring och revision. Enligt paragrafens 1 mom. gäller för jaktvårdsföreningarnas bokföringsskyldighet, bokföring och bokslut vad därom föreskrivs i bokföringslagen.

Enligt paragrafens 2 mom. tillämpas revision av verksamheten enligt föreningslagens 38 a § vid revisionen av jaktvårdsföreningar. Jaktvårdsföreningarnas ekonomiska resurser är ytterst begränsade och en fullständig revision anses vara ett alltför tungt förfarande. Revision av verksamheten uppfattas därför vara en tillräcklig form av ekonomisk revision.

Enligt paragrafens 3 mom. kan jord- och skogsbruksministeriet eller Finlands viltcentral utse en revisor som granskar jaktvårdsföreningens räkenskaper. Därtill omfattas jaktvårdsföreningarna med stöd av lagen om statens revisionsverk av statens revisionsverks revisionsverksamhet eftersom jaktvårdsföreningarna använder offentliga medel.

3 kap

Särskilda bestämmelser

26 §. Förvaltningsförfarandet i Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om det förfarande som skall iaktas vid handläggning av offentliga förvaltningsuppgifter. För skötseln av offentliga förvaltningsuppgifter gäller allmänna bestämmelser om förfarande. Om dessa föreskrivs i förvaltningslagen (434/2003), lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet, i samisk språklag (1086/2003) och i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003).

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om det språk som används i Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna. För språkets del gäller vad som föreskrivs i språklagens (423/2003) 25 §. Enligt språklagens 25 § gäller för enskild som sköter offentlig förvaltningsuppgift det som sägs i språklagen om myndigheter. Till dessa delar är Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna skyldiga att ge sådan språklig service som förutsätts i språklagens 25 §.

27 §. Arbetsordning. Enligt paragrafens 1 mom. har Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna en arbetsordning som fastställs av jord- och skogsbruksministeriet på framställning av Finlands viltcentral. Om jord- och skogsbruksministeriet av grundad anledning inte fastställer arbetsordningen returneras det för ny behandling till Finlands viltcentral.

Jaktvårdsföreningarna har en arbetsordning som gäller för alla jaktvårdsföreningar och bereds av Finlands viltcentral.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om innehållet i arbetsordningen för Finlands viltcentral.

På motsvarande sätt föreskrivs i paragrafens 3 mom. om de bestämmelser som skall ingå i jaktvårdsföreningarnas arbetsordning.

28 §. Beslutsförfarandet. I paragrafen föreskrivs om den för organisationernas interna verksamhet behövliga ordningen för beslutsfattandet. Beslut för det ovan i 3—5, 13, 16 och 17 § avsedda organen blir den åsikt som fått över hälften av de avgivna rösterna. Vid val blir de som fått flest röster valda. Faller rösterna jämnt avgörs röstningens resultat av ordförandens röst utom vid val där lotten avgör.

29 §. Rättskapacitet, rättshandlingsförmåga, namntecknare och mottagande av delgivning. Enligt paragrafens 1 mom. kan Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna i eget namn förvärva rättigheter och ingå förbindelser, äga fast egendom samt anför besvär, kära och svara hos domstol och andra myndigheter.

Enligt paragrafens 2 mom. tecknas Finlands viltcentrals namn av ordföranden för centralens styrelse eller vid förfall för denne av viceordföranden tillsammans med direktören för Finlands viltcentral eller med i arbetsordningen angiven tjänsteman. I ärenden av mindre betydelse samt ärenden om vilka styrelsen beslutar särskilt kan dock direktören för Finlands viltcentral eller i arbetsordningen angiven tjänsteman teckna viltcentralens namn ensam. För de offentliga förvaltningsärendenas del tecknas Finlands viltcentrals namn av chefen för offentliga förvaltningsuppgifter eller av denne förordnad tjänsteman.

Enligt paragrafens 3 mom. tecknas jaktvårdsföreningens namn av styrelsens ordförande och viceordförande tillsammans eller av någondera av dem tillsammans med en styrelsemedlem eller verksamhetsledaren. I ärenden av mindre betydelse samt ärenden om vilka styrelsen beslutar särskilt kan dock verksamhetsledaren teckna jaktvårdsföreningens namn ensam.

Enligt paragrafens 4 mom. anses till Finlands viltcentral tillställd stämning eller annat delgivande ha tillställts, då stämning eller delgivande har delgivits ordföranden eller viceordföranden för Finlands viltcentrals styrelse eller direktören för viltcentralen. På motsvarande sätt anses stämningar och andra delgivanden ha tillställts jaktvårdsföreningen då de har delgivits någon i 3 mom. nämnd person.

30 §. Sökande av ändring i Finlands viltcentrals beslut. I paragrafen föreskrivs om förfarandet vid ändringssökande i Finlands viltcentrals beslut. Enligt paragrafens 1 mom. får ändring sökas i beslut av Finlands viltcentral som avses i 2 § 1 mom. 1 punkten genom besvär hos landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd inom 30 dagar från delfäendet. Ytterligare föreskrivs att i 2 § 1 mom. 1 punkten avsett beslut av Finlands viltcentral gällande enskilt tillstånd kan verkställas oberoende av ändringssökande. För ändringssökande tillämpas i övrigt vad som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996) om ändringssökande i förvaltningsmyndighets beslut. Besvärinstansen kan dock förbjuda verkställigheten av beslutet.

Enligt paragrafens 2 mom. kan ändring i annat i denna lag avsett beslut av Finlands viltcentral inte sökas genom besvär. I dylikt beslut kan ändring sökas genom en skriftlig begäran om omprövning hos Finlands viltcentral inom 30 dagar från delfäendet av beslutet.

Enligt paragrafens 3 mom. kan ändring i beslut av landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd sökas genom att anför besvär hos högsta förvaltningsdomstolen förutsatt att denna beviljar besvärstillstånd.

31 §. Sökande av ändring i jaktvårdsföreningens beslut. Enligt paragrafens 1 mom. kan ändring i jaktvårdsföreningens beslut om godkännande av jägarexamen eller skjutprov

inte sökas. Över beslut av jaktvårdsföreningen får ändring sökas genom en skriftlig begäran om omprövning hos Finlands viltcentral inom 30 dagar från delfåendet om beslutet. I övrigt tillämpas för ändringssökandets del vad som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen om ändringssökande i förvaltningsmyndighets beslut.

32 §. Finansiering av verksamheten. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att bestämmelser om finansieringen av Finlands viltcentrals och jaktvårdsföreningarnas verksamhet ingår i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift.

I paragrafens 2 mom. föreslås att i paragrafen tas in nya föreskrifter om övriga intäkter, donationer och andra motsvarande tillgångar. Detta klarlägger nuvarande situation så att verksamheten tydligt kan finansieras med andra medel än anslag som söks av jaktvårdsavgiftsmedel. Sådana medel kan vara till exempel av stiftelser, fonder och motsvarande sökt finansiering för konkurrensutsatta projekt. I paragrafens 2 mom. föreskrivs sålunda att Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna även kan söka, ta emot och förvalta andra medel.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att av annan verksamhet erhållna medel ska användas för att täcka vid verksamheten utkomna kostnader utan att ge någon vinst.

33 §. Avgifter för prestationer. I paragrafen föreskrivs om avgifter som Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna kan uppbära för utförda uppgifter. Enligt paragrafen tillämpas det vad i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) föreskrivs vid fastställandet av avgifter för av jaktvårdsföreningarna och Finlands viltcentral utförda uppgifter. Uppbördens av avgifter för av jaktvårdsföreningarna och viltcentralen utförda uppgifter följer sålunda samma principer som statens myndigheter. Det här innebär att storleken på avgift som uppbärs för utförd avgiftsbelagd offentligrättslig uppgift fastställs enligt prestationens självkostnadspris. Enligt i lagen ifråga föreskrivna förutsättningar kan avgiften för prestationen även fastställas enligt ett lägre belopp än självkostnadspriset.

34 §. Tillsyn över användningen av medel. I paragrafen föreslås föreskrifter för övervakningen av Finlands viltcentrals och jakt-

vårdsföreningarnas användning av medel. Uppgiften ankommer på jord- och skogsbruksministeriet. För verkställigheten av övervakningen ska Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna tillställa jord- och skogsbruksministeriet av ministeriet begärda uppgifter och utredningar

35 §. Idkande av näring. Enligt paragrafen får Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna bedriva sådan näringsverksamhet som stödjer förverkligandet av organisationernas syften och inte äventyrar objektiviteten vid handläggandet av offentliga förvaltningsuppgifter.

4 kap

Ikraftträdande

36 §. Ikraftträdande. Paragrafen föreskriver om lagens ikraftträdande samt om att jord- och skogsbruksministeriet får vidta åtgärder som krävs för verkställigheten innan lagen träder i kraft.

37 §. Övergångsbestämmelser om uppgifter, rättigheter och skyldigheter. Enligt paragrafens 1 mom. övergår ärenden som är anhängiga vid Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten till Finlands viltcentral för behandling och beslut vid denna lags ikraftträdande. Till Finlands viltcentral övergår ytterligare rättigheter, avtal, förbindelser och skyldigheter som gäller för Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten.

Enligt paragrafens 2 mom. förblir av jaktvårdsdistrikten givna tillstånd, godkännanden, förbud, begränsningar och beslut ikraft på i dessa nämnda villkor vid denna lags ikraftträdande.

38 §. Övergångsbestämmelser som gäller jaktvårdsföreningarna. Enligt paragrafens 1 mom. fortsätter de vid denna lags ikraftträdande verksamma jaktvårdsföreningarna sin verksamhet inom sina nuvarande verksamhetsområden. Därtill föreslås att Finlands viltcentral fram till slutet av år 2013 på förslag av jaktvårdsföreningen eller jaktvårdsföreningarna fastställer gränserna för jaktvårdsföreningarnas verksamhetsområden enligt 11 § 1 mom.

I praktiken förblir rättigheter, avtal, förbindelser och skyldigheter som gäller för jaktvårdsföreningarna vid denna lags

ikraftträdande ikraft som sådana. Därtill förblir av jaktvårdsföreningarna givna tillstånd, godkännanden, förbud, begränsningar och beslut ikraft på i dessa nämnda villkor.

39 §. Övergångsbestämmelser som gäller personalen. Personalens anställningsförhållande är ett arbetsavtalsförhållande enligt nuvarande praxis. Enligt paragrafens 1 mom. övergår personal i arbetsavtalsförhållande som sköter uppgifter vid Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistriktet i Finlands viltcentrals tjänst enligt de principer för överlåtelse av rörelse som föreskrivs i arbetslagens 1 kap. 10 §. Detta gäller även visstidspersonal, som övergår i Finlands viltcentrals tjänst för den återstående tiden av visstidsanställningen. Den personal som övergår till den nya organisationen behåller till anställningsförhållandet vid övergångstidpunkten knutna rättigheter och skyldigheter samt minst sin enligt vid övergångstidpunkten gällande lönegrunder i euro fastställda lön.

Enligt paragrafens 2 mom. har Finlands viltcentral inte rätt att säga upp arbetstagares arbetsavtal enbart med stöd av överlåtelse av rörelse enligt arbetsavtalslagen 1 kap. 10 §.

Enligt paragrafens 3 mom. skall Finlands viltcentral inom en tre år lång övergångsperiod lokalisera de anställdas uppgifter till samma geografiska arbetsområde inom vilket respektive person skött sin uppgift innan denna lags ikraftträdande, om inte annat överenskommes. Uppgifter inom Finlands viltcentral som lediganslås eller en ny tjänst eller uppgift inrättas i stället kan den, med undantag för direktörens för Finlands viltcentral och chefens för offentliga förvaltningsuppgifter, utan att lediganslås tillsättas med överflyttad person, om denna samtycker till tillsättandet av tjänsten.

Stationsorten kan dock genom beslut av arbetsgivaren ändras inom det geografiska arbetsområdet. I denna lag avsedd omorganisation, lokalisering av personalen samt beredning av utredningar och planer verkställs i samarbete med representanter för personalen.

40 §. Övergångsbestämmelser som gäller inrättandet av Finlands viltcentral. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om ansökan om statsbidrag för Finlands viltcentrals första verksamhetsår. Jägarnas centralorganisation

sörjer för ansökan om statsbidrag för Finlands viltcentrals räkning. Statsbidraget till Finlands viltcentral för 2011 beräknas till storleken motsvara jaktvårdsdistriktets och Jägarnas centralorganisationens sammanlagda beräknade statsbidrag för 2011. Jägarnas centralorganisation sörjer för utarbetandet av Finlands viltcentrals budget för 2011.

Enligt paragrafens 2 mom. fungerar styrelsen för Jägarnas centralorganisation som styrelse för Finlands viltcentral till dess styrelse har utnämnts enligt denna lag. Verksamhetsledaren för Jägarnas centralorganisation fungerar som direktör för Finlands viltcentral och biträdande verksamhetsledaren som chef för offentliga förvaltningsuppgifter till dess direktör och chef för offentliga förvaltningsuppgifter har utsetts med stöd av denna lag. Jord- och skogsbruksministeriet utser direktör och chef för offentliga förvaltningsuppgifter före den 30 september 2011.

Jaktvårdsdistriktets kontor och jaktvårdsdistriktets verksamhetsområden bildar med stöd av paragrafens 3 mom. Finlands viltcentrals regionkontor och verksamhetsområden till dess Finlands viltcentrals arbetsordning har fastställts med stöd av denna lag. Finlands viltcentral skall bereda arbetsordningen för fastställelse av jord- och skogsbruksministeriet före den 31 juli 2011.

Enligt paragrafens 4 mom. fungerar jaktvårdsdistriktets i jaktlagens 9 kap. avsedda möten fram till den 31 mars 2011 som Finlands viltcentrals regionmöten. Vid detta möte ska förslag ges om medlemmar som har betalat jaktvårdsavgift till såväl det regionala viltvårdsrådet som till det riksomfattande viltvårdsrådet. Jord- och skogsbruksministeriet utser såväl de regionala viltvårdsråden som viltvårdsrådet före den 30 april 2011. Styrelsen för Finlands viltcentral utses på åtgärd av jord- och skogsbruksministeriet före den 31 maj 2011.

41 §. Övergångsbestämmelser som gäller jaktövervakare samt examinatorer för skjutprov och jägarexamina. Enligt paragrafens 1 mom. kan jaktövervakare som genomgått tidigare kurs som motsvarar grundutbildning för jaktövervakare trots vad som föreskrivs i 21 § 1 mom. 2 punkten utses till jaktövervakare på nytt om han söker uppgiften som jaktövervakare på nytt inom sex månader ef-

ter att det tidigare förordnandet avslutats. På motsvarande sätt kan examinatore för jägar-examina och skjutprov utses på nytt. En förutsättning för förordnandet är att sökanden godkänt genomgått föreskriven repetitionskurs. Repetitionskurser ordnas inte för närvarande men anses vara nödvändiga för upprätthållande av övervakarnas kunskaper.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om att tidigare gällande godkännande som jaktövervakare förfaller i och med ny utnämning.

1.2 Jaktlagen

10 §. Jaktlicens och regional kvot. Paragrafen ändras på så sätt att det i den föreskrivs om jaktlicens som behövs under jakttiden, dvs. för licensbelagd jakt under andra tider än fredningstiden. De jaktlicensbelagda viltarterna har förtecknats i jaktförordningens 1 §. Enligt denna behövs avsedd jaktlicens för jakt på europeisk bäver, östersjövikare och gråsäl samt för jakt på rapphöns på andra ställen än inom Nylands, Egentliga Finlands, Satakundas, Österbottens och Uleåborgs jaktvårdsdistrikt. Från paragrafen lösgörs licenser som gäller avvikelse från fredning samt skaderelaterade undantagstillstånd. Den jaktlicens jaktlagens 10 § föreskriver om är sålunda en s.k. vanlig jaktlicens som gäller enbart jakt under normal jakttid. Därtill ändras paragrafen på så sätt att gällande 10 § 1 mom. i lagen som föreskriver om jaktlicens för hjortdjur flyttas till 26 § 1 mom. I den ändrade paragrafen föreskrivs även vid sidan av jaktlicensen om regional kvot, vilket nu även konstateras i paragrafens rubrik. Jaktlicens och regional kvot är alternativa metoder för begränsning av jakten.

I paragrafens 1 mom. föreslås en bestämmelse om att nuvarande föreskrift av jord- och skogsbruksministeriet om jaktkvoter ändras till av jord- och skogsbruksministeriet given förordning. Ändringen är behövlig eftersom ministeriet med stöd av grundlagens 80 § kan använda sitt normgivningsbemyndigande uttryckligen genom förordningar. Genom av jord- och skogsbruksministeriet given förordning kan sålunda föreskrivas att jakt på jaktlicensbelagd viltart inom visst område även kan ske inom ramen för regio-

nal kvot, varvid beslut om enskilda jaktlicenser inte fattas. Det här är möjligt även enligt gällande jaktlag, vilket innebär att nuvarande rättsläge inte förändras. För närvarande tillämpas kvotjakt vid brunbjörnjakten i renskötselområdet. I paragrafens 1 mom. preciseras bemyndigandet att utfärda förordning så att det även täcker anmälan om erhållen fångst.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om bemyndigande att meddela årliga begränsningar av den jakt som bedrivs med stöd av jaktlicens. Bestämmelsen ingår för närvarande i jaktförordningens 2 § 3 mom. Eftersom det är fråga om normgivningsbemyndigande ska därom enligt grundlagens 80 § 1 mom. föreskrivas i lag. Därför införs en bestämmelse om att jord- och skogsbruksministeriet har möjlighet att genom förordning begränsa den årliga med stöd av jaktlicenser eller regional kvot tillåtna fångstmängden. Begränsning av den artrelaterade fångsten grundar sig på av Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet givna uppgifter. För närvarande sker begränsningen av fångsten genom av jord- och skogsbruksministeriet givna föreskrifter som vanligen ges innan jaktårets början.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om Finlands viltcentrals befogenhet att bevilja jaktlicenser samt fungera som övervakare vid uppföljningen av kvotjakten. Finlands viltcentral har befogenhet att bevilja licenser. Den är föreskriven direkt på lagnivå. Regleringen kompletteras på så sätt att Finlands viltcentral även svarar för uppföljningen inom respektive region av jakt som bedrivs med stöd av regional kvot. Finlands viltcentrals regionala befogenheter kan dock för viss viltarts del ändras genom förordning av statsrådet. I praktiken möjliggör detta att viltcentralens regioner kan specialisera sig på för viss viltart specifika frågor. Exempelvis vid kusten kan någon region specialisera sig på att handlägga licenser för jakt på säl.

10 a §. Återkallelse av jaktlicens. 10 a § är en ny paragraf. I paragrafen föreskrivs att Finlands viltcentral kan återkalla gällande jaktlicens på förslag av gränsbevakningsväsendet och polisen om licenshavare bryter mot denna lag eller bestämmelser som utfärdats med stöd av den. På motsvarande sätt kan licensen återkallas om licenshavaren på

väsentligt sätt bryter mot i licensen ställda villkor. Så här föreskrivs det för Finlands viltcentral en möjlighet att återkalla beviljad licens om det senare framkommer omständigheter för vilkas skull licensen inte borde ha beviljats eller att licensen utnyttjats på ett sätt som strider mot dess syfte.

Jaktvårdsdistrikten har inte efter att ha beviljat jaktlicensen kunnat ingripa i användningen av den, vilket måste anses vara en väsentlig brist i det nuvarande systemet. Polisen och gränsbevakningsväsendet kan i samband med förundersökningen meddela om framkomna oegentligheter, varvid Finlands viltcentral kan återkalla licens för att förhindra ytterligare fuffens. Samtidigt utökas möjligheten till återkallelse att även gälla väsentligt brott mot i jaktlicensen ställda särskilda villkor. Den som brutit mot villkoren i jaktlicensen beviljas inte ny jaktlicens för motsvarande djur under samma jaktår innan beslutet om återkallelse av den tidigare licensen har vunnit laga kraft eller återkallelsen har upphävts.

26 §. Jaktlicens för hjortdjur. Jaktlicenserna för hjortdjur lösgörs från jaktlicenssystemet i jaktlagens 10 § och beviljas i stället med stöd av lagens 26 §. Föreskrifterna för beviljandet av jaktlicens för hjortdjur skiljer sig från föreskrifterna för jaktlicenser för annat vilt. För klarhetens skull krävs därför att licenstyperna ifråga hålls isär. Därför överförs 10 § 1 mom. till 26 § som 1 mom., i vilket det föreskrivs att det för jakt på vissa hjortdjursarter krävs jaktlicens.

Innehållet i det nya 2 mom. överförs från nuvarande 1 mom. Momentet bibehålls i övrigt sådant det lyder, men Finlands viltcentralas skyldighet att höra de regionala trafiksäkerhetsmyndigheterna utvidgas att omfatta även andra regionala intressegrupper än myndigheter som ansvarar för trafiksäkerheten. I momentet preciseras att Finlands viltcentral för att beakta trafik-, jordbruks- och skogsskador årligen ska höra de regionala intressegrupperna. I praktiken innebär detta att till exempel representanter för markägarna och skogscentralerna ska höras för skogsskadornas del samt att närings-, trafik- och miljöcentralerna ska höras för jordbruks- och trafikskadornas del. Genom ändringen av skyldigheten att höra intresse-

grupperna förstärks nuvarande praxis på lagnivå. Hittills har jaktvårdsdistrikten med stöd av jord- och skogsbruksministeriets årligen ställda resultatmål verkställt hörandet av intressegrupperna genom överläggningar på bred bas med intressegrupperna.

29 §. Ny jaktlicens. Det föreslås att det i paragrafen föreskrivs att Finlands viltcentral i stället för polisen, såsom för närvarande, fattar beslutet om ny jaktlicens i stället för den tidigare jaktlicensen i situationer där mer än hälften av det fällda hjortdjuret är odugligt till människoföda. Den föreslagna ändringen är ändamålsenlig eftersom uppgiften inte numera kan anses höra till polisens grundläggande uppgifter.

30 §. Bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur. I paragrafens 1 mom. föreslås en teknisk ändring som kompletterar ordet förordning till förordning av statsrådet.

I paragrafens 2 mom. föreslås en ändring på så sätt att det genom förordning av statsrådet föreskrivs skyldighet att inlämna uppgifter om erhållen fångst vid rådjursjakten till Finlands viltcentral. Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om vilka uppgifter som ska lämnas och hur de ska lämnas in.

33 §. Fångstredskap och fångstmetoder. Paragrafens 3 mom. föreslås ändras så att den föräldrade hänvisningen till den upphävda naturskyddslagen (71/1923) utgår. Likaså föreslås det att hänvisningen till den upphävda djurskyddslagens (91/1971) 2 a § ändras till en hänvisning till 3 § i gällande djurskyddslag (247/1996). I den föreskrivs det om förbud mot att åsamka djur onödigt smärta eller plåga.

34 §. Närmare bestämmelser om fångstredskap och fångstmetoder. I paragrafen föreskrivs om bestämmelser på lägre nivå än lag om fångstredskap och fångstmetoder. Det föreslås att det till paragrafen fogas ett nytt 3 moment, i vilket det föreskrivs befogenhet att genom förordning av statsrådet ge närmare bestämmelser om tillåten användning av enligt jaktlagens 33 § förbjudna fångstredskap och fångstmetoder. Redan nu föreskrivs det i jaktförordningens 14 och 14 a § om undantag för enligt jaktlagens 33 § förbjudna jaktmetoder. För detta finns det dock inte något uttryckligt bemyndigande på lagnivå. I princip

är lag och förordning motstridiga sinsemellan och denna motstridighet avlägsnas nu genom att föreskriva om ett bemyndigande i jaktlagens 34 § 3 mom. Ändringen är av författningsteknisk natur och det är inte meningen att ändra rådande praxis.

37 §. Fredning av viltart. I paragrafens 1 mom. görs två tekniska ändringar. För det första preciseras bemyndigandet gällande utfärdande av förordning så att det uttryckligen är fråga om förordning av statsrådet. För det andra stryks såsom onödig möjligheten att föreskriva om undantag ortens bofasta befolkning till gagn.

Till paragrafen fogas ett nytt 3 moment till vilket bestämmelserna i jaktförordningens 24 § 2 mom. lyfts. Dessa gäller fridlysning av viltarter som primärt är fridlysta enligt habitatdirektivet och i nu gällande jaktförordning är alltid fridlysta. Till dessa viltarter hör främst arterna i habitatdirektivets bilaga 4, det vill säga vargen ytterom renskötselområdet samt brunbjörnen, uttern och lodjuret, för vilkas del direktivet förutsätter fridlysning.

Här föreslås dock att det föreskrivs att vargen tills vidare fridlyses även inom renskötselområdet. Vargstammen i Finland har inte återhämtat sig enligt de mål som uppställts i förvaltningsplanen. Å andra sidan är det inom renskötselområdet särskilt viktigt att kunna avlägsna vargindivider som åsamkar skada så effektivt som möjligt oberoende av årstiden. Fredningen hindrar inte den möjlighet att utnyttja undantagstillstånd som ges i jaktlagens 41 §. I praktiken motsvarar ändringen nuvarande praxis.

Av de arter som nämns i habitatdirektivets bilaga 5 är även knobbsälen på grund av beståndets obetydliga storlek alltid fridlyst i Finland. Ytterligare är järven fridlyst året om på grund av det obetydliga beståndet. Sålunda är såväl brunbjörnen, uttern, järven, lodjuret och knobbsälen som vargen alltid fridlysta.

38 §. Begränsning av jakt. Befogenheten att utfärda förbud eller begränsning av jakt överförs från jaktvårdsdistrikten till jord- och skogsbruksministeriet. Eftersom det är fråga om normgivningsbefogenhet kan denna befogenhet enligt grundlagens 80 § inte ges annat organ utöver republikens president, statsrådet, ett ministerium eller annan myn-

dighet. Därför föreslås det att förbud mot eller begränsning av jakt utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. I paragrafens 1 mom. införs ett tillägg som föreskriver att jord- och skogsbruksministeriet innan förordningen utfärdas ska höra berörda jaktvårdsförening och Finlands viltcentral i ärendet. Innan förbudet eller begränsningen utfärdas kan i praktiken även ett utlåtande inbegäras av till exempel Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet. Samtidigt föreslås att tidpunkten för när beslut om förbud eller begränsning senast ska fattas då bestånd av visst vilt äventyras och förutsätter sådan åtgärd. Enligt förslaget ska förbud eller begränsning kunna utfärdas året om, dock så att förordningen ska ges senast två veckor innan förbudet eller begränsningen träder ikraft. Så här blir systemet flexiblere och det blir lättare att ingripa i tid då ett bestånd av viss viltart börjar visa tillbakagång. Enligt nu gällande bestämmelse ska beslut om förbud eller begränsning av jakt ges senast en månad innan jaktåret börjar. I praktiken har detta inneburit före utgången av juni månad. Förfarandet har inte möjliggjort utfärdande av förbud eller begränsning under innevarande jaktår trots att man observerat kraftig tillbakagång för beståndet av någon viltart. Under senare tider har detta gett upphov till problem för bland annat skogshönsens del, eftersom det kan hända att beståndets tillbakagång observeras först på sensommaren eller hösten då till häckningsresultaten kopplade uppskattningar av bestånden blir klara. Därför är det behövligt att föreskriva en flexiblere tidpunkt än för närvarande för utfärdande av jaktförbud eller -begränsning.

40 §. Tillstånd till vissa viltvårdsåtgärder. Det föreslås en teknisk ändring i paragrafen. Ordet jaktvårdsdistrikt byts ut mot Finlands viltcentral. Ytterligare preciseras normgivningsbemyndigandet på så sätt att närmare bestämmelser om förutsättningarna för beviljande av tillstånd och om de villkor som skall fogas till tillståndet utfärdas genom förordning av statsrådet.

41 §. Dispens. Paragrafen föreslås ändras i sin helhet, även för rubrikens del. Till paragrafen överförs för de första jaktförordningens bestämmelser om avvikelser från fredning enligt jaktlagens 37 §. Syftet är att till denna

del lyfta upp bestämmelserna till en nivå som motsvarar grundlagens fordringar. Ytterligare föreskrivs i paragrafen om en ny typ av jaktlicens, dispens. Dispens kan även beviljas som en särskild skaderelaterad undantagslicens varvid den även kan beviljas under andra än fredningstider, dvs. under hela året. Sålunda kan en dispens för att ta bort en individ som åsamkar skador även beviljas under normal jakttid. Alla dispenser beviljas av Finlands viltcentral.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs att dispens från fredning av viltart enligt 37 §, i 38 § avsedd begränsning av jakt och i 50 § föreskriven fredning av icke fredat djur kan ske med stöd av dispens. Dispens kan beviljas om i 41 a—41 c § föreskrivna förutsättningar uppfylls. De i 41 a § föreskrivna förutsättningarna för dispens motsvarar de i artikel 16 i habitatdirektivet angivna förutsättningarna för dispens från skyddet av i direktivets bilagor 4 och 5 nämnda viltarter, samt från skyddet av järven. I den föreslagna paragrafen 41 b § ingår igen förutsättningarna för dispens från skyddet av i fågeldirektivet nämnda arter inklusive såväl fågelviltet som icke fredade fåglar. I den nya 41 c § föreskrivs igen om förutsättningarna för alla andra arters del, dvs. för de däggdjurs del som inte hör till tillämpningsområdet för 41 a §. Dispens beviljas av Finlands viltcentral, om vars befogenhet föreskrivs i jaktlagen i stället för i jaktförordningen.

I paragrafens 2 mom. utvidgas beviljandet av dispens även till tiden ytterom fredningstiden, dvs. till jakttiden i vissa fall. Det skaderelaterade undantagstillståndet är avsett för borttagande av djur som utgör en skade- eller säkerhetsrisk. Sålunda kan ett skaderelaterat undantagstillstånd beviljas såväl med stöd av 1 mom. under fredningstid som med stöd av 2 mom. under normal jakttid. I praktiken kan det skaderelaterade tillståndet beviljas året runt och för alla arter. Trots att dispensbegreppen förändras är de inte meningen att ändra på nuvarande praxis. Beviljandet av skaderelaterat undantagstillstånd förutsätter att de i lagens 41 a—41 c § föreskrivna förutsättningarna för ett skaderelaterat undantagstillstånd uppfylls.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs även att Finlands viltcentral kan bevilja dispens från

fredning använda vissa i jaktlagen förbjudna fångstmetoder och dispens från bestämmelserna om skyldighet att hålla hunden kopplad, men endast i situationer då dispens beviljas för att förhindra skadegörelse (så kallad skaderelaterat undantagstillstånd). Om situation som fyller förutsättningarna för ett skaderelaterat undantagstillstånd föreskrivs i lagens 41 a—41 c §. Användning av förbjudna fångstmetoder är behövlig för att borttagandet av djur som åsamkar skada skall vara effektivt. Borttagandet av skadedjur avviker helt från vanlig jakt. Finlands viltcentral fastställer i samband med dispensen om förbjudna fångstmetoder är behövliga och i vilken omfattning. För närvarande är det jord- och skogsbruksministeriet som har möjlighet att bevilja dispens för användning av förbjudna fångstmetoder. Finlands viltcentral kan avvika från i 32 § 2 mom. föreskriven begränsning av användning av motorfordon samt i 35 § 3 mom. föreskrivna bestämmelser om transport av jaktvapen även bevilja dispens när sökanden är permanent eller långvarigt rörelsehämmad.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs ett myndigande att utfärda förordning om närmare bestämmelser, bland annat om förfarande som skall iakttas vid dispens. Genom förordning av statsrådet kan även föreskrivas om utvärdering av förutsättningarna för dispens, vilket avser närmare bestämmelser om tolkningen av de i 41 a—41 c § föreslagna förutsättningarna. För närvarande är jord- och skogsbruksministeriets föreskrift (Dnr 1735/720/2008, given 1.8.2008) i kraft. I den föreskrivs närmare bestämmelser om tolkningen av 28 § i jaktförordningen, dvs. om dispens från fredningen av de stora rovdjuren och uttern. Innehållet i föreskriften lyfts till förordning av statsrådet. Ytterligare föreskrivs i 4 mom. att även tidpunkter för dispenser kan föreskrivas genom förordning av statsrådet. Momentet hänvisar till den föreslagna 41 a § 3 mom. som gäller dispens från fredningen av stora rovdjur och uttern för att selektivt och begränsat eliminera vissa individer i strängt övervakade förhållanden. Med andra ord gäller det andra än skaderelaterade undantagstillstånd. Om dylika så kallad beståndsvårdande undantagstillstånd har det i Finland föreskrivits årliga tider då de

kan beviljas. Till exempel för brunbjörnen kan avsedd dispens beviljas endast 20.8—31.10. Regleringen finns för närvarande i jaktförordningens 28 § och avsikten är att den skall förbli i jaktförordningen. I lagens 41 § 4 mom. föreskrivs det sålunda om ett bemyndigande även för detta.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs igen ett bemyndigande för begränsning av den årliga fångsten. Bestämmelser om detta finns för närvarande i jaktförordningens 2 § 3 mom. Såsom för jaktlicensernas del föreskrivs även för dispensens del en möjlighet för jord- och skogsbruksministeriet att genom förordning begränsa den årligen tillåtna fångsten vid jakt med stöd av dispens och regional kvot. Begränsningen av fångsten för respektive arts del grundar sig på av Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet meddelade uppgifter. För närvarande begränsas fångsterna genom av jord- och skogsbruksministeriet utfärdade föreskrifter.

41 a §. Förutsättningar för dispens i fråga om vissa viltarter. I paragrafen föreslås bestämmelser om förutsättningarna för beviljande av dispens för vissa viltarter. Paragrafen berör viltarter i habitatdirektivets bilaga 4 a (varg ytterom renskötselområdet, brunbjörn, utter och lodjur) och 5 (varg inom renskötselområdet, europeisk bäver, gråsäl, knubbsäl, östersjövikare, iller, mård och skogshare) samt därtill järv. För närvarande ingår bestämmelserna i jaktförordningens 27 och 28 §. Förutsättningarna för dispens lyfts sålunda nu upp på lagnivå. Beviljandet av dispens för järv hör nu till jord- och skogsbruksministeriet. Beviljandet av dispens för järv överförs därför från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands viltcentral. På grund av det obetydliga järvbeståndet har dock inte dispenser för järvjakt i praktiken beviljats. Med stöd av föreslagna 41 § 5 mom. bestämmer jord- och skogsbruksministeriet genom förordning största tillåtna fångst för respektive arts del. Jord- och skogsbruksministeriet kan naturligtvis även fastställa en så kallad nollkvot för arten i sin förordning.

För i paragrafen föreskrivna arter med undantag för järven gäller egna bestämmelser även i habitatdirektivet. Med stöd av paragrafens 1 moment verkställs dispens från fred-

ning enligt artikel 16 i habitatdirektivet och annat skydd. I praktiken överförs bestämmelserna i artikel 16.1 i habitatdirektivet ordagrant till föreslagna 41 a § 1 och 3 mom. Sålunda omfattar punkterna 1—4 i paragrafens 1 mom. förutsättningarna för beviljandet av så kallade skaderelaterade undantagslicenser medan förutsättningarna för dispens från så kallad vanlig fredning av arterna i habitatdirektivets bilaga 4 a finns i 3 mom. Arterna i direktivets bilaga 4 a är fredade året om genom bestämmelser i 37 § 2 mom. Sålunda gäller inte någon jakttid för dem utan dispens är den enda rättsliga grunden för dödande av dem.

I paragrafens 2 mom. föreslås en bestämmelse om att med skaderelaterad jaktlicens, det vill säga med stöd av paragrafens 1 mom. 1—4 punkter, som fångst erhållet varg, brunbjörn, utter, lodjur och järv tillhör staten och levereras till forskningsanstalt som bedriver viltforskning, det vill säga i praktiken till Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet eller Livsmedelssäkerhetsverket. Att dylikt vilt tillhör staten är ändamålsenligt eftersom det inte bör uppstå ekonomiska fördelar för tillståndshavaren för borttagandet av skadedjuret. Grunden för eliminering av ett stort rovdjur är blott och bart undvikande av skador. I momentet föreskrivs därtill att viltkroppen efter att behövliga prov tagits för forskningsinstitution bortskaffas, överlåtes för allmännyttigt syfte eller säljs för statens räkning.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att dispens för varg, brunbjörn, utter och lodjur kan beviljas under strängt kontrollerade förhållanden selektivt och i begränsad omfattning för att jaga eller döda vissa djur. Formulering av bestämmelsen baserar sig på artikel 16.1.e i habitatdirektivet.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att kvotjakt är möjlig inom renskötselområdet för i habitatdirektivets bilaga 4 a nämnda arters del. Den i momentet föreskrivna kvotjakten kan sålunda gälla brunbjörn, varg, utter och lodjur. I paragrafens 4 mom. föreskrivs om bemyndiganden som motsvarar i 10 § 3 mom. föreskrivna bemyndiganden för kvotjakt med stöd av jaktlicenser.

41 b §. Förutsättningar för dispens i fråga om fågelvilt och icke fredade fåglar. I paragrafen föreskrivs om förutsättningarna för

beviljande av dispens för fågelvilt och icke fredade fåglar. I jaktlagstiftningen kan fredningstider föreskrivas även för icke fredade fåglar. Därför är det behövligt att även för icke fredade fåglars fredningstid föreskriva om möjligheten till dispens.

I paragrafens 1 moment verkställs bestämmelserna i artikel 9 i fågeldirektivet genom momentets föreskrift om att dispens från fredning eller annat skydd enligt direktivet kan ske endast om de i artikel 9 bestämda förutsättningarna uppfylls. Dessa förutsättningar träder sålunda nationellt i kraft genom bestämmelsen i 41 b § 1 mom. som i praktiken är identisk med bestämmelsen i fågeldirektivets artikel 9. Såsom i 41 a § föreskrivs även i 41 b § om förutsättningarna för såväl skaderelaterade undantagstillstånd (1 mom. 1—5 punkten) som så kallad vanlig dispens från fredning (2 mom.). Idag ingår bestämmelserna för fågelviltets del i jaktförordningens 27 § och för de icke fredade fåglarnas del i förordningens 25 a § 2 mom.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att dispens kan beviljas under strängt kontrollerade förhållanden och selektivt för dödande eller fångst eller hållande i fångenskap eller för att möjliggöra annan förnuftig användning i litet antal av vissa andra än icke fredade fåglar. Formulering av bestämmelsen baserar sig på artikel 9.1.c i fågeldirektivet.

41 c §. Förutsättningar för dispens i fråga om annat däggdjursvilt. I paragrafen föreskrivs om förutsättningarna för dispens för annat däggdjursvilt än de arter för vilka föreskrivits om dispens i 41 a §. Paragrafen grundar sig på nuvarande bestämmelser i jaktförordningens 27 §. Sålunda kan skaderelaterad undantagslicens beviljas även för annat vilt än det som regleras med naturskyddsdirektiven. Dispens kan beviljas såväl under fredningstid som under jakttid och Finlands viltcentral kan samtidigt även bevilja dispens från bestämmelserna om jaktmetoder i överensstämmelse med bestämmelserna i 41 §. I paragrafen avsedd dispens kan exempelvis beviljas för att förhindra betydande skada på egendom eller om det är nödvändigt för den allmänna säkerheten. Med stöd av paragrafen kan dispens beviljas till exempel för avvikelser från fredningen av vildkaniner eller borttagande

av en älg som åsamkar betydlig skada. I samband med dispens kan även dispens att använda förbjudna fångstredskap och fångstmetoder samt jaktmetoder beviljas.

41 d §. Återkallelse av dispens. I paragrafen föreskrivs att Finlands viltcentral kan återkalla gällande dispens på förslag av polisen eller gränsbevakningsväsendet om dispenshavaren bryter mot denna lag eller bestämmelser som utfärdats med stöd av den. På motsvarande sätt kan dispens återkallas om dispenshavaren på väsentligt sätt bryter mot i licensen ställda villkor.

Havaren av återkallad dispens beviljas inte under samma jaktår en ny dispens för motsvarande djur innan det har fattats ett lagligt beslut om dispens eller återkallandet har hävts.

42 §. Införsel och utsättande i frihet av djur av främmande ursprung. Paragrafens 1 moment föreslås ändras så att beviljandet av tillstånd för införsel och utsättande i frihet av fågel- och däggdjursarter av främmande ursprung liksom införsel och utsättande i frihet av viltbestånd av främmande ursprung överförs från jord- och skogsbruksministeriet till Finlands viltcentral. Utlåtande om ansökan skall sålunda begäras hos miljöministeriet och Finlands miljöcentral. Tillstånd skall fortsättningsvis vägras om åtgärden medför avsevärd skada på naturen eller de vilda djuren. Tillståndet kan förenas med villkor, om hur införseln eller utsättandet i frihet ska ske.

49 §. Redskap och metoder som används vid fångst av icke fredade djur. Paragrafens 4 mom. hävs och om beviljandet av dispens föreskrivs i den nya 49 a §.

49 a §. Dispens från förbud mot användning av fångstredskap och fångstmetoder vid fångst av icke fredade djur. Till den nya 49 a § överförs det tidigare 49 § 4 mom. ändrat på så sätt att fångst och dödande av icke fredade djur med sådana fångstredskap eller fångstmetoder som är förbjudna enligt 49 § 2 mom. får göras med dispens av Finlands viltcentral. Det här förfarandet stämmer överens med att även möjligheten att bevilja dispens för användning av förbjudna fångstmetoder i samband med skaderelaterade licenser övergår till Finlands viltcentral. Beslut om enskilda dispenser hör inte till jord- och skogsbruksministeriets centrala uppgifter och därför är

överföringen av dessa till den regionala förvaltningen ändamålsenlig och även förenlig med riktlinjerna i Matti Vanhanens II regeringsprogram.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om förutsättningarna för beviljande av dispens. I paragrafens 1 mom. avsedd dispens kan beviljas för förhindrande av betydande skador på odlingar, skogsbruk, fiskerier, renhushållning, djurhållning, vattendrag eller egendom eller om det är behövligt av folkhälsoskäl, för trygghet av den allmänna säkerheten eller annat synnerligen viktigt allmänt intresse. Dispens kan även beviljas i forskningssyfte för undersökning av arter. Dispens beviljas ej för övriga i paragraf 41 c föreskrivna syften eftersom detta inte anses vara ändamålsenligt för icke fredade djurs del.

50 §. Närmare bestämmelser om fångst och dödande av icke fredade djur. I paragrafens 1 och 2 mom. föreskriven förordning ändras till statsrådets förordning.

52 §. Hundprov och hunddressyr. En ändring av paragrafen föreslås så att anordnande av jaktprov och dressyr av hund som används för jakt på varg, brunbjörn, lodjur och uter förutsätter dispens av Finlands viltcentral. Bestämmelserna avses till denna del ges en utformning som motsvarar fordringarna i EU:s habitatdirektiv. I praktiken innebär detta att det till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. med en hänvisning till de föreslagna 41 och 41 a §. I direktivets bilaga 4 a avsett störande av viltarter genom anordnande av hundprov och dressyr av hund förutsätter alltid i lagens 41 och 41 a § föreskriven dispens. Om för dressyr av hund och anordnande av jaktprov för hund behövligt tillstånd besluts genom ett likadant dispensförfarande som för övriga ansökningar om dispens. Av de i habitatdirektivets bilaga 4 a nämnda viltarterna berörs i Finland vargen ytterom renskötselområdet samt brunbjörnen, uter och lodjuret. Dessa arter är fredade året om. I lagens 41 § 4 mom. ingår ett bemyndigande för förordning av statsrådet. Vid behov kan detta bemyndigande utnyttjas om bestämmelserna om dispens för störande som förekommer så förutsätter.

I praktiken kan exempelvis dispens för dressyr av björnställande hund beviljas med

stöd av 41 a § 1 mom. 1—4 punkten i lagen, det vill säga som ett så kallad skaderelaterat undantagslicens. I praktiken kan ställandet av brunbjörn motiveras med allmän säkerhet och förhindrande av betydande skada. Hundar med fallenhet för att ställa brunbjörnar behövs även vid hanteringen av olika konfliktsituationer. Särskilt vid fördrivningssituationer i bosättningscentra och vid eftersök av skadade brunbjörnar bör det finnas tillräckligt erfarna hundar till myndigheternas disposition och de skall kunna fås till platsen med kort varsel. 41 a § 3 mom., som även den följer habitatdirektiv, gäller fångst eller dödande av vissa exemplar, så den torde inte lämpa sig för ställande av vilt.

54 §. Jaktövervakarens rättigheter vid övervakningen av hundar. Det föreslås att paragrafens 2 mom. upphävs. I momentet föreskrivs bl.a. om jaktövervakarens rätt att avliva hund i färd med att riva ett hjorddjur. I det här sammanhanget kan det anses att rätten att avliva en hund till den grad ingriper i skyddet av egendom enligt grundlagens 15 § att en sådan rätt inte bör ges en jaktövervakare. I 54 § 1 mom. föreskrivs dock att hunden får omhändertas, vilket kan anses vara en tillräcklig åtgärd. Därtill föreskrivs i polislagens (493/1995) 25 § om polismans rätt att ta fast djur eller avliva det om djuret utgör en fara för människors liv eller hälsa, skadegörelse på egendom eller för trafiken.

56 §. Myndigheter och sammanslutningar. Momenten i paragrafen anges i ny ordning. Det nuvarande 2 mom., i vilket det konstateras att den högsta ledningen ankommer på jord- och skogsbruksministeriet flyttas till 1 mom., det nuvarande 3 mom., som gäller Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, flyttas till 2 mom. Det nya 3 mom. omfattar en hänvisningsbestämmelse som konstaterar att det stiftas en särskild lag om jaktvårdsföreningarna och Finlands viltcentral.

57—71 §. Det föreslås att paragraferna i jaktlagens 9 kapitel med undantag för kapitlets 56 § upphävs. I dessa paragrafer föreskrivna uppgifter överförs till den föreslagna viltförvaltningslagen.

74 §. Jaktförseelse. I paragrafen föreskrivs om jaktförseelse. Paragrafens 1 mom. ändras så att till momentets 2 punkt fogas omnämnanden om de föreslagna nya licenstyperna

genom att foga paragrafernas nummer till lagtexten. Så här kommer även de nya licens-typerna (jaktlicens och jaktlicens för hjortdjur) att omfattas av bestämmelserna om straff. Lagrummet ändras även i övrigt så att det tekniskt motsvarar den nya numreringen av paragrafen.

80 §. Förverkandepåföljd. I paragrafens 2 mom. korrigeras paragrafhänvisningen.

83 §. Äganderätt till vilt som påträffats dött. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om huvudregeln enligt vilken vilt som påträffats dött tillhör jakträttens innehavare, om denna har rätt att jaga motsvarande vilt inom området ifråga. Paragrafens 2 mom. kompletterar 1 mom. för licensbelagt vilts del på så sätt att innehavare av jakträtten som har en jaktlicens är den primära ägaren till jakträtten. Har han eller hon inte en motsvarande jaktlicens hör djuret till den som jagat det med stöd av licens.

En typisk i 2 mom. avsedd situation uppstår då djuret skadeskjutes och rör sig över till en annan jakträttsinnehavares område för att falla där. Paragrafens 1 och 2 mom. ändrar inte rådande rättstillstånd.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs ett förbud att ta i besittning fridlyst djur om ingen har jakträtt eller jaktlicens för det. Med stöd av senare i 83 a—83 c § föreskrivna undantag är besittningstagande ändå möjligt.

83 a §. Undantag från äganderätten till dött vilt. I den nya 83 a § föreskrivs om särskilda undantag från 83 §. I 1 mom. föreskrivs att gråsäl och östersjövikare som dött i fångstredskap tillhör fångstredskapets ägare. Det här motsvarar den tidigare 83 §.

I paragrafens 2 mom. föreslås att det föreskrivs att i trafiken dött eller på grund av trafikolycka avlivat hjortdjur eller vildsvin tillhör jaktvårdsföreningen i området där krocken inträffat. Tidigare har äganderätten till ett dylikt djur varit oklar, eftersom djuret primärt har tillhört staten och i vissa fall under jakttiden jakträttens innehavare. Hjortdjuren ifråga är de i lagens 26 § i samband med jaktlicens för hjortdjur förtecknade arterna, dvs. dovhjort, kronhjort, sikahjort, älg, vitsvanshjort och skogsvildren. Utöver dessa arter hänförs i samband med 83 § 2 mom. även rådjuret till hjortdjuren.

Överföringen av äganderätten för krock-hjortdjurens del från staten till jaktvårdsföreningarna är ändamålsenlig med hänsyn till den omfattning frivilligarbete lokala jägare lägger ner på eftersök och avlivande av krockdjur. Polisen kan inte överlåta av staten ägt i trafikolycka inblandat hjortdjur utan vederlag till jägare eller jaktvårdsförening som gett polisen handräckning eftersom hjortdjuret tillhör staten och statens egendom inte kan överlåtas vidare utan vederlag. Polisen kan sålunda endast sälja djuret till jägarna eller jaktvårdsföreningen för statens räkning. Det är dock ändamålsenligt att äganderätten till ett dylikt djur som tillhör staten övergår till jaktvårdsföreningen i området där krocken inträffat.

Paragrafens 3 mom. motsvarar gällande föreskrift i 83 § om fällhorn, som får hållas av upphittaren.

83 b §. Rätt att gräva eller förstöra dött vilt. I den nya 83 b § föreskrivs det om rätten att gräva eller förstöra dött vilt om det orsakar olägenheter. I detta sammanhang ska begreppet olägenhet förstås brett. Med det kan utöver olägenhet för hälsa och säkerhet avses mindre olägenhet som lukt eller negativ inverkan på landskapsbilden.

83 c §. Skyldighet att anmäla dött vilt. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att anmälan om påträffad död järv, lodjur, brunbjörn, uter eller varg ofördröjligen ska ske till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning samt till jaktvårdsföreningen. Anmälnings-skyldigheten gäller sålunda utöver järven arter som nämns i habitatdirektivets bilaga 4 och kräver noggrant skydd. Det döda djuret eller del därav kan sändas till institutet med dettas samtycke och på dettas bekostnad. Så här har forskningsinstitutet möjligheter att utreda bl.a. dödsorsak och arvsanlag.

Enligt paragrafens 2 mom. bör även jakträttens innehavare och jaktvårdsföreningen utan dröjsmål meddelas om som dött påträffat vilt som avses i 83 § 2 mom. Så här får jakträttens innehavare information om djur som primärt tillhör honom. Utan dröjsmål innebär i detta sammanhang att djuret ännu ska duga till föda. Paragrafens 2 mom. motsvarar den tidigare 83 paragrafens 5 mom.

Enligt paragrafens 3 mom. genom statsrådets förordning föreskrivs närmare om hur anmälan ska göras.

88 §. Tillsyn över efterlevnaden av lagen. Paragrafens 1 mom. ändras på så sätt att av de personer som övervakar jakten stryks jaktövervakare och ersätts med i den föreslagna viltförvaltningslagen avsedd jaktövervakare. I övrigt motsvarar momentets innehåll det tidigare.

89 §. Tillämpning av handläggnings- och offentlighetsbestämmelserna. Det föreslås att paragrafen upphävs såsom obehövlig eftersom motsvarande bestämmelser föreslås i den föreslagna viltförvaltningslagen.

90 §. Ändringssökande. Paragrafen föreslås ändras på så sätt att bestämmelser om ändringssökande i beslut som fattats i förvaltningsärenden av Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna ingår i viltförvaltningslagen. Hänvisningen till förvaltningsprocesslagen bibehålls. I paragrafen avses ytterligare utvidga besvärsrätten för de i jaktlagens 41 a § avsedda dispenser på så sätt att även sådana registrerade lokala eller regionala samfund, vilkas syfte är att främja skyddet av naturen och miljön, har besvärsrätt.

Övergångsbestämmelse. Enligt paragrafens 2 mom. tillämpas för behandlingen av jaktvårdsdistriktens och Jägarnas centralorganisationers bokslut och ansvarfrihet bestämmelser som varit i kraft vid denna lags ikraftträdande.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att licenser och tillstånd som beviljats av jaktvårdsdistrikt och jord- och skogsbruksministeriet innan denna lag trätt i kraft förblir i kraft. I praktiken avser det jaktvårdsdistriktens med stöd av jaktlagens 10 § beviljade licenser samt jord- och skogsbruksministeriets med stöd av jaktlagens 41 § beviljade tillstånd att avvika från förbjudna fångstredskap. Ytterligare övergår ärenden som är anhängiggjorda vid jaktvårdsdistriktet och Jägarnas centralorganisation när denna lag träder i kraft till Finlands viltcentral.

1.3 Lag om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift

1 §. I paragrafens 2 mom. föreskrivs om jaktvårdsavgiftens storlek.

2 §. I paragrafen görs en namnändring som innebär att jaktvårdsförening och jaktvårdsdistrikt ersätts med Finlands viltcentral. Ytterligare ändras bemyndigandet om noggrannare innehåll i jägarexamen till förordning av jord- och skogsbruksministeriet i stället för föreskrift. Finlands viltcentral utser examinatore för jägarexamen och fungerar som handläggare av rättelseyrkanden. Missnöjd med beslut av jägarexamens examinator kan söka ändring enligt bestämmelserna i den föreslagna lagen om viltförvaltning.

3 §. I paragrafens 2 mom. 1 punkten ersätts Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistriktet med Finlands viltcentral.

4 §. I paragrafens 1 mom. korrigeras paragrafhänvisningen och paragrafens formulering preciseras.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om jaktlicensavgiftens storlek.

5 §. Den i paragrafen för polisen föreskrivna skyldigheten att debitera jaktlicensavgift överförs till Finlands viltcentral. Finlands viltcentral sköter jaktlicensärenden, vilket innebär att övervakningen kan anses vara en lämplig uppgift för centralen. Därtill har polisförvaltningen strävat till att överföra uppgifter som inte ingår i polisens centrala verksamhetsfält till andra. I paragrafen föreskrivs ytterligare om att jaktlicensavgifterna är direkt utsökbara.

7 §. Förordningen ändras till förordning av statsrådet och paragrafens formulering preciseras.

7 a §. I paragrafen görs en namnändring som innebär att upprätthållandet av jägarregistret övergår från Jägarnas centralorganisation till Finlands viltcentral.

7 c §. Omnämmandet av jaktvårdsdistriktet i paragrafen stryks och paragrafens formulering preciseras.

1.4 Lag om landsbygdsnäringsnämnd

1 §. Lagen om landsbygdsnäringsnämnd ersätts med landsbygdsnäringsnämnden. 1 § 1 mom. 4 punkten att jaktvårdsdistriktet ersätts med Finlands viltcentral och 5 punkten upphävs eftersom rättelse av jaktvårdsföreningens be-

slut söks hos Finlands viltcentral såsom i den föreslagna viltförvaltningslagen föreskrivs.

2 Närmare bestämmelser och föreskrifter

Det föreslås att i lagen om viltförvaltning medtas bestämmelser om att det för vissa frågor del kan föreskrivas närmare genom förordning av statsrådet eller jord- och skogsbruksministeriet.

Genom förordning av statsrådet föreslås bestämmelser om:

1) handläggandet av förvaltningsuppgifter som föreskrivs för Finlands viltcentral i 2 § 1 mom. 1, 2 och 6 punkten (2 § 4 mom.),

2) Finlands viltcentrals styrelses beslutförhet, uppgifter, mandatperiod och tillsättande (3 § 3 mom.),

3) Finlands viltcentrals riksomfattande viltvårdsråds uppgifter (4 § 1 mom.),

4) Finlands viltcentrals riksomfattande viltvårdsråds beslutförhet, mandatperiod och tillsättande (4 § 4 mom.),

5) Finlands viltcentrals regionala viltvårdsråds uppgifter (5 § 1 mom.),

6) Finlands viltcentrals regionala viltvårdsråds beslutförhet, mandatperiod och tillsättande (5 § 3 mom.),

7) övriga uppgifter för chefen för offentliga förvaltningsuppgifter vid Finlands viltcentral (8 § 3 mom.),

8) regionmötenas uppgifter (13 § 3 mom.),

9) jaktvårdsföreningarnas offentliga förvaltningsuppgifter (14 § 3 mom.),

10) ärenden på jaktvårdsföreningens möten (16 § 3 mom.),

11) styrelsens för jaktvårdsföreningen beslutförhet, uppgifter, medlemmarnas mandatperiod och tur att avgå (17 § 3 mom.), samt

12) jaktvårdsföreningens verksamhetsledares uppgifter (19 § 2 mom.).

Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet föreslås att det föreskrivs om:

1) handläggandet av Finlands viltcentrals i 2 § 1 mom. 3—5 punkten samt 2 mom. 1—11 punkten föreskrivna uppgifter (2 § 4 mom.),

2) handläggandet av jaktvårdsföreningarnas i 14 § 2 mom. 1—4 punkten föreskrivna uppgifter (14 § 3 mom.), samt

3) särskilda krav på utbildning (21 § 2 mom.).

3 Ikraftträdande

Vid den nya lagens ikraftträdande bör målet vara att förändringen orsakar så litet extra förvaltningsarbete och extra kostnader som möjligt. Strävan är att undvika ordnande av extra möten för jaktvårdsdistrikten och representantmöte för Jägarnas centralorganisation. Ordandet av dessa 16 möten skulle innebära kostnader som finansieras med statsbidrag som beviljats organisationerna. I övergångsbestämmelsen har föreskrivits om förfaringsättet för hur kostnaderna för indragningen av jaktvårdsdistrikten och Jägarnas centralorganisation och till beslutsfattandet knutna problem kan minimeras.

Därför bör det föreskrivas att lagen om jaktförvaltningen samt till denna knutna lagar om ändring av jaktlagen och vissa andra lagar träder ikraft den 1 januari 2011.

I propositionen ingår även av grundlagen förutsatta ändringar av jaktlagen. Dessa ändringars ikraftträdande förutsätter att Finlands viltcentral inrättas. Ändringarna i jaktlagen gör licens- och tillståndsförfarandet flexibla och förbättrar på så sätt medborgarnas ställning. Även av denna orsak vore det tillrådligt att lagen om viltförvaltningen träder i kraft så snabbt som möjligt.

4 Förhållande till grundlagen och lagstiftningsordning

Enligt grundlagens 80 § 1 mom. kan statsrådet och ett ministerium befullmäktigas att ge förordningar med stöd av ett i lag föreskrivet befullmäktigande. Ett sådant befullmäktigande ska till sitt tillämpningsområde vara noggrant avgränsat. Därtill har det i grundlagen bestämts att de frågor som täcks av befogenheten ska vara närmare angivna i lagen. Med stöd av i denna proposition föreslagna lagar kan närmare bestämmelser ges.

Enligt grundlagens 124 § kan handläggandet av offentlig förvaltningsuppgift ges åt annan än myndighet med lag eller stöd av lag. I denna proposition ges Finlands viltcentral offentliga förvaltningsuppgifter som tidigare skötts av jaktvårdsdistrikten och jord- och skogsbruksministeriet. Överlämnandet av uppgifter till Finlands viltcentral äventyrar inte grundläggande rättigheter, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning eftersom samma allmänna förvaltningslagar som tillämpas på myndigheternas verksamhet även kommer att tillämpas på Finlands viltcentral.

Till de uppgifter som föreskrivs Finlands viltcentral hör inte uppgifter som innebär betydande utövande av offentlig makt. Bl.a. har befogenheter som ger möjligheter att ingripa i enskilda personers i grundlagen skyddade grundläggande rättigheter samt makt att föreskriva eller utdöma straff- eller förvaltningsrättsliga påföljder ansetts vara sådana uppgifter.

För Finlands viltcentral föreskrivs behörighet att bevilja jakt- och undantagslicenser för vilt. Finlands viltcentrals till undantagslicenserna knutna prövningsrätt är mycket långt en bunden prövning som begränsas av Europeiska unionens habitat- och fågeldirektiv. Därtill bör beaktas att licensen gäller för enskilda djur. Finlands viltcentrals prövning begränsas även av det antal jaktbara djur jord- och skogsbruksministeriet fastställer artvis. Finlands viltcentral kan inte avvika från dessa antal.

Grunderna för beviljandet är bestämt i EU-rådets direktiv och för dessa finns det ett visst tolkningsinnehåll. En särskild förutsättning i samtliga fall är att det inte finns någon annan tillfredsställande lösning.

Finlands viltcentrals undantagslicenser gäller närmast djurexemplar som orsakar skada som inte kan förebyggas på annat sätt. Avsedda skador har fokuserats till sällskaps- och husdjur. Största delen av de skador som orsakas av avsedda djur kan förebyggas genom att uppföra stängsel.

I jaktlagens 19 § har bemyndigande föreskrivits för jord- och skogsbruksministeriet att besluta om jakt under exceptionella förhållanden. Med detta beslut kan också jakträtt förbigås. Beslutet kan fattas för före-

byggande av djursjukdomar eller av andra hälsoskäl eller för trygghet av den allmänna säkerheten eller för avvärjande av kännbar skada på egendom. Likaså kan beslutet gälla att visst villebråd får jagas på bestämt område under en viss tid utan jakträtt på området. Med beslutet ifråga tryggas särskilt grundrättigheter och å andra sidan åtgärder som begränsar grundrättigheter.

I Finlands viltcentrals organisation avskiljs de offentliga förvaltningsuppgifterna till en egen särskild process vars högsta ansvars- och övervakningsuppgift sköts av en chef för offentliga förvaltningsuppgifter. På motsvarande sätt har de offentliga förvaltningsuppgifterna avskiljts från den övriga verksamheten på Forststyrelsen och skogscentralerna.

I Finlands viltcentrals beslut kan ändring sökas hos landsbygdsnäringsnämnden såsom i förvaltningsprocesslagen föreskrivs. Besvärsmålet hos opartiskt rättsskipningsorgan har ansetts vara en nödvändig garanti för realiserandet av rättsskyddet. Vidare föreligger besvärsmålet hos högsta förvaltningsdomstolen i besvärsmålets beslut. Besvärsmålet begränsas dock från nuvarande praxis så att högsta förvaltningsdomstolen bör bevilja besvärstillstånd.

Ytterligare föreslås att besvärsmålet för undantagslicenser för jakt på däggdjursvilt utvidgas utanför den egentliga intressekretsen så att den även omfattar lokala organisationer inom natur- och miljöskyddet. Motsvarande föreskrift finns i naturvårdslagen. Ändringssökande i jaktvårdsföreningarnas beslut verkställs genom att söka rättelse hos Finlands viltcentral. Beslut i jaktvårdsföreningen som berör enskilda personer gäller närmast skjutprov och jägarexamen. Något betydande utövande av offentlig makt är inte knutet till dessa beslut.

De regionala viltvårdsråden och riksviltvårdsrådet i Finlands viltcentrals organisation erbjuder en möjlighet att på ett bättre sätt realisera de i grundlagens 20 § föreskrivna grundläggande rättigheterna gällande miljön.

I propositionen ingår ett förslag till ändring av lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift, som har stiftats enligt ett förfarande som föreskrivits i den tidigare riksdagsordningens 67 §. Grunden för förfarandet har

dock varit avgifternas natur, för man har inte kunnat anvisa någon sådan grund för bestämmandet av dessa som skulle ha fyllt förutsättningarna för stiftande med stöd av en vanlig lag. Avsikten är att i denna proposition ändra lagen ifråga så att det föreskrivs om avgifternas storlek på lagnivå.

I propositionen ingår inte givande av normgivningsbemyndiganden åt Finlands viltcentral utan avsikten är att de beslut om

begränsningar av jakten som görs idag av jaktvårdsdistrikten och som kan anses vara normgivningsbemyndiganden ges genom förrordning av jord- och skogsbruksministeriet.

Trots det ovensagda anser styrelsen att det är önskvärt att be om ett utlåtande av grundlagsutskottet.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

1.

Viltförvaltningslag

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Finlands viltcentral

1 §

Finlands viltcentral

Finlands viltcentral är en självständig of-
fentligrättslig inrättning med hela landet som
verksamhetsområde med undantag för land-
skapet Åland. Finlands viltcentral har regio-
nala kontor. Deras verksamhetsområden
anges i Finlands viltcentrals arbetsordning.

Finlands viltcentrals uppgift är att främja
hållbar vilthushållning, stödja jaktvårdsföre-
ningarnas verksamhet, sörja för verkställig-
heten av viltpolitiken och fullgöra för
centralen föreskrivna offentliga förvaltnings-
uppgifter.

Finlands viltcentral styrs av jord- och
skogsbruksministeriet. Finlands viltcentral
och jord- och skogsbruksministeriet rådslår
årligen om strategier och resultatmål som ska
uppställas för Finlands viltcentral. Dessa an-
tecknas i ett resultatavtal.

2 §

Finlands viltcentrals uppgifter

Finlands viltcentral har följande offentliga
förvaltningsuppgifter:

1) de uppgifter som anges i jaktlagen
(615/1993) och lagen om jaktvårdsavgift och
jaktlicensavgift (616/1993),

2) anskaffning och ikrafthållande av jägar-
nas gruppförsäkring och ett tillräckligt till
uppgiften anknutet försäkringsskydd för de
funktionärer som viltcentralen tillsatt i jakt-
vårdsföreningarna,

3) tillsättande och ledning av samt tillsyn
över jaktövervakare i jaktvårdsföreningarna,

4) tillsättande och ledning av samt tillsyn
över jaktvårdsföreningarnas examinatorer för
jägarexamina och skjutprov,

5) tillsättande och ledning av samt tillsyn
över företrädarna för jaktvårdsföreningarna
vid terrängundersökningar som avses 25 § i
viltskadelagen (105/2009), samt

6) andra offentliga förvaltningsuppgifter
som enligt denna lag ankommer på den.

Finlands viltcentrals övriga uppgifter är
följande:

1) främjande av hållbar vilthushållning
samt bevakande av allmänt intresse med an-
knytning till vilthushållningen,

2) uppföljning av viltbeståndens tillstånd,
utveckling, hållbarhet och livskraft samt ut-
vecklande av funktioner i anslutning till detta
i samråd med forskningen,

3) främjande av viltvården och vården av
viltets livsmiljöer,

4) beredning, utarbetande och uppdatering
av förvaltningsplaner som gäller viltarter och
deras livsmiljöer,

5) främjande av förebyggande av skador
orsakade av vilt,

6) främjande av hållbar, säker och etiskt
godtagbar jakt,

7) främjande av jaktvårdsföreningarnas
verksamhet och utbildning av jaktvårdsföre-
ningarnas funktionärer,

8) tillhandahållande av expert-, utbild-
nings- och rådgivningstjänster i fråga om
jakt, vilthushållning och vilt,

9) information och kommunikation,

10) förvaltning och utvecklande av Fin-
lands viltcentrals och jaktvårdsföreningarnas
gemensamma datasystem och databanker och
tillhandahållande och utvecklande av deras
gemensamma informationstjänster samt del-
tagande i utvecklandet av branschens gemen-
samma datasystem, databanker och
informationstjänster,

11) deltagande i internationellt samarbete, samt

12) andra uppgifter som enligt vad som föreskrivs ankommer på viltcentralen eller som den åläggs att utföra och som inte innefattar utövande av offentlig makt.

Finlands viltcentral ska regelbundet lämna jord- och skogsbruksministeriet de uppgifter om skötseln av offentliga förvaltningsuppgifter och övriga uppgifter som ministeriet bestämmer.

Närmare bestämmelser om skötseln av de uppgifter som nämns i 1 mom. 1, 2 och 6 punkten får utfärdas genom förordning av statsrådet. Närmare bestämmelser om skötseln av de uppgifter som nämns i 1 mom. 3—5 punkten och 2 mom. 1—11 punkten får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

3 §

Styrelsen för Finlands viltcentral

Styrelsen för Finlands viltcentral är dess högsta beslutande organ. Jord- och skogsbruksministeriet utser tio medlemmar till styrelsen. Det i 4 § avsedda riksviltvårdsrådet föreslår sex medlemmar till styrelsen av de personer som regionmötena enligt 13 § föreslagit som representanter för dem som betalat jaktvårdsavgift. Till styrelsen hör ytterligare en representant för jord- och skogsbruksministeriet, en representant för Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, en representant för en på riksnivå betydelsefull organisation inom jord- och skogsbruket och en representant för personalen vid Finlands viltcentral. Varje medlem har en personlig suppleant som omfattas av samma bestämmelser som den ordinarie medlemmen. Jord- och skogsbruksministeriet utser ordförande och vice ordförande bland de medlemmar som riksviltvårdsrådet föreslagit.

Den medlem i styrelsen som representerar personalen har samma rättigheter och skyldigheter som de övriga styrelsemedlemmarna. Den som representerar personalen har dock inte rätt att delta när ledningen för Finlands viltcentral behandlar ärenden som gäll-

er avtalsvillkor, personalens anställningsvillkor eller arbetskonflikter.

Bestämmelser om styrelsens beslutförhet, uppgifter, mandatperiod och tillsättande utfärdas genom förordning av statsrådet.

Bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas på medlemmarna i styrelsen när de beslutar om användningen av medel.

4 §

Riksviltvårdsrådet

I anslutning till Finlands viltcentral finns riksviltvårdsrådet vars uppgift är att behandla frågor som gäller vilthushållning. Närmare bestämmelser om riksviltvårdsrådets uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet.

Riksviltvårdsrådets medlemmar utses av jord- och skogsbruksministeriet. Till riksviltvårdsrådet hör 15 representanter som föreslagits av de regionmöten som avses i 13 §. Till riksviltvårdsrådet hör dessutom representanter för följande organ:

- 1) jord- och skogsbruksministeriet,
- 2) miljöministeriet,
- 3) Forststyrelsen,
- 4) ett offentligt organ som främjar skogsbruket på riksnivå,
- 5) Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet,
- 6) en på riksnivå betydelsefull organisation inom jord- och skogsbruket,
- 7) en på riksnivå betydelsefull organisation inom jakten och viltvården,
- 8) en på riksnivå betydelsefull organisation inom naturvården.

Varje medlem har en personlig suppleant som omfattas av samma bestämmelser som den ordinarie medlemmen. Jord- och skogsbruksministeriet utser ordförande och vice ordförande bland de medlemmar som föreslagits av regionmötena.

Bestämmelser om riksviltvårdsrådets beslutförhet, mandatperiod och tillsättande utfärdas genom förordning av statsrådet.

De ärenden som ska behandlas vid riksviltvårdsrådets möte bereds och föredras av direktören för Finlands viltcentral eller av en person som direktören utsett.

5 §

De regionala viltvårdsråden

I anslutning till Finlands viltcentral finns regionala viltvårdsråd. Deras uppgift är att behandla ärenden som gäller vilthushållning samt stödja, leda och bistå regionkontorets verksamhet inom regionen i andra frågor än offentliga förvaltningsuppgifter och personalförvaltningsfrågor. Närmare bestämmelser om de regionala viltvårdsrådets uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet.

De regionala viltvårdsråden tillsätts av jord- och skogsbruksministeriet. Det regionala viltvårdsrådet har högst tio medlemmar. Till det regionala viltvårdsrådet hör sex av regionmötet föreslagna medlemmar samt en representant för landskapsförbundet, en representant för närings-, trafik- och miljöcentralen, en representant för skogscentralen samt en representant för en regionalt betydelsefull markägarorganisation. Varje medlem har en personlig suppleant som omfattas av samma bestämmelser som den ordinarie medlemmen. Jord- och skogsbruksministeriet utser ordförande och vice ordförande bland de medlemmar regionmötet föreslagit.

Bestämmelser om det regionala viltvårdsrådets beslutförhet, mandatperiod och tillsättande utfärdas genom förordning av statsrådet.

De ärenden som ska behandlas vid det regionala viltvårdsrådets möte bereds och föredras av en tjänsteman vid Finlands viltcentral.

6 §

Personalen vid Finlands viltcentral

Vid Finlands viltcentral finns en direktör, en chef för offentliga förvaltningsuppgifter och ett behövligt antal övriga anställda. Personalen vid Finlands viltcentral är anställd i arbetsavtalsförhållande.

På chefen för offentliga förvaltningsuppgifter tillämpas vad som föreskrivs om straffrättsligt tjänsteansvar. Bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas även på övriga tjänstemän vid Finlands viltcentral när

de sköter offentliga förvaltningsuppgifter eller handlägger ärenden som anknyter till användning av medel.

Jord- och skogsbruksministeriet utnämner direktören vid Finlands viltcentral och chefen för offentliga förvaltningsuppgifter efter att ha hört styrelsen för Finlands viltcentral. Direktören utnämner de övriga tjänstemännen.

7 §

Uppgifter för direktören vid Finlands viltcentral

Direktören vid Finlands viltcentral ska leda och utveckla Finlands viltcentrals verksamhet, med undantag för de offentliga förvaltningsuppgifterna, samt ansvara för verksamhetsresultatet. Direktören ska även sörja för beredningen av de ärenden som ska behandlas av Finlands viltcentrals styrelse och för verkställigheten av de beslut styrelsen fattar.

8 §

Skötseln av offentliga förvaltningsuppgifter

Chefen för offentliga förvaltningsuppgifter svarar för skötseln av Finlands viltcentrals offentliga förvaltningsuppgifter enligt 2 § 1 mom. Chefen för offentliga förvaltningsuppgifter är oberoende vid fullgörandet av en offentlig förvaltningsuppgift.

Chefen för offentliga förvaltningsuppgifter kan skriftligen förordna en person som hör till Finlands viltcentrals personal att utöva offentlig makt i sådana i 2 § 1 mom. avsedda ärenden som personen i fråga kan anses ha tillräcklig utbildning och erfarenhet att behandla och avgöra. Chefen för offentliga förvaltningsuppgifter kan förbehålla sig beslutanderätten trots det skriftliga förordnandet.

Bestämmelser om övriga uppgifter för chefen för offentliga förvaltningsuppgifter får utfärdas genom förordning av statsrådet.

9 §

Finlands viltcentrals bokföring och revision

På Finlands viltcentrals bokföringsskyldighet, bokföring och bokslut tillämpas bokföringslagen (1336/1997).

På Finlands viltcentrals revision tillämpas revisionslagen (459/2007).

2 kap.

Jaktvårdsföreningar

10 §

Jaktvårdsförening

En jaktvårdsförening är en i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift avsedd självständig aktör vars verksamhet grundar sig på eget initiativ av jägare som betalat jaktvårdsavgift. Varje jaktvårdsförening har ett eget geografiskt verksamhetsområde. Jaktvårdsföreningarnas verksamhet står under Finlands viltcentrals ledning och tillsyn.

Jaktvårdsföreningen svarar för främjandet av en hållbar vilthushållning inom sitt verksamhetsområde samt sörjer i anslutning till detta för främjande och organisering av jägarnas frivilligarbete. Jaktvårdsföreningarna sköter dessutom de offentliga förvaltningsuppgifter som enligt lag ankommer på dem.

På jaktvårdsföreningarna tillämpas föreningslagen (503/1989) så som anges nedan.

11 §

Jaktvårdsföreningens verksamhetsområde

En jaktvårdsförenings verksamhetsområde omfattar en eller flera kommuner. Jaktvårdsföreningens verksamhetsområde kan av särskilda skäl avvika från kommunens gränser, om detta är ändamålsenligt på grund av geografiskt läge eller lokala förhållanden. I sådana fall ska verksamhetsområdets gränser dock grunda sig på byindelning som avses i 3 § i fastighetsregisterlagen (392/1985) så att jaktvårdsföreningens verksamhetsområde är sammanhängande.

Jaktvårdsföreningarnas verksamhetsområden fastställs av Finlands viltcentral på förslag av jaktvårdsföreningen eller jaktvårdsföreningarna i fråga.

12 §

Sammanslagning och delning av jaktvårdsföreningar

Om två eller flere jaktvårdsföreningar går samman, ska beslut om sammanslagningen fattas på respektive jaktvårdsförenings möte. Jaktvårdsföreningarna lägger fram ett gemensamt förslag för Finlands viltcentral om sammanslagningen och om den nya jaktvårdsföreningens verksamhetsområde och namn.

Om en jaktvårdsförening delas upp i två eller flera jaktvårdsföreningar, ska beslut om delningen fattas på jaktvårdsföreningens möte. Efter detta ska jaktvårdsföreningen lägga fram ett förslag för Finlands viltcentral om delningen och om de nya jaktvårdsföreningarnas verksamhetsområden och namn.

Finlands viltcentral beslutar om sammanslagning och delning av jaktvårdsföreningar på basis av de förslag som avses i 1 och 2 mom. Den nya jaktvårdsföreningen inleder sin verksamhet vid ingången av följande kalenderår. Den nya jaktvårdsföreningen ska dock hålla möte för att välja styrelse inom två månader efter det att Finlands viltcentral har fattat beslut i saken.

13 §

Regionmöten

Till regionmöte sammankommer de representanter som jaktvårdsföreningarna i varje region inom Finlands viltcentrals verksamhetsområde har utsett. Varje jaktvårdsförening inom regionen kan utse en representant och en suppleant för denna till regionmötet. Vid regionmötet har varje representant en röst. Mötet väljer inom sig en ordförande.

Regionmöte hålls en gång per år. Dessutom hålls extra möte, om det regionala viltvårdsrådet så beslutar eller om minst en tredjedel

av styrelserna i föreningarna inom regionen skriftligen anholder om det hos Finlands viltcentral för behandling av ett visst ärende.

Bestämmelser om regionmötets uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet.

14 §

Jaktvårdsföreningens uppgifter

Jaktvårdsföreningarna har följande offentliga förvaltningsuppgifter:

1) att anordna i jaktlagen avsedda skjutprov och i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift avsedda jägarexamina,

2) att delta i terrängundersökningar som avses i 25 § i viltskadelagen, samt

3) att bistå de myndigheter som svarar för tillsynen över efterlevnaden av jaktlagen vid övervakning av jakten.

Jaktvårdsföreningarnas övriga uppgifter är följande:

1) att främja hållbar viltushållning,

2) att främja hållbar, säker och etiskt godtagbar jakt,

3) att främja viltvården, viltbeståndens hållbarhet och livskraft, skötseln av viltets livsmiljöer och förebyggandet av skador som orsakas av viltet,

4) att producera expert-, utbildnings- och rådgivningstjänster med anknytning till jakten, viltushållningen och viltet samt att ge information och sköta kommunikationen i fråga om dessa tjänster, samt

5) att utföra andra uppgifter som enligt lag ankommer på jaktvårdsföreningen eller som åläggs den av jord- och skogsbruksministeriet eller Finlands viltcentral.

Närmare bestämmelser om skötseln av de uppgifter som nämns i 1 mom. får utfärdas genom förordning av statsrådet. Närmare bestämmelser om skötseln av de uppgifter som nämns i 2 mom. 1—4 punkten får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

15 §

Medlemskap i en jaktvårdsförening

Den som har betalat jaktvårdsavgift kan vara medlem i den jaktvårdsförening inom

vars verksamhetsområde personen i fråga huvudsakligen jagar eller i den jaktvårdsförening inom vars verksamhetsområde den kommun där personen har sitt hemvist finns. En person kan inte vara medlem i flere jaktvårdsföreningar samtidigt.

Den som har avlagt jägarexamen ska meddela sitt medlemskap i en jaktvårdsförening till examinatorn för jägarexamen, som ser till att meddelandet skickas till det jägarregister som avses i 7 a § i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift. Den som har betalat jaktvårdsavgift ska meddela ändringar som gäller medlemskapet till jägarregistret. Den som har betalat jaktvårdsavgift kan inte byta jaktvårdsförening under ett pågående 4 § i jaktlagen avsedd jaktår.

Medlemskapet i en jaktvårdsförening upphör, om jaktvårdsavgift inte betalas eller om personen i fråga meddelas jaktförbud.

16 §

Jaktvårdsföreningens möten

Jaktvårdsföreningens beslutanderätt utövas av föreningens årsmöte. Årsmötet väljer inom sig en ordförande. Vid årsmötet har varje medlem som fyllt 18 år en röst. En medlem som fyllt 18 år kan bemyndiga en annan medlem att företräda honom eller henne vid årsmötet. Ingen får dock företräda fler än fem frånvarande medlemmar. De medlemmar i jaktvårdsföreningen som inte har fyllt 18 år har yttrande- och närvarorätt vid jaktvårdsföreningens årsmöte.

Jaktvårdsföreningens extra möte hålls när styrelsen anser det nödvändigt eller när minst en tiondedel av de medlemmar i föreningen som har fyllt 18 år för ett särskilt angivet ärende skriftligen anholder om det hos styrelsen. I fråga om extra möten gäller i övrigt vad som i 1 mom. föreskrivs om årsmötet.

Bestämmelser om vilka ärenden som ska behandlas vid jaktvårdsföreningarnas möten utfärdas genom förordning av statsrådet.

17 §

Jaktvårdsföreningens styrelse

Jaktvårdsföreningen har en styrelse. Jaktvårdsföreningens årsmöte väljer bland de medlemmar i jaktvårdsföreningen som har fyllt 18 år och är myndiga minst fem och högst åtta medlemmar till styrelsen och en personlig suppleant för varje medlem. Jaktvårdsföreningens årsmöte väljer först ordförande för styrelsen och en suppleant för honom eller henne och därefter övriga styrelsemedlemmar och deras suppleanter. Styrelsen väljer vice ordförande bland de medlemmar som avses i detta moment.

Utöver de i 1 mom. avsedda medlemmarna väljer jaktvårdsföreningens årsmöte en medlem till styrelsen och en personlig suppleant för denna bland de kandidater som betydelsefulla markägarorganisationer inom jaktvårdsföreningens verksamhetsområde ställt upp. Inom de områden som avses i 8 § i jaktlagen hör till styrelsen utöver de medlemmar årsmötet valt en av Forststyrelsen utsedd medlem, som har en av Forststyrelsen utsedd personlig suppleant.

Bestämmelser om styrelsens beslutförhet, uppgifter, medlemmarnas mandattid och tur att avgå utfärdas genom förordning av statsrådet.

18 §

Tillämpning av föreningslagen på jaktvårdsföreningen

På en jaktvårdsförenings möten och styrelsemöten tillämpas bestämmelserna om jäv i 26 §, om uppsättande av protokoll i 31 § 1 och 2 mom., om klanderbara beslut i 32 §, om ogiltiga beslut i 33 § och om verkställighetsförbud i 34 § i föreningslagen. I fråga om protokollets offentlighet tillämpas lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999).

19 §

Jaktvårdsföreningens verksamhetsledare

Jaktvårdsföreningen ska ha en verksamhetsledare som anställs i arbetsavtalsförhållande.

Verksamhetsledaren anställs och entledigas av jaktvårdsföreningens styrelse. Bestämmelser om verksamhetsledarens uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet.

20 §

Jaktvårdsföreningens övriga funktionärer

En jaktvårdsförening kan ha jaktövervakare, examinatore för jägareamina och skjutprov samt andra funktionärer som behövs för jaktvårdsföreningens verksamhet.

Till funktionär i en jaktvårdsförening kan den väljas

- 1) som har fyllt 18 år,
- 2) som är myndig, och
- 3) som är känd som redbar och tillförlitlig och till sina personliga egenskaper är lämplig för uppgiften.

21 §

Särskilda utbildningskrav

Till jaktövervakare samt till examinatore för jägareamina och skjutprov kan den utnämnas

- 1) som med godkänt resultat har genomgått den utbildning som ordnats av Finlands viltcentral och som uppgiften i fråga kräver, eller

- 2) som tidigare med stöd av 1 mom. har utnämnts till motsvarande uppgift och som tidigare sex månader före ansökan om ny utnämning med godkänt resultat har genomgått den repetitionsutbildning som Finlands viltcentral ordnat och som uppgiften i fråga kräver.

Närmare bestämmelser om den utbildning som avses i 1 mom. utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

22 §

Begränsningar som gäller funktionärerna

Jaktövervakare samt respektive examinators för jägareamina och skjutprov får tillsättas för högst fem år åt gången.

Finlands viltcentral kan inskränka en jaktövervakares verksamhetsområde på grund av hans eller hennes personliga bindningar.

23 §

Jaktövervakarens uppgifter och rättigheter

Jaktövervakaren har i uppgift att inom sitt verksamhetsområde övervaka jaktens och viltvårdens lagenlighet och vid behov meddela de myndigheter som ansvarar för tillsynen över efterlevnaden av jaktlagen, Finlands viltcentral samt innehavarna av och ägarna till jakträtt om sina observationer och att i detta syfte bistå polisen och andra myndigheter.

Vid utförandet av sin uppgift har jaktövervakaren rätt att kontrollera jägarnas identitet och jakträtt samt att de har betalat jaktvårdsavgift och avlagt skjutprov. Jaktövervakaren har dessutom rätt att granska fångstredskap och fångstmetoder.

Jaktövervakaren ska på begäran uppvisa intyg över sin rätt att vara verksam som jaktövervakare.

24 §

Straffrättsligt tjänsteansvar i jaktvårdsföreningen

På jaktvårdsföreningarnas styrelsemedlemmar och funktionärer tillämpas bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar när dessa personer sköter offentliga förvaltningsuppgifter eller fattar beslut om användningen av jaktvårdsföreningens medel.

25 §

Jaktvårdsföreningens bokföring och revision

På jaktvårdsföreningarnas bokföringsskyldighet, bokföring och bokslut tillämpas bokföringslagen.

På jaktvårdsföreningarnas revision tillämpas 38 a § i föreningslagen.

Jord- och skogsbruksministeriet eller Finlands viltcentral kan utse en revisor att revidera en jaktvårdsföreningens räkenskaper.

3 kap.

Särskilda bestämmelser

26 §

Förvaltningsförfarandet i Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna

Vid fullgörandet av offentliga förvaltningsuppgifter tillämpas förvaltningslagen (434/2003), lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet, samiska språklagen (1086/2003) och lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003).

I fråga om det språk som ska användas i jaktvårdsföreningarna och Finlands viltcentral gäller vad som föreskrivs i 25 § i språklagen (423/2003).

27 §

Arbetsordning

Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna har en arbetsordning som fastställs av jord- och skogsbruksministeriet på framställning av Finlands viltcentral.

I Finlands viltcentrals arbetsordning bestäms det om

- 1) regionerna och deras gränser,
- 2) organisationen till den del det inte föreskrivs om den i denna lag eller genom förordning av statsrådet,
- 3) ledningen och om utövandet av beslutanderätt,
- 4) övriga tjänstemän än direktören för Finlands viltcentral och chefen för offentliga

förvaltningsuppgifter och deras uppgifter till den del det inte föreskrivs om dem i denna lag eller genom förordning av statsrådet,

5) andra ställföreträdare än ställföreträdaren för direktören och ställföreträdaren för chefen för offentliga förvaltningsuppgifter,

6) förfarandet vid sammankallande av regionmöten och de regionala viltvårdsrådets, riksviltvårdsrådets och styrelsens möten och om mötesförfaranden samt om andra behövliga frågor som gäller dessa organ, samt

7) andra uppgifter till den del det inte föreskrivs om dem i denna lag eller genom förordning av statsrådet.

I jaktvårdsföreningarnas arbetsordning bestäms det om

1) förfarandet vid sammankallande av jaktvårdsföreningens möte och styrelsens möte och om mötesförfaranden samt om andra behövliga frågor som gäller dessa organ,

2) den allmänna organiseringen av jaktvårdsföreningens verksamhet, samt

3) andra uppgifter till den del det inte föreskrivs om dem i denna lag eller genom förordning av statsrådet.

28 §

Beslutsförfarandet

Som beslut vid de organen som avses i 3—5, 13, 16 och 17 § gäller den åsikt som fått mer än hälften av de avgivna rösterna. Vid val blir de som har fått de flesta rösterna valda. När rösterna fördelas jämnt avgör ordförandens åsikt, utom vid val då lotten avgör.

29 §

Rättskapacitet, rättshandlingsförmåga, namntecknare och mottagande av delgivning

Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna kan i eget namn förvärva rättigheter och ingå förbindelser, äga fast egendom samt anföra besvär, kära och svara hos domstol och andra myndigheter.

Finlands viltcentralens namn tecknas av ordföranden för viltcentralens styrelse eller om ordföranden har förhinder av vice ordföranden tillsammans med direktören vid Finlands viltcentral eller en i arbetsordningen angiven

tjänsteman. I ärenden av mindre betydelse och i ärenden som styrelsen beslutar särskilt kan dock direktören vid Finlands viltcentral eller en i arbetsordningen angiven tjänsteman teckna viltcentralens namn ensam. För de offentliga förvaltningsuppgifternas del tecknas Finlands viltcentralens namn av chefen för offentliga förvaltningsuppgifter eller av en tjänsteman som denne förordnat.

Jaktvårdsföreningens namn tecknas av styrelsens ordförande och vice ordförande tillsammans eller någondera av dem tillsammans med en styrelsemedlem eller verksamhetsledaren. I ärenden av mindre betydelse och i ärenden som styrelsen beslutar särskilt kan dock verksamhetsledaren teckna jaktvårdsföreningens namn ensam.

Stämningar och andra delgivningar anses ha blivit inlämnade till Finlands viltcentral då de har delgivits ordföranden eller vice ordföranden för Finlands viltcentralers styrelse eller direktören vid Finlands viltcentral. Stämningar och andra delgivningar anses ha blivit inlämnade till jaktvårdsföreningen då de har delgivits någon av dem som nämns i 3 mom.

30 §

Sökande av ändring i Finlands viltcentralers beslut

Ändring i ett 2 § 1 mom. 1 punkten avsett beslut av Finlands viltcentral får sökas genom besvär hos landsbygdsnäringsarnas besvärsnämnd inom 30 dagar från delfåendet av beslutet. Ett beslut som Finlands viltcentral meddelat om enskilt tillstånd enligt 2 § 1 mom. 1 punkten får verkställas även om ändring söks. På sökande av ändring tillämpas i övrigt vad som i förvaltningsprocesslagen (586/1996) föreskrivs om ändringssökande i en förvaltningsmyndighets beslut. Besvärsmyndigheten kan dock förbjuda verkställigheten av beslutet.

I andra i denna lag avsedda beslut av Finlands viltcentral får ändring sökas genom en skriftlig begäran om omprövning hos Finlands viltcentral inom 30 dagar från delfåendet av beslutet.

I beslut av landsbygdsnäringsarnas besvärsnämnd får ändring sökas genom besvär hos

högsta förvaltningsdomstolen, om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

31 §

Sökande av ändring i jaktvårdsföreningens beslut

Ändring i jaktvårdsföreningens beslut om godkännande av jägarexamen eller skjutprov får sökas genom en skriftlig begäran om omprövning hos Finlands viltcentral inom 30 dagar från delfåendet av beslutet. På ändringssökandet tillämpas i övrigt vad som i förvaltningsprocesslagen föreskrivs om ändringssökande i en förvaltningsmyndighets beslut.

32 §

Finansiering av verksamheten

I lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift föreskrivs om finansieringen av Finlands viltcentrals och jaktvårdsföreningarnas verksamhet.

Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna får ansöka om, ta emot och förvalta även andra medel och inkomster.

Finlands viltcentrals och jaktvårdsföreningarnas övriga inkomster ska användas för utgifter som verksamheten föranleder och utan att ge någon vinst.

33 §

Avgifter för prestationer

Vid fastställandet av avgifter för Finlands viltcentrals och jaktvårdsföreningarnas prestationer ska lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) tillämpas.

34 §

Tillsyn över användningen av medel

Jord- och skogsbruksministeriet övervakar Finlands viltcentrals och jaktvårdsförening-

arnas användning av medel. Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna ska lämna jord- och skogsbruksministeriet de uppgifter och utredningar som ministeriet begär för tillsynen.

35 §

Idkande av näring

Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna får idka sådan näringsverksamhet som stödjer förverkligandet av organisationernas syften och inte äventyrar objektiviteten vid handläggandet av offentliga förvaltningsuppgifter.

4 kap.

Ikraftträdande

36 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 201 .

Åtgärder som krävs för verkställigheten av denna lag får vidtas av jord- och skogsbruksministeriet innan lagen träder i kraft.

37 §

Övergångsbestämmelser om uppgifter, rättigheter och skyldigheter

Vid denna lags ikraftträdande överförs de ärenden som är anhängiga vid Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten till Finlands viltcentral för behandling och avgörande. Till Finlands viltcentral överförs också de rättigheter, avtal, förbindelser och skyldigheter som gäller för Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten.

Vid denna lags ikraftträdande förblir tillstånd, godkännanden, förbud, begränsningar och beslut som jaktvårdsdistrikten meddelat i kraft enligt villkoren i dem.

38 §

Övergångsbestämmelser som gäller jaktvårdsföreningarna

De jaktvårdsföreningar som är verksamma när denna lag träder i kraft fortsätter sin verksamhet inom sina verksamhetsområden. Finlands viltcentral ska före utgången av år 2013 fastställa jaktvårdsföreningarnas verksamhetsområden så att de uppfyller vad som föreskrivs i 11 § 1 mom. på förslag av vederbörande jaktvårdsförening eller jaktvårdsföreningar.

39 §

Övergångsbestämmelser som gäller personalen

Den personal i arbetsavtalsförhållande som sköter uppgifter vid Jägarnas centralorganisation och jaktvårdsdistrikten övergår vid ikraftträdandet av denna lag i Finlands viltcentrals tjänst enligt principerna för överlåtelse av rörelse i 1 kap. 10 § i arbetsavtalslagen (55/2001). Den personal som överförs behåller de rättigheter och skyldigheter som hänför sig till deras anställningsförhållande vid tidpunkten för övergången samt minst sin lön i euro.

Finlands viltcentral har inte rätt att säga upp en anställds arbetsavtal enbart på grund av i 1 kap. 10 § i arbetsavtalslagen avsedd överlåtelse av rörelse.

Finlands viltcentral ska under en övergångsperiod på tre år från ikraftträdandet av denna lag placera varje anställd i uppgifter inom samma pendlingsregion där den anställda skötte sin uppgift innan denna lag trädde i kraft, om inte något annat avtalas. En uppgift vid Finlands viltcentral som ska tillsättas, eller en ny tjänst eller uppgift som inrättas, med undantag för uppgiften som direktör vid Finlands viltcentral eller uppgiften som chef för offentliga förvaltningsuppgifter vid Finlands viltcentral, kan tillsättas med överförd personal utan att förklaras ledig, om de samtycker till detta.

Eventuella ändringar av tjänstgöringsort på grund av reformen genomförs efter en övergångsperiod på tre år, om inte arbetstagaren

före det ger sitt skriftliga samtycke till ändringarna. Tjänstgöringsorten kan dock ändras inom pendlingsregionen genom beslut av arbetsgivaren.

40 §

Övergångsbestämmelser som gäller inrättandet av Finlands viltcentral

Jägarnas centralorganisation sköter ansökan om statsbidrag för Finlands viltcentrals räkning. Statsbidraget till Finlands viltcentral för 2011 motsvarar till storleken det uppskattade sammanlagda statsbidraget för 2011 för jaktvårdsdistrikten och Jägarnas centralorganisation. Jägarnas centralorganisation sköter utarbetandet av budgeten för 2011 för Finlands viltcentral.

Styrelsen för Jägarnas centralorganisation fungerar som styrelse för Finlands viltcentral till dess en styrelse har tillsatts i enlighet med denna lag. Verksamhetsledaren vid Jägarnas centralorganisation fungerar som direktör vid Finlands viltcentral och biträdande verksamhetsledaren som chef för offentliga förvaltningsuppgifter till dess en direktör och en chef för offentliga förvaltningsuppgifter har utnåtts med stöd av denna lag. Jord- och skogsbruksministeriet ska utnämna direktören och chefen för offentliga förvaltningsuppgifter före den 30 september 2011.

Jaktvårdsdistriktens kontor och regioner för jaktvårdsdistrikten utgör Finlands viltcentrals regionkontor och regioner till dess arbetsordningen för Finlands viltcentral har fastställts med stöd av denna lag. Finlands viltcentral ska bereda arbetsordningen för fastställelse av jord- och skogsbruksministeriet före den 31 juli 2011.

Jaktvårdsdistriktens möte enligt 9 kap. i jaktlagen fungerar som Finlands viltcentrals regionmöte till och med den 31 mars 2011. Mötet föreslår medlemmar som betalat jaktvårdsavgift till de regionala viltvårdsråden och riksviltvårdsrådet. Jord- och skogsbruksministeriet utser de regionala viltvårdsråden och riksviltvårdsrådet före den 30 april 2011. Styrelsen för Finlands viltcentral utses före den 31 maj 2011.

41 §

*Övergångsbestämmelser som gäller jakt-
övervakare samt examinatorer för skjutprov
och jägareamina*

Den som tidigare har genomgått utbildning som motsvarar grundutbildning för jaktövervakare kan trots 21 § 1 mom. 2 punkten utnämnas till jaktövervakare på nytt, om han eller hon ansöker om att bli utnämnd till

jaktövervakare inom sex månader från det att den tidigare utnämningen till jaktövervakare upphört. På motsvarande sätt kan den som tidigare varit examinator för jägarexamen eller skjutprov ansöka om utnämning på nytt. En förutsättning för utnämningen är även då att sökanden med godkänt resultat har genomgått föreskriven repetitionsutbildning.

Ett tidigare godkännande som jaktövervakare upphör att gälla om personen i fråga utnämns till jaktövervakare.

2.

Lag**om ändring av jaktlagen**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i jaktlagen (615/1993) 49 § 4 mom., 54 § 2 mom., 57—59, 59 a, 60—71 och 89 §,
av dem 59, 65 och 70 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 1009/2002, 59 a och 66 § sådana de lyder i lag 1009/2002, 60 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1068/2004, 62 § sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 1009/2002 och 314/2005 samt 69 ja 89 § sådana de lyder i lag 314/2005,
ändras 10, 26, 29 och 30 §, 33 § 3 mom., 37 § 1 mom., 38 § 1 mom., 40 och 41 §, 42 § 1 mom., 50 §, 52 § 1 mom., 56 §, 74 § 1 mom., 80 § 2 mom., 83 §, 88 § 1 mom. och 90 §,
av dem 10 och 30 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 314/2005, 26 § sådan den lyder i lag 1009/2002, 42 § 1 mom. sådant det lyder delvis ändrat i lag 1268/1993, 56 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1399/1995, 74 § 1 mom. sådant det lyder i lag 516/2002, 88 § 1 mom. sådant det lyder i lag 600/2005 och 90 § sådan den lyder i lag 314/2005, samt
fogas till lagen en ny 10 a §, till 34 §, sådan den lyder i lag 314/2005, ett nytt 3 mom., till 37 § ett nytt 3 mom., till lagen nya 41 a—41 d och 49 a §, till 52 § ett nytt 3 mom. samt till lagen nya 83 a—83 c § som följer:

10 §

Jaktlicens och regional kvot

Om jakt kan medföra skada på beståndet av någon annan än en i 26 § nämnd viltart eller om en ändamålsenlig jakt i fråga om en viltart kräver det, ska den som bedriver jakt ha jaktlicens eller iaktta en regional kvot som fastställs av jord- och skogsbruksministeriet. Genom förordning av statsrådet föreskrivs närmare om viltarter som jagas med stöd av jaktlicens eller regional kvot, om villkoren för beviljande av jaktlicens eller regional kvot, om det förfarande som ska iakttagas vid beviljandet och om anmälan av det byte som erhållits med stöd av jaktlicens eller regional kvot.

Den årliga tillåtna bytesmängden vid jakt med stöd av jaktlicens eller regional kvot kan begränsas. Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet kan närmare bestämmelser utfärdas om vilka viltarter som begränsningen avser, största tillåtna bytesmängder, de jaktbara djurens kön och

ålder samt det område som begränsningarna gäller.

Finlands viltcentral beviljar i 1 mom. avsedd jaktlicens och ansvarar för övervakningen av jakt som är tillåten med stöd av regional kvot.

10 a §

Återkallelse av jaktlicens

Finlands viltcentral kan, på framställning av polisen eller gränsbevakningsväsendet, återkalla en i 10 § eller 26 § avsedd jaktlicens, om jaktlicenshavaren bryter mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Detsamma gäller, om jaktlicenshavaren i väsentlig grad bryter mot villkoren i jaktlicensen.

Under samma jaktår beviljas inte den vars jaktlicens har återkallats någon ny motsvarande jaktlicens förrän återkallandet har avgjorts genom ett beslut som vunnit laga kraft eller återkallandet har upphävts.

26 §

Jaktlicens för hjortdjur

För jakt på dovhjort, kronhjort, sikahjort, älg, vitsvanshjort och skogsvildren krävs det jaktlicens.

Jaktlicens enligt 1 mom. beviljas av Finlands viltcentral. När jaktlicenser beviljas ska man se till att bestånden av hjortdjur inte äventyras på grund av jakten och att de skador som hjortdjur orsakar hålls på skälig nivå. För att trafikskador och skador på jordbruk och skog ska bli beaktade ska Finlands viltcentral årligen höra de regionala intressentgrupperna. När jaktlicenser beviljas för områden som avses i 8 § ska dessutom uppmärksamhet fästas vid en jämlik fördelning av möjligheterna till jakt.

29 §

Ny jaktlicens

Om ett hjortdjur som har fällts är så skadat eller sjukt att mer än hälften av det är odugligt till människoföda och detta inte beror på jaktlicenshavarens förfarande, ska Finlands viltcentral avgiftsfritt bevilja en ny jaktlicens i stället för den tidigare jaktlicensen.

30 §

Bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur

Närmare bestämmelser om sökande av jaktlicens för hjortdjur och om de villkor som ska fogas till licensen samt om hundar och utrustning som används vid jakt på hjortdjur, om jaktledarens uppgifter och om organisationen av jakten i övrigt utfärdas genom förordning av statsrådet.

Genom förordning av statsrådet kan det beskrivas att uppgifter om fällda rådjur ska lämnas in till Finlands viltcentral för uppföljning av beståndets utveckling. Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om vilka uppgifter som ska lämnas och hur de ska lämnas in.

33 §

Fångstredskap och fångstmetoder

Bestämmelser om förbud mot att åsamka djur onödig smärta eller plåga finns i 3 § i djurskyddslagen.

34 §

Närmare bestämmelser om fångstredskap och fångstmetoder

Närmare bestämmelser om tillåten användning av fångstredskap och fångstmetoder som är förbjudna enligt 33 § får utfärdas genom förordning av statsrådet.

37 §

Fredning av viltart

Om det behövs för att bevara ett viltbestånd eller trygga en störningsfri fortplantning inom ett viltbestånd, ska viltarten i fråga fredas för en bestämd tid eller tills vidare. Bestämmelser om vilka viltarter som ska fredas och om fredningstiderna utfärdas genom förordning av statsrådet. Under fredningstiden får vilt inte jagas eller skadas, inte heller spel, häckning eller ungar störas.

Varg, brunbjörn, utter, järv, lodjur och knubbsäl är alltid fridlysta.

38 §

Begränsning av jakt

Om bevarandet av ett viltbestånd inom en jaktvårdsförenings verksamhetsområde äventyras, kan jakten på viltarten i fråga förbjudas eller begränsas inom denna förenings verksamhetsområde genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Förbudet eller begränsningen kan utfärdas för en tid av högst tre år i sänder. Innan förbudet eller be-

gränsningen utfärdas ska jaktvårdsföreningen och Finlands viltcentral höras. Förbudet eller begränsningen får träda i kraft tidigast två veckor efter det att förordningen utfärdats.

40 §

Tillstånd till vissa viltvårdsåtgärder

Finlands viltcentral kan för viltvårdsåtgärder eller uppfödning av djur ge en jakträttsinnehavare tillstånd att fånga vilt levande med fångstredskap eller fångstmetoder som annars är förbjudna. För nämnda ändamål kan även beviljas tillstånd att fånga djur under fredningstiden och att ta ägg. Närmare bestämmelser om förutsättningarna för beviljande av tillstånd och om de villkor som ska fogas till tillståndet utfärdas genom förordning av statsrådet.

41 §

Dispens

Finlands viltcentral kan bevilja dispens från fredning, förbud eller begränsning enligt 37 och 38 § samt 50 § 2 mom. under de förutsättningar som anges i 41 a—41 c §.

Finlands viltcentral kan även vid andra tidpunkter än under fredningstid som avses i 37 § under de förutsättningar som anges i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c § bevilja dispens för att döda eller fånga vilt eller icke fredade djur.

Finlands viltcentral kan i de fall som avses i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c § bevilja dispens från begränsningen av användningen av motordrivna fordon enligt 32 §, från bestämmelserna om fångstredskap och fångstmetoder i 33 §, från bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § samt från bestämmelserna om skyldigheten att hålla hundar kopplade i 51 § 1 mom. Finlands viltcentral kan bevilja dispens från bestämmelserna om begränsning av användning av motorfordon i 32 § 2 mom. och bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § 3 mom. även när sökanden är permanent eller långvarigt rörelsehämmad.

Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om det förfarande som ska iakttas när dispens beviljas, om anmälan om den bytesmängd som erhållits med stöd av dispens samt om bedömningen av förutsättningarna för dispens. Genom förordning av statsrådet kan det även utfärdas bestämmelser om när undantag från fredning som avses i 37 § får göras.

Den årliga bytesmängden vid jakt som sker med stöd av dispens i 41 a § 4 mom. avsedd regional kvot kan begränsas. Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet kan närmare bestämmelser utfärdas om vilka viltarter som begränsningen avser, största tillåtna bytesmängder, de jaktbara djurens kön och ålder samt om det område som begränsningarna gäller.

41 a §

Förutsättningar för dispens i fråga om vissa viltarter

Om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning och beslutet inte inverkar menligt på möjligheterna att upprätthålla en gynnsam skyddsnivå inom artens naturliga utbredningsområde, kan dispens enligt 41 § beviljas för att fånga eller döda järv, varg, brunbjörn, utter, lodjur, europeisk bäver, gräsäl, knubbsäl, östersjövikare, iller, mård och skogshare

1) i syfte att bevara vilda djur eller växter,

2) i syfte att förebygga allvarlig skada på odlingar, boskapsuppfödning, skogsbruk, fiskerinäring, renhushållning, vattendrag eller annan egendom,

3) på grund av tvingande skäl med hänsyn till folkhälsan, den allmänna säkerheten eller något annat mycket viktigt allmänt intresse, inbegripet ekonomiska och sociala skäl, och om ett tillstånd till undantag medför synnerligen betydande nytta för miljön, eller

4) i forsknings-, utbildnings-, omplacerings- och utplanterings- eller för att förebygga djursjukdomar när det gäller arterna i fråga.

Varg, brunbjörn, utter, lodjur och järv som erhållits som byte med stöd av 1 mom. tillhör staten och ska sändas till ett forskningsinsti-

tut som bedriver viltforskning. Forskningsinstitutet ska förstöra viltkroppen, överlåta den till allmännyttigt ändamål eller sälja den för statens räkning.

Dispens i fråga om varg, brunbjörn, utter och lodjur kan även beviljas för att under strängt övervakade förhållanden, selektivt och begränsat fanga eller döda vissa djur.

Undantag från fredning enligt 3 mom. kan inom renskötselområdet även ordnas med stöd av en regional kvot som fastställs genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Genom förordning av statsrådet utfärdas närmare bestämmelser om förutsättningarna för beviljande av en regional kvot och om anmälan av det byte som erhållits med stöd av regional kvot. Finlands viltcentral svarar för övervakningen av undantag från fredning som det beviljats dispens för med stöd av regional kvot.

41 b §

Förutsättningar för dispens i fråga om fågelvilt och icke fredade fåglar

Om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning och beslutet inte inverkar menligt på möjligheterna att upprätthålla en gynnsam skyddsnivå, kan dispens enligt 41 § beviljas för att fanga eller döda fågelvilt och icke fredade fåglar som avses i 5 §

1) att trygga folkhälsan och den allmänna säkerheten,

2) att trygga flygsäkerheten,

3) att förhindra allvarliga skador på odlingar, husdjur, skogar, fiskevatten och vattendrag,

4) att skydda växter och djur, eller

5) i forsknings- och utbildningssyfte, för att öka och återinföra stammen samt möjliggöra uppfödning för nämnda syften.

Dispens kan även beviljas under strängt övervakade förhållanden och selektivt för att döda, för att fanga, förvara ett mindre antal vissa andra än icke fredade fåglar eller för annan förnuftig användning av dem.

41 c §

Förutsättningar för dispens i fråga om annat däggdjursvilt

För annat däggdjursvilt än det som nämns i 41 a § kan dispens enligt 41 § beviljas för att förebygga betydande skador på odlingar, skogsbruk, fiskerinäring, renhushållning, djurhållning, vattendrag eller egendom eller om det behövs med hänsyn till folkhälsan, den allmänna säkerheten eller något annat synnerligen viktigt allmänt intresse. Dispens kan också beviljas i forsknings-, utbildnings-, omplacerings- och utplanteringssyfte när det gäller arterna i fråga.

41 d §

Återkallelse av dispens

Finlands viltcentral kan, på framställning av polisen eller gränsbevakningsväsendet, återkalla en dispens, om dispenshavaren bryter mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Detsamma gäller, om dispenshavaren i väsentlig grad bryter mot villkoren i dispensen.

Under samma jaktår beviljas inte den vars dispens har återkallats någon ny motsvarande dispens förrän återkallandet har avgjorts genom ett beslut som vunnit laga kraft eller återkallandet har upphävts.

42 §

Införsel och utsättande i frihet av djur av främmande ursprung

Fågel- eller däggdjursarter och viltbestånd av främmande ursprung får inte importeras eller sättas ut i frihet utan tillstånd av Finlands viltcentral. Utlåtande om ansökan ska begäras hos miljöministeriet och Finlands miljöcentral. Tillstånd ska vägras, om åtgärden medför skada på naturen eller de vilda djuren. Tillståndet kan förenas med villkor om hur införseln och utsättandet i frihet ska ske.

49 a §

Dispens från förbud mot användning av fångstredskap och fångstmetoder vid fångst av icke fredade djur

Finlands viltcentral kan genom dispens tillåta att fångstredskap och fångstmetoder som är förbjudna enligt 49 § 2 mom. används vid fångst och dödande av icke fredade djur.

Dispens enligt 1 mom. kan beviljas för förhindrande av betydande skador på odlingar, skogsbruk, fiskerinäring, renhushållning, djurhållning, vattendrag eller egendom eller om det behövs med hänsyn till folkhälsan, den allmänna säkerheten eller något annat synnerligen viktigt allmänt intresse. Dispens kan även beviljas i forskningssyfte kring arterna i fråga.

50 §

Närmare bestämmelser om fångst och dödande av icke fredade djur

Genom förordning av statsrådet utfärdas vid behov närmare bestämmelser om fångstredskap och fångstmetoder som är tillåtna vid fångst eller dödande av ett icke fredat djur samt om användningen av redskapen och metoderna i fråga.

Genom förordning av statsrådet kan ett icke fredat djur fredas eller fångst och dödande av ett icke fredat djur begränsas.

52 §

Hundprov och hunddressyr

Finlands viltcentral kan ge dispens från skyldigheten som förskrivs i 51 § 1 mom. när hundprov anordnas eller hundar dresseras. Hundproven och dressyren ska ske så att fredat vilt inte ofredas under sin fortplantningstid.

För anordnande av jaktprov för hundar som används för jakt på varg, brunbjörn, utter och lodjur och då sådana hundar dresseras krävs dock Finlands viltcentral tillstånd.

56 §

Myndigheter och sammanslutningar

Den högsta ledningen av och tillsynen över jakt- och viltvårdsverksamheten ankommer på jord- och skogsbruksministeriet.

Bestämmelser om Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets uppgifter finns i lagen om Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet (1131/1987).

Bestämmelser om Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna finns i viltförvaltningslagen (/).

74 §

Jaktförseelse

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet jagar

1) i strid med ett förbud eller begränsning som gäller enligt eller som har meddelats med stöd av 20 § 3 mom., 23 § 1 mom., 32 §, 33 § 1 eller 2 mom. eller 38 § 1 mom., eller

2) under den fredningstid som avses i 37 § 1 och 3 mom. eller utan sådan jaktlicens eller dispens som avses i 10, 26, 41 eller 49 a § eller 52 § 3 mom. eller i strid med en kvot som fastställts med stöd av 10 § eller 41 a § 4 mom.,

ska, om inte gärningen är straffbar enligt 48 a kap. 1 § i strafflagen eller om inte strängare straff för gärningen bestäms någon annanstans i lag, för *jaktförseelse* dömas till böter.

80 §

Förverkandepåföljd

Om det för jakt på vilt som avses i 1 mom. krävs jaktlicens enligt 26 §, ska jägaren samtidigt åläggas att betala obetald jaktlicensavgift till staten.

83 §

Äganderätt till vilt som påträffats dött

Vilt som har påträffats dött tillhör den som innehar jakträtten på området, om han eller hon har rätt att jaga likadant vilt på området.

Om vilt som avses i 1 mom. har jagats med jaktlicens, tillhör viltet den som innehar jakträtten på området, om han eller hon har likadant licens och vill behålla det. I annat fall tillfaller viltet jägaren.

Om ingen har jakträtt eller jaktlicens för viltet och om något annat inte föreskrivs nedan, får vilt som påträffats dött inte omhändertas.

83 a §

Undantag från äganderätten till dött vilt

En gråsäl eller östersjövikare som påträffats död i fiskeredskap inom havsområdet tillhör redskapets ägare.

Om ett i 26 § avsett hjortdjur, rådjur eller vildsvin har dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka, tillhör det krockplattens jaktvårdsförening.

Fällhorn av hjortdjur tillfaller upphittaren.

83 b §

Rätt att gräva ner eller förstöra dött vilt

Om vilt som påträffats dött orsakar olägenhet, kan den som lider av olägenheten gräva ner kroppen eller förstöra den på egen bekostnad.

83 c §

Skyldighet att anmäla dött vilt

Järv, lodjur, brunbjörn, utter och varg som påträffats döda ska utan dröjsmål anmälas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning eller till jaktvårdsföreningen på området. Ett dött djur eller en del av ett sådant kan

sändas till forskningsinstitutet med institutets samtycke och på dess bekostnad.

I 83 § 2 mom. avsett vilt som har påträffats dött ska utan dröjsmål anmälas till den som innehar jakträtten och till jaktvårdsföreningen på området.

Närmare bestämmelser om hur anmälan ska göras utfärdas genom förordning av statsrådet.

88 §

Tillsyn över efterlevnaden av lagen

Polisen, gränsbevakningsväsendet och tullmyndigheterna samt de jaktövervakare som avses i viltförvaltningslagen ska inom sina verksamhetsområden övervaka att bestämmelserna och föreskrifterna om jakt följs.

90 §

Ändringssökande

Bestämmelser om sökande av ändring i beslut som Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna fattat i förvaltningsärenden finns i viltförvaltningslagen. I ärenden som gäller dispens enligt 41 § har även en sådan registrerad lokal eller regional sammanslutning besvärsmått vars syfte är att främja natur- eller miljöskyddet.

Denna lag träder i kraft den 201 .

På behandlingen av jaktvårdsdistriktens och Jägarnas centralorganisations bokslut och styrelsernas ansvarsfrihet tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.

De tillstånd som jaktvårdsdistrikten och jord- och skogsbruksministeriet beviljat före ikraftträdandet av denna lag förblir i kraft. De ärenden som är anhängiga vid jaktvårdsdistrikten och Jägarnas centralorganisation vid lagens ikraftträdande överförs till Finlands viltcentral för avgörande.

3.

Lag**om ändring av lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift (616/1993) 1 § 2 mom., 2 § 1 mom., 3 § 2 mom. 1 punkten, 4 och 5 §, 7 § 1 mom., 7 a § 1 mom. och 7 c § 1 mom., av dem 1 § 2 mom. och 4 § 2 mom. sådana de lyder i lag 1002/2001 samt 7 a § 1 mom. och 7 c § 1 mom. sådana de lyder i lag 1237/1999, som följer:

1 §

Jaktvårdsavgiften är 30 euro för ett jaktår.

2 §

Innan jaktvårdsavgift betalas ska kunskapen inom jakt och viltvård samt kännedom om bestämmelserna och föreskrifterna om jakt visas genom avläggande av jägarexamen för en examinerator som tillsatts av Finlands viltcentral. Den som är missnöjd med examinerators beslut får begära omprövning på det sätt som föreskrivs i viltförvaltningslagen (/). Närmare bestämmelser om examens innehåll utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

3 §

Anslaget som nämns i 1 mom. kan användas

1) för Finlands viltcentrals och jaktvårdsföreningarnas drifts- och kapitalutgifter samt utgifter för gruppförsäkring av jägarna,

4 §

För i 26 § i jaktlagen avsedd jaktlicens för hjortdjur ska det betalas en avgift (*jaktlicensavgift*) till staten. Jaktlicensavgiften bestäms enligt antalet fällda hjortdjur. Licenshavaren

ska betala jaktlicensavgiften inom sju dagar efter det att jaktsäsongen för hjortdjur är avslutad i enlighet med vad som föreskrivs genom förordning av statsrådet.

Jaktlicensavgifterna är följande:

- 1) för en fullvuxen älg 120 euro,
- 2) för en älgkalv 50 euro,
- 3) för en fullvuxen dovhjort, kronhjort, sikahjort, vitsvanshjort och skogsvildren 17 euro, och
- 4) för en kalv av dovhjort, kronhjort, sikahjort, vitsvanshjort eller skogsvildren 8 euro.

5 §

Betalas en jaktlicensavgift inte inom utsatt tid ska Finlands viltcentral driva in avgiften. Bestämmelser om avgifters direkta utsökbarhet utan utsökningsgrund finns i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

7 §

Närmare bestämmelser om användningen av de medel som avses i 3 § och om förfrandandet vid beviljande av medel utfärdas genom förordning av statsrådet.

7 a §

Finlands viltcentral för med hjälp av automatisk databehandling ett register över jägare (*jägarregister*). Jägarregistret används för planering av jägarnas utbildning och för råd-

givning, för tillsyn över jakten, för praktisk uppläggning av jakt- och viltvårdsverksamheten, för skötsel av andra uppgifter i samband med jakt och viltvård samt för uppgörande av statistik. Dessutom används jägarregistret för utredning av totalantalet personer som har betalat jaktvårdsavgift och som för adressförteckning för utsändning av inbetalningskort för jaktvårdsavgift.

7 c §

Den registeransvarige får för åligganden enligt 7 a § lämna ut uppgifter ur jägarre-

gistret till jord- och skogsbruksministeriet, Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet och andra myndigheter, till jaktvårdsföreningarna samt till det försäkringsbolag som sköter jägarnas gruppförsäkring. Den registeransvarige får mot skälig avgift lämna ut i jägarregistret antecknade personers namn- och adressuppgifter också för direktmarknadsföring inom jaktbranschen, om inte den registrerade har förbjudit detta.

Denna lag träder i kraft den 201 .

4.

Lag**om ändring av 1 § i lagen om landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd (1203/1992) 1 § 1 mom. 5 punk-
ten sådan den lyder i lag 1468/2009, och
ändras 1 § 1 mom. 4 punkten sådan den lyder i lag 1468/2009, som följer:

1 §	hos vilken ändring i följande myndigheters och samfunds beslut söks genom besvär:
<i>Ärenden som ska behandlas</i>	_____
	4) Finlands viltcentral,

Landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd är verksam som självständig besvärsmyndighet,	_____
	Denna lag träder i kraft den 201 .

Helsingfors den 29 oktober 2010

Republikens President

TARJA HALONEN

Jord- och skogsbruksminister *Sirkka-Liisa Anttila*

*Bilaga
Parallelltext*

2.

Lag

om ändring av jaktlagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i jaktlagen (615/1993) 49 § 4 mom., 54 § 2 mom., 57—59, 59 a, 60—71 och 89 §,
av dem 59, 65 och 70 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 1009/2002, 59 a och 66 § sådana de lyder i lag 1009/2002, 60 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1068/2004, 62 § sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 1009/2002 och 314/2005 samt 69 ja 89 § sådana de lyder i lag 314/2005,
ändras 10, 26, 29 och 30 §, 33 § 3 mom., 37 § 1 mom., 38 § 1 mom., 40 och 41 §, 42 § 1 mom., 50 §, 52 § 1 mom., 56 §, 74 § 1 mom., 80 § 2 mom., 83 §, 88 § 1 mom. och 90 §,
av dem 10 och 30 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 314/2005, 26 § sådan den lyder i lag 1009/2002, 42 § 1 mom. sådant det lyder delvis ändrat i lag 1268/1993, 56 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1399/1995, 74 § 1 mom. sådant det lyder i lag 516/2002, 88 § 1 mom. sådant det lyder i lag 600/2005 och 90 § sådan den lyder i lag 314/2005, samt
fogas till lagen en ny 10 a §, till 34 §, sådan den lyder i lag 314/2005, ett nytt 3 mom., till 37 § ett nytt 3 mom., till lagen nya 41 a—41 d och 49 a §, till 52 § ett nytt 3 mom. samt till lagen nya 83 a—83 c § som följer:

Gällande lydelse

10 §

Jaktlicens

För bedrivande av jakt på dovhjort, kronhjort, sikahjort, älg, vitsvanshjort och skogsvildren krävs tillstånd (**jaktlicens för hjortdjur**). Närmare bestämmelser om licensen ingår i 26 och 27 §.

Orsakar jakten fara för bestånd av något annat än i 1 mom. nämnt vilt eller kräver ett ändamålsenligt ordnande av jakten på sådant vilt detta, kan genom förordning stadgas att jaktlicens krävs för jakten eller att en regional kvot som bestäms av jord- och skogsbruksministeriet iakttas vid jakten. Härvid stadgas genom förordning om villkoren för beviljande av jaktlicens eller kvot samt om förfarandet som skall iakttas vid beviljandet, om avgift som skall uppbäras för licensen och om annat som gäller licensen. Genom förordning kan också stadgas att licens beviljas av jaktvårdsdistriktet.

Föreslagen lydelse

10 §

Jaktlicens och regional kvot

Om jakt kan medföra skada på beståndet av någon annan än en i 26 § nämnd viltart eller om en ändamålsenlig jakt i fråga om en viltart kräver det, ska den som bedriver jakt ha jaktlicens eller iaktta en regional kvot som fastställs av jord- och skogsbruksministeriet. Genom förordning av statsrådet föreskrivs närmare om viltarter som jagas med stöd av jaktlicens eller regional kvot, om villkoren för beviljande av jaktlicens eller regional kvot, om det förfarande som ska iakttas vid beviljandet och om anmälan av det byte som erhållits med stöd av jaktlicens eller regional kvot.

Den årliga tillåtna bytesmängden vid jakt med stöd av jaktlicens eller regional kvot kan begränsas. Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet kan närmare bestämmelser utfärdas om vilka viltarter som be-

gränsningen avser, största tillåtna bytesmängder, de jaktbara djurens kön och ålder samt det område som begränsningarna gäller.

Finlands viltcentral beviljar i 1 mom. avsedd jaktlicens och ansvarar för övervakningen av jakt som är tillåten med stöd av regional kvot.

10 a §

Återkallelse av jaktlicens

Finlands viltcentral kan, på framställning av polisen eller gränsbevakningsväsendet, återkalla en i 10 § eller 26 § avsedd jaktlicens, om jaktlicenshavaren bryter mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Detsamma gäller, om licenshavaren i väsentlig grad bryter mot villkoren i jaktlicensen.

Under samma jaktår beviljas inte den vars jaktlicens har återkallats någon ny motsvarande jaktlicens förrän återkallandet har avgjorts genom ett beslut som vunnit laga kraft eller återkallandet har upphävts.

26 §

Beviljande av jaktlicens för hjortdjur

I 10 § nämnd jaktlicens för hjortdjur beviljas av jaktvårdsdistriktet. När jaktlicenser beviljas skall man se till att bestånden av hjortdjur inte äventyras på grund av jakten och att de skador som hjortdjur orsakar hålls på skälig nivå. För att trafiksäkerhetsaspekterna skall bli beaktade skall jaktvårdsdistriktet årligen höra de regionala trafiksäkerhetsmyndigheterna. När jaktlicenser beviljas för områden som avses i 8 § skall dessutom uppmärksamhet fästas vid en jämlik fördelning av möjligheterna till jakt.

26 §

Jaktlicens för hjortdjur

För jakt på dovhjort, kronhjort, sikahjort, älg, vitsvanshjort och skogsvildren krävs det jaktlicens.

Jaktlicens enligt 1 mom. beviljas av Finlands viltcentral. När jaktlicenser beviljas ska man se till att bestånden av hjortdjur inte äventyras på grund av jakten och att de skador som hjortdjur orsakar hålls på skälig nivå. För att trafiksador och skador på jordbruk och skog ska bli beaktade ska Finlands viltcentral årligen höra de regionala intressentgrupperna. När jaktlicenser beviljas för områden som avses i 8 § ska dessutom uppmärksamhet fästas vid en jämlik fördelning av möjligheterna till jakt.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

29 §

Ny jaktlicens

Om ett hjortdjur som någon fällt är så skadat eller sjukt att mera än hälften av det är odugligt till människoföda och detta inte beror på licenshavarens förfarande, skall vederbörande polis bevilja en ny jaktlicens utan avgift i stället för den tidigare jaktlicensen.

30 §

Bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur

Genom förordning stadgas närmare om sökande av jaktlicens för hjortdjur och om de villkor som fogas till licensen samt om hundar och utrustning som används vid jakt på hjortdjur, om jaktledarens uppgifter samt om organisering av jakten i övrigt.

Jord- och skogsbruksministeriet kan genom förordning ålägga jägarna att lämna jaktvårdsdistrikten uppgifter om fällda rådjur, om uppgifterna behövs för att bevaka stammens utveckling.

33 §

Fångstredskap och fångstmetoder

Om förbud mot att använda vissa fångstredskap stadgas i 15 § lagen om naturskydd. Om förbud mot att åsamka djur onödig smärta eller plåga gäller vad som stadgas i 2 a § djurskyddslagen.

34 §

Närmare bestämmelser om fångstredskap och fångstmetoder

29 §

Ny jaktlicens

Om ett hjortdjur som *har* fällt är så skadat eller sjukt att *mer* än hälften av det är odugligt till människoföda och detta inte beror på *jaktlicenshavarens* förfarande, *ska Finlands viltcentral avgiftsfritt bevilja en ny jaktlicens* i stället för den tidigare jaktlicensen.

30 §

Bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur

Närmare bestämmelser om sökande av jaktlicens för hjortdjur och om de villkor som *ska* fogas till licensen samt om hundar och utrustning som används vid jakt på hjortdjur, om jaktledarens uppgifter *och om organiseringen av jakten i övrigt utfärdas genom förordning av statsrådet.*

Genom förordning av statsrådet kan det föreskrivas att uppgifter om fällda rådjur ska lämnas in till Finlands viltcentral för uppföljning av beståndets utveckling. Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om vilka uppgifter som ska lämnas och hur de ska lämnas in.

33 §

Fångstredskap och fångstmetoder

Bestämmelser om förbud mot att åsamka djur onödig smärta eller plåga finns i 3 § i djurskyddslagen.

34 §

Närmare bestämmelser om fångstredskap och fångstmetoder

Närmare bestämmelser om tillåten använd-

37 §

Fredning av viltart

Om det behövs för att bevara ett viltbestånd eller trygga en störningsfri fortplantning inom ett viltbestånd, skall viltarten i fråga fredas för en bestämd tid eller tills vidare. Om de viltarter som skall fredas och om fredningstiderna stadgas genom förordning. Härvid kan avvikelser från de allmänna fredningstiderna göras till förmån för dem som är stadigvarande bosatta på orten. Under fredningstiden får vilt inte jagas eller skadas, inte heller spel, häckning eller ungar störas

38 §

Begränsning av jakt

Om bevarandet av ett viltbestånd äventyras inom en jaktvårdsförenings område, skall jaktvårdsdistriktet förbjuda jakt inom området på vilt av ifrågavarande slag eller begränsa jakten. Förbudet eller begränsningen utfärdas för en tid av högst tre år i sänder. Innan förbudet eller begränsningen utfärdas skall jaktvårdsföreningen höras. Ett beslut om förbud eller begränsning skall fattas senast en månad innan jaktåret börjar.

40 §

Tillstånd till vissa viltvårdsåtgärder

Jaktvårdsdistriktet kan för viltvårdsåtgärder eller uppfödning av djur ge en jakträttshavare tillstånd att fanga villebråd levande med fångstredskap eller fångstmetoder som annars är förbjudna. För nämnda ändamål kan även

37 §

Fredning av viltart

ning av fångstredskap och fångstmetoder som är förbjudna enligt 33 § får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Om det behövs för att bevara ett viltbestånd eller trygga en störningsfri fortplantning inom ett viltbestånd, ska viltarten i fråga fredas för en bestämd tid eller tills vidare. Bestämmelser om vilka viltarter som ska fredas och om fredningstiderna utfärdas genom förordning av statsrådet. Under fredningstiden får vilt inte jagas eller skadas, inte heller spel, häckning eller ungar störas.

Varg, brunbjörn, utter, järv, lodjur och knubbsäl är alltid fridlysta.

38 §

Begränsning av jakt

Om bevarandet av ett viltbestånd inom en jaktvårdsförenings verksamhetsområde äventyras, kan jakten på viltarten i fråga förbjudas eller begränsas inom denna förenings verksamhetsområde genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Förbudet eller begränsningen kan utfärdas för en tid av högst tre år i sänder. Innan förbudet eller begränsningen utfärdas ska jaktvårdsföreningen och Finlands viltcentral höras. Förbudet eller begränsningen får träda i kraft tidigast två veckor efter det att förordningen utfärdats.

40 §

Tillstånd till vissa viltvårdsåtgärder

Finlands viltcentral kan för viltvårdsåtgärder eller uppfödning av djur ge en jakträttsinnehavare tillstånd att fanga vilt levande med fångstredskap eller fångstmetoder som annars är förbjudna. För nämnda ändamål

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

beviljas tillstånd att fånga djur under fredningstiden och att ta ägg. Närmare stadganden om förutsättningarna för tillstånd och om de villkor som skall fogas till tillståndet utfärdas genom förordning.

kan även beviljas tillstånd att fånga djur under fredningstiden och att ta ägg. Närmare *bestämmelser* om förutsättningarna för *beviljande* av tillstånd och om de villkor som *ska* fogas till tillståndet utfärdas genom förordning *av statsrådet*.

41 §

41 §

*Vissa undantag**Dispens*

För att avvärja skador som hotar husdjur eller för att skydda, sköta eller använda byggnader, anordningar eller någon annan egendom får avvikelser göras från förbudet i 38 § och de skyddsbestämmelser som avses i 39 § 2 mom. Härvid tillämpas inte heller vad som stadgas om erläggande av jaktvårdsavgift. Vilt får inte orsakas skada som är oskälig i förhållanden till värdet av det intresse som skyddas. Vilt får dödas endast om det är nödvändigt för att avvärja en fara som omedelbart hotar människor eller husdjur, i farm uppfödda djur eller annan egendom. På dödat vilt tillämpas 83 §.

Jord- och skogsbruksministeriet kan med jakträttshavarens samtycke för vetenskaplig forskning, viltvård, förhindrande av skador, förebyggande av djursjukdomar eller för andra godtagbara ändamål bevilja tillstånd att med förbjudna fångstredskap eller fångstmetoder döda eller fånga vilt samt att ta bon, ägg och ungar under fredningstiden.

Finlands viltcentral kan bevilja dispens från fredning, förbud eller begränsning enligt 37 och 38 § samt 50 § 2 mom. under de förutsättningar som anges i 41 a—41 c §.

Finlands viltcentral kan även vid andra tidpunkter än under fredningstid som avses i 37 § under de förutsättningar som anges i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c § bevilja dispens för att döda eller fånga vilt eller icke fredade djur.

Finlands viltcentral kan i de fall som avses i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c § bevilja dispens från begränsningen av användningen av motordrivna fordon enligt 32 §, från bestämmelserna om fångstredskap och fångstmetoder i 33 §, från bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § samt från bestämmelserna om skyldigheten att hålla hundar kopplade i 51 § 1 mom. Finlands viltcentral kan bevilja dispens från bestämmelserna om begränsning av användning av motorfordon i 32 § 2 mom. och bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § 3 mom. även när sökanden är permanent eller långvarigt rörelsehämmad.

Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om det förfarande som ska iakttas när dispens beviljas, om anmälan om den bytesmängd som erhållits med stöd av dispens samt om bedömningen av förutsättningarna för dispens. Genom förordning av statsrådet kan det även utfärdas bestämmelser om när undantag från fredning som avses i 37 § får göras.

Den årliga bytesmängden vid jakt som sker med stöd av dispens i 41 a § 4 mom. avsedd regional kvot kan begränsas. Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet kan närmare bestämmelser utfärdas om vilka viltarter som begränsningen avser, största till-

låtna bytesmängder, de jaktbara djurens kön och ålder samt om det område som begränsningarna gäller.

41 a §

Förutsättningar för dispens i fråga om vissa viltarter

Om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning och beslutet inte inverkar menligt på möjligheterna att upprätthålla en gynnsam skyddsnivå inom artens naturliga utbredningsområde, kan dispens enligt 41 § beviljas för att fånga eller döda järv, varg, brunbjörn, utter, lodjur, europeisk bäver, gråsäl, knubbsäl, östersjövikare, iller, mård och skogshare

*1) i syfte att bevara vilda djur eller växter,
2) i syfte att förebygga allvarlig skada på odlingar, boskapsuppfödning, skogsbruk, fiskerinäring, renhushållning, vattendrag eller annan egendom,*

3) på grund av tvingande skäl med hänsyn till folkhälsan, den allmänna säkerheten eller något annat mycket viktigt allmänt intresse, inbegripet ekonomiska och sociala skäl, och om ett tillstånd till undantag medför synnerligen betydande nytta för miljön, eller

4) i forsknings-, utbildnings-, omplacerings- och utplanteringssyfte eller för att förebygga djursjukdomar när det gäller arterna i fråga.

Varg, brunbjörn, utter, lodjur och järv som erhållits som byte med stöd av 1 mom. tillhör staten och ska sändas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning. Forskningsinstitutet ska förstöra viltkroppen, överlåta den till allmännyttigt ändamål eller sälja den för statens räkning.

Dispens i fråga om varg, brunbjörn, utter och lodjur kan även beviljas för att under strängt övervakade förhållanden, selektivt och begränsat fånga eller döda vissa djur.

Undantag från fredning enligt 3 mom. kan inom renskötselområdet även ordnas med stöd av en regional kvot som fastställs genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Genom förordning av statsrådet utfärdas närmare bestämmelser om förutsättningarna för beviljande av en regional kvot och om

anmälan av det byte som erhållits med stöd av regional kvot. Finlands viltcentral svarar för övervakningen av undantag från fredning som det beviljats dispens för med stöd av regional kvot.

41 b §

Förutsättningar för dispens i fråga om fågelvilt och icke fredade fåglar

Om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning och beslutet inte inverkar menligt på möjligheterna att upprätthålla en gynnsam skyddsnivå, kan dispens enligt 41 § beviljas för att fånga eller döda fågelvilt och icke fredade fåglar som avses i 5 §

1) att trygga folkhälsan och den allmänna säkerheten,

2) att trygga flygsäkerheten,

3) att förhindra allvarliga skador på odlingar, husdjur, skogar, fiskevatten och vattendrag,

4) att skydda växter och djur, eller

5) i forsknings- och utbildningssyfte, för att öka och återinföra stammen samt möjliggöra uppfödning för nämnda syften.

Dispens kan även beviljas under strängt övervakade förhållanden och selektivt för att döda eller för att fånga eller förvara ett mindre antal vissa andra än icke fredade fåglar eller för annan förnuftig användning av dem.

41 c §

Förutsättningar för dispens i fråga om annat däggdjursvilt

För annat däggdjursvilt än det som nämns i 41 a § kan dispens enligt 41 § beviljas för att förebygga betydande skador på odlingar, skogsbruk, fiskerinäring, renhushållning, djurhållning, vattendrag eller egendom eller om det behövs med hänsyn till folkhälsan, den allmänna säkerheten eller något annat synnerligen viktigt allmänt intresse. Dispens kan också beviljas i forsknings-, utbildnings-, omplacerings- och utplanteringssyfte när det gäller arterna i fråga.

41 d §

Återkallelse av dispens

Finlands viltcentral kan, på framställning av polisen eller gränsbevakningsväsendet, återkalla en dispens, om dispenshavaren av dispensen bryter mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Detsamma gäller, om dispenshavaren i väsentlig grad bryter mot villkoren i dispensen.

Under samma jaktår beviljas inte den vars dispens har återkallats någon ny motsvarande dispens förrän återkallandet har avgjorts genom ett beslut som vunnit laga kraft eller återkallandet har upphävts.

42 §

Införsel och utsättande i frihet av djur av främmande ursprung

Fågel- eller däggdjursarter och viltbestånd av främmande ursprung får inte importeras eller sättas ut i frihet utan tillstånd av jord- och skogsbruksministeriet. Utlåtande om ansökan skall begäras hos miljöministeriet. Tillstånd skall vägras om åtgärden medför *avsevärd* skada på naturen eller de vilda djuren. I tillståndet kan meddelas föreskrifter om hur införseln eller utsättandet i frihet skall ske.

42 §

Införsel och utsättande i frihet av djur av främmande ursprung

Fågel- eller däggdjursarter och viltbestånd av främmande ursprung får inte importeras eller sättas ut i frihet utan tillstånd av *Finlands viltcentral*. Utlåtande om ansökan ska begäras hos miljöministeriet *och Finlands miljöcentral*. Tillstånd *ska* vägras, om åtgärden medför skada på naturen eller de vilda djuren. Tillståndet kan förenas med villkor om hur införseln och utsättandet i frihet *ska* ske.

49 §

Redskap och metoder som används vid fångst av icke fredade djur

Med jord- och skogsbruksministeriets tillstånd får vid fångst och dödande av icke fredat djur användas sådana fångstredskap eller fångstmetoder som är förbjudna enligt 2 mom.

49 §

Redskap och metoder som används vid fångst av icke fredade djur

[Upphävs]

49 a §

Dispens från förbud mot användning av fångstredskap och fångstmetoder vid fångst av icke fredade djur

Finlands viltcentral kan genom dispens tillåta att fångstredskap och fångstmetoder som är förbjudna enligt 49 § 2 mom. används vid fångst och dödande av icke fredade djur.

Dispens enligt 1 mom. kan beviljas för förhindrande av betydande skador på odlingar, skogsbruk, fiskerinäring, renhushållning, djurhållning, vattendrag eller egendom eller om det behövs med hänsyn till folkhälsan, den allmänna säkerheten eller något annat synnerligen viktigt allmänt intresse. Dispens kan även beviljas i forskningssyfte kring arterna i fråga.

50 §

Närmare stadganden om fångst och dödande av icke fredat djur

Genom förordning utfärdas vid behov närmare stadganden om fångstredskap och fångstmetoder som är tillåtna vid fångst eller dödande av icke fredat djur samt om användningen av dessa.

Genom förordning kan icke fredat djur fresas eller fångst och dödande av icke fredat djur begränsas.

50 §

Närmare bestämmelser om fångst och dödande av icke fredade djur

Genom förordning av statsrådet utfärdas vid behov närmare bestämmelser om fångstredskap och fångstmetoder som är tillåtna vid fångst eller dödande av ett icke fredat djur samt om användningen av redskapen och metoderna i fråga.

Genom förordning av statsrådet kan ett icke fredat djur fresas eller fångst och dödande av ett icke fredat djur begränsas.

52 §

Hundprov och hunddressyr

Jaktvårdsdistriktet kan ge tillstånd att avvikas från skyldigheten i 51 § 1 mom. när hundprov anordnas eller hundar dresseras. Hundproven och dressyren skall ske så att fredat vilt inte ofredas under fortplantningstiden.

52 §

Hundprov och hunddressyr

Finlands viltcentral kan ge dispens från skyldigheten som förskrivs i 51 § 1 mom. när hundprov anordnas eller hundar dresseras. Hundproven och dressyren ska ske så att fredat vilt inte ofredas under sin fortplantningstid.

För anordnande av jaktprov för hundar som används för jakt på varg, brunbjörn, utter och lodjur och då sådana hundar dresseras krävs dock Finlands viltcentral tillstånd.

54 §

Rättigheter vid övervakningen av hundar

Om någon som avses i 88 § 1 mom. upprepade gånger påträffar en hund som hålls i strid med stadgandena i 51 och 52 § eller en hund i färd med att riva ett hjortdjur har han rätt att avliva hunden, om han inte kan få tag i den.

56 §

Myndigheter och sammanslutningar

Ärenden som gäller jakt och viltvård sköts utom av statliga myndigheter även av Jägarernas Centralorganisation, vars verksamhet grundar sig på jägarnas eget initiativ, av jaktvårdsdistrikten och av jaktvårdsföreningarna så som stadgas i denna lag. Ärenden som gäller jakt och viltvård sköts därutöver av jaktföreningar och av landsomfattande jägarorganisationer som bygger på frivilligt medlemskap.

Den högsta ledningen av och tillsynen över jakt- och viltvårdsverksamheten ankommer på jord- och skogsbruksministeriet.

I fråga om vilt- och fiskeriforskningsinstitutets uppgifter gäller vad som stadgas i lagen om Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet (1131/87).

57 §

Jägarernas centralorganisations uppgifter

Jägarernas centralorganisation har till uppgift att

- 1) utveckla jakten och viltvården samt utföra försök inom viltvården,*
- 2) främja utbildning och rådgivning som gäller jakt och viltvård,*
- 3) styra och övervaka jaktvårdsdistriktens verksamhet,*
- 4) utföra de uppgifter som jord- och skogsbruksministeriet ålägger den samt*
- 5) behandla andra ärenden som enligt denna lag ankommer på den.*

54 §

Rättigheter vid övervakningen av hundar

[Upphävs]

56 §

Myndigheter och sammanslutningar

Den högsta ledningen av och tillsynen över jakt- och viltvårdsverksamheten ankommer på jord- och skogsbruksministeriet.

Bestämmelser om Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets uppgifter finns i lagen om Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet (1131/1987).

Bestämmelser om Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna finns i viltförvaltningslagen (/).

57 §

Jägarernas centralorganisations uppgifter

[Upphävs]

58 §

Centralorganisationens representantmöte

Beslutanderätten i ärenden som ankommer på Jägarnas centralorganisation utövas av centralorganisationens representantmöte. Representantmötet hålls årligen och till det kan varje jaktvårdsdistrikt sända högst tre representanter, som förfogar över sammanlagt tre röster. Dessutom har representanterna för varje distrikt en röst för varje påbörjat femtusental jaktkort i distriktet. Mötet väljer inom sig en ordförande.

Extra representantmöte hålls när centralorganisationens styrelse av särskilt viktiga skäl anser att det är nödvändigt eller när minst hälften av jaktvårdsdistrikten för behandling av ett visst ärende skrifligen anhåller om det hos styrelsen.

58 §

Centralorganisationens representantmöte

[Upphävs]

59 §

Centralorganisationens styrelse och verksamhetsledare

Centralorganisationens styrelse skall bereda och verkställa representantmötets beslut samt sköta organisationens övriga praktiska ärenden. Styrelsen för centralorganisationens talan vid domstol och andra myndigheter samt företräder även i övrigt centralorganisationen.

2 mom. har upphävts genom L 3.12.2002/1009.

Styrelsens mandattid är tre år. Om en medlem eller en suppleant avgår eller varaktigt är förhindrad att sköta sin uppgift, väljs i hans ställe en ny medlem eller suppleant för den återstående mandattiden.

Styrelsen är beslutför när förutom ordföranden eller vice ordföranden minst fem andra styrelsemedlemmar är närvarande vid mötet.

Centralorganisationen har en verksamhetsledare, som anställs och entledigas av styrelsen.

59 §

Centralorganisationens styrelse och verksamhetsledare

[Upphävs]

59 a §

Val av medlemmar till centralorganisationens styrelse

För valet av medlemmar till centralorganisationens styrelse delas landet in i tre valområden som följer:

1) Norra Finlands valområde omfattar Lapplands, Kajanalands och Uleåborgs jaktvårdsdistrikts verksamhetsområden,

2) Östra Finlands valområde omfattar Södra Savolax, Mellersta Finlands, Kymmene, Norra Savolax och Norra Karelen's jaktvårdsdistrikts verksamhetsområden, och

3) Västra Finlands valområde omfattar Södra Tavastlands, Österbottens, Norra Tavastlands, Svenska Österbottens, Satakunda, Nylands och Egentliga Finlands jaktvårdsdistrikts verksamhetsområden.

Centralorganisationens representantmöte väljer först ordförande för styrelsen och en personlig suppleant för honom eller henne och därefter sex andra styrelsemedlemmar och personliga suppleanter för dem bland de kandidater som uppställts av jaktvårdsdistrikten. Valet skall ske så att från Norra Finlands och Östra Finlands valområden från vardera väljs två personer och för dem personliga suppleanter, samt från Västra Finlands valområde tre personer och för dem personliga suppleanter. Dessutom väljer representantmötet till styrelsen en medlem jämte personlig suppleant vilka företräder någon organiserad bransch som är av vikt med tanke på jakten och viltvården. Till styrelsen hör dessutom en medlem som jord- och skogsbruksministeriet förordnar och som har en av ministeriet förordnad personlig suppleant.

Styrelsen väljer vice ordförande bland de styrelsemedlemmar som har valts bland de kandidater som jaktvårdsdistrikten ställt upp.

60 §

Jaktvårdsdistriktets uppgifter och verksamhetsområde

Ett jaktvårdsdistrikt har till uppgift att
1) sköta utbildning och rådgivning som gäller jakt och viltvård,

59 a §

Val av medlemmar till centralorganisationens styrelse

[Upphävs]

60 §

Jaktvårdsdistriktets uppgifter och verksamhetsområde

[Upphävs]

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

- 2) främja och understöda viltvården,
- 3) styra och övervaka jaktvårdsföreningarnas verksamhet,
- 4) utföra de uppgifter som jord- och skogsbruksministeriet och Jägarnas centralorganisation ålägger det samt
- 5) utföra andra uppgifter som enligt vad som stadgas ankommer på det.

Jaktvårdsdistriktet står under Jägarnas centralorganisations ledning och tillsyn.

Jaktvårdsdistriktets verksamhetsområden fastställs genom förordning av statsrådet. De uppgifter som ankommer på jaktvårdsdistriktet sköts i Finlands ekonomiska zon av det jaktvårdsdistrikt vid vars verksamhetsområde den ifrågavarande delen av den ekonomiska zonen är belägen. Gränsen mellan jaktvårdsdistriktets verksamhetsområden anses fortsätta från territorialvattnets yttre gräns till den ekonomiska zonens yttre gräns utan att ändra riktning.

61 §

Jaktvårdsdistriktets möte

Ett jaktvårdsdistrikts beslutanderätt utövas av jaktvårdsdistriktets möte, till vilket varje jaktvårdsförening inom distriktet kan utse en representant. Varje representant förfogar över en röst vid mötet. Mötet väljer inom sig en ordförande.

Ett jaktvårdsdistrikts extra möte hålls när distriktsmötet så beslutat, när jaktvårdsdistriktets styrelse anser detta vara nödvändigt eller när minst en tredjedel av föreningarna inom jaktvårdsdistriktets område för behandling av ett visst ärende skriftligen anhåller om det hos styrelsen.

61 §

Jaktvårdsdistriktets möte

[Upphävs]

62 §

Jaktvårdsdistriktets styrelse och jaktchef

Jaktvårdsdistriktets styrelse skall bereda och verkställa distriktsmötets beslut samt sköta praktiska frågor inom distriktet. Styrelsen för jaktvårdsdistriktets talan vid domstol och andra myndigheter samt företräder även i övrigt distriktet.

62 §

Jaktvårdsdistriktets styrelse och jaktchef

[Upphävs]

Jaktvårdsdistriktets möte väljer till styrelsen minst fyra och högst sju medlemmar och personliga suppleanter för dem bland de kandidater som jaktvårdsföreningarna ställt upp. Dessutom väljer jaktvårdsdistriktets möte till styrelsen en medlem jämte personlig suppleant bland de kandidater som regionalt betydelsefulla markägarorganisationer ställt upp. Jaktvårdsdistriktets möte väljer först ordförande för styrelsen och en suppleant för honom eller henne bland de kandidater som jaktvårdsföreningarna ställt upp. Därefter väljs de övriga styrelsemedlemmarna och personliga suppleanter för dem. Styrelsen väljer vice ordförande bland de styrelsemedlemmar som har valts bland de kandidater som jaktvårdsföreningarna ställt upp.

Mandattiden för en styrelsemedlem är tre år. Om en medlem avgår eller är varaktigt förhindrad att sköta sin uppgift, väljs i hans ställe en ny medlem för den återstående mandattiden.

Jaktvårdsdistriktets styrelsemöte är beslutfört när förutom ordföranden eller vice ordföranden minst hälften av styrelsemedlemmarna är närvarande.

Jaktvårdsdistriktet har en jaktchef, som anställs och entledigas av distriktets styrelse.

63 §

Jaktvårdsförening

En jaktvårdsförening skall

- 1) sköta utbildning och rådgivning som gäller jakt och viltvård,
- 2) främja viltvården,
- 3) övervaka jakten samt
- 4) utföra andra uppgifter som enligt gällande stadganden ankommer på den eller som jord- och skogsbruksministeriet eller jaktvårdsdistriktet ålägger den.

En jaktvårdsförenings verksamhetsområde är kommunens område. Jord- och skogsbruksministeriet kan bestämma att jaktvårdsföreningens verksamhetsområde skall avvika från kommunindelningen, om det är ändamålsenligt på grund av de lokala förhållandena.

En jaktvårdsförening står under jaktvårdsdistriktets ledning och tillsyn.

63 §

Jaktvårdsförening

[Upphävs]

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

En jaktvårdsförening kan för tillsynen över jakt ha jaktövervakare, vilka innan de börjar sköta sitt uppdrag skall underteckna en försäkran, om vilken stadgas genom förordning.

64 §

Medlemskap i jaktvårdsförening

Meddelar en person som erlagt jaktvårdsavgift inte annat, anses han vara medlem i den jaktvårdsförening vars verksamhetsområde innefattar den kommun där han har sitt hemvist. En person som har betalt viltvårdsavgift kan också som medlem ansluta sig till en sådan jaktvårdsförening inom vars verksamhetsområde han har jakträtt eller för minst ett år beviljat skriftligt tillstånd att bedriva jakt. En person kan samtidigt vara medlem i endast en jaktvårdsförening eller avstå från att tillhöra någon som helst jaktvårdsförening.

Medlemskap i en jaktvårdsförening upphör om jaktvårdsavgift inte betalas, om personen meddelas jaktförbud eller inte uppfyller de krav som stadgas i 1 mom.

64 §

Medlemskap i jaktvårdsförening

[Upphävs]

65 §

Jaktvårdsföreningens möte

En jaktvårdsförenings beslutanderätt utövas av föreningsmötet. Vid mötet har varje medlem en röst. En medlem kan befullmäktiga en annan medlem att företräda honom vid mötet. Ingen får dock företräda fler än fem frånvarande medlemmar. Mötet väljer inom sig en ordförande.

Jaktvårdsföreningens extra möte hålls när styrelsen anser det nödvändigt eller när minst en tiondedel av medlemmarna i föreningen för ett särskilt angivet ärende skriftligen anholder om det hos styrelsen.

65 §

Jaktvårdsföreningens möte

[Upphävs]

66 §

Jaktvårdsföreningens styrelse och verksamhetsledare

En jaktvårdsförenings styrelse skall bereda och verkställa föreningsmötets beslut samt sköta föreningens praktiska frågor. Styrelsen för föreningens talan vid domstol och andra myndigheter samt företräder även i övrigt föreningen.

Jaktvårdsföreningens möte väljer bland jaktvårdsföreningens medlemmar minst fem och högst åtta medlemmar till styrelsen samt för varje medlem en personlig suppleant. Jaktvårdsföreningens möte väljer först ordförande för styrelsen och en suppleant för honom eller henne och därefter övriga styrelsemedlemmar och suppleanter. Inom områden som avses i 8 § hör till styrelsen dessutom en medlem som Forststyrelsen förordnar och som har en av Forststyrelsen förordnad personlig suppleant. Styrelsen väljer vice ordförande bland de styrelsemedlemmar som har valts bland de kandidater som jaktvårdsföreningens medlemmar ställt upp.

Styrelsens mandattid är tre år. Om en styrelsemedlem eller en styrelsemedlems personliga suppleant avgår eller är varaktigt förhindrad att sköta sin uppgift, väljs i hans eller hennes ställe en ny medlem eller personlig suppleant för den återstående mandattiden.

Styrelsen är beslutför när förutom ordföranden eller vice ordföranden minst hälften av de övriga styrelsemedlemmarna är närvarande vid mötet.

En jaktvårdsförening har en verksamhetsledare som anställs och entledigas av jaktvårdsföreningens styrelse.

67 §

Ordningen för fattande av beslut

Som beslut vid möten som avses i 58, 59, 61, 62, 65 och 66 §§ blir den åsikt som fått mer än hälften av de avgivna rösterna. Vid val blir de som har fått de flesta rösterna valda. Vid lika röstetal avgör ordförandens röst, utom vid val, då lotten avgör.

66 §

Jaktvårdsföreningens styrelse och verksamhetsledare

[Upphävs]

67 §

Ordningen för fattande av beslut

[Upphävs]

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

68 §

68 §

Reglemente

Reglemente

För Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna skall utarbetas ett reglemente, i vilket tas in närmare bestämmelser om

[Upphävs]

1) organen, deras uppgifter och organiseringen av verksamheten,

2) medelsförvaltning och granskning av räkenskaper och förvaltning samt

3) andra frågor som gäller skötseln av ärenden och organiseringen av verksamheten.

Reglementet bereds av Jägarnas centralorganisation och fastställs av jord- och skogsbruksministeriet.

69 §

69 §

Sammanslutningarnas språk

Sammanslutningarnas språk

Beträffande det språk som skall användas inom Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna gäller vad som föreskrivs i 25 § i språklagen (423/2003).

[Upphävs]

70 §

70 §

Rättshandlingsförmåga, namntecknare, delgivning till sammanslutning och tjänstansvar

Rättshandlingsförmåga, namntecknare, delgivning till sammanslutning och tjänstansvar

Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistrikten och jaktvårdsföreningarna kan i eget namn förvärva rättigheter och ingå förbindelser samt kära och svara.

[Upphävs]

Centralorganisationens namn tecknas av styrelsens ordförande och vice ordförande tillsammans eller av någondera av dessa tillsammans med en styrelsemedlem eller verksamhetsledaren. Ett jaktvårdsdistrikts namn tecknas av styrelsens ordförande och vice ordförande tillsammans eller av någondera av dessa tillsammans med en styrelsemedlem eller jaktchefen. En jaktvårdsförenings namn tecknas av styrelsens ordförande och vice ordförande tillsammans eller av någondera av dem tillsammans med en styrelsemedlem

eller verksamhetsledaren. I reglementet kan bestämmas att rätten till namnteckning i ärenden som nämnts i reglementet dessutom tillkommer verksamhetsledaren eller jaktchefen. (3.12.2002/1009)

Stämningar och andra delgivningar anses ha tillställts centralorganisationen, jaktvårdsdistriktet och jaktvårdsföreningen då de har delgivits någon av dem som nämns i 2 mom.

På styrelsemedlemmarna och funktionärerna i centralorganisationen, jaktvårdsdistriktet och jaktvårdsföreningarna tillämpas bestämmelserna om straffrättsligt tjänstansvar när de utför uppdrag enligt denna lag.

71 §

Avgifter

I fråga om avgiftsbeläggning för prestationer som lämnas av Jägarnas centralorganisation, jaktvårdsdistriktet och jaktvårdsföreningarna och om avgifternas storlek samt om indrivning av avgifter iaktas i tillämpliga delar vad som stadgas i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/92). Genom förordning stadgas dock om ärenden som i lagen om grunderna för avgifter till staten stadgats tillhöra vederbörande ministeriums befogenhet.

71 §

Avgifter

[Upphävs]

74 §

Jaktförseelse

Den som uppsåtligen eller av oaksamhet jagar

1) i strid med ett förbud eller begränsning som gäller enligt eller som har meddelats med stöd av 20 § 3 mom., 23 § 1 mom., 32 §, 33 § 1 eller 2 mom. eller 38 § 1 mom., eller

2) under den fredningstid som avses i 37 § 1 mom. eller utan sådan jaktlicens som avses i 10 § eller i strid med en kvot som bestämts med stöd av 10 §,

74 §

Jaktförseelse

Den som uppsåtligen eller av oaksamhet jagar

1) i strid med ett förbud eller begränsning som gäller enligt eller som har meddelats med stöd av 20 § 3 mom., 23 § 1 mom., 32 §, 33 § 1 eller 2 mom. eller 38 § 1 mom., eller

2) under den fredningstid som avses i 37 § 1 och 3 mom. eller utan sådan jaktlicens eller dispens som avses i 10, 26, 41 eller 49 a § eller 52 § 3 mom. eller i strid med en kvot som fastställts med stöd av 10 § eller 41 a § 4 mom.,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

skall, om inte gärningen är straffbar enligt 48 a kap. 1 § strafflagen eller om inte strängare straff för gärningen bestäms någon annanstans i lag, för *jaktförseelse* dömas till böter.

ska, om inte gärningen är straffbar enligt 48 a kap. 1 § *i* strafflagen eller om inte strängare straff för gärningen bestäms någon annanstans i lag, för *jaktförseelse* dömas till böter.

80 §

Förverkandepåföljd

Om det för jakt på vilt som avses i 1 mom. krävs jaktlicens enligt 10 §, skall jägaren samtidigt åläggas att betala obetalt jaktlicensavgift till staten.

80 §

Förverkandepåföljd

Om det för jakt på vilt som avses i 1 mom. krävs jaktlicens enligt 26 §, *ska* jägaren samtidigt åläggas att betala *obetald* jaktlicensavgift till staten.

83 §

*Äganderätt till vilt som påträffats dött **eller fastnat i fångstredskap***

Vilt som har *kommit in på någon annans område och* påträffats dött *eller fastnat i ett fångstredskap* tillhör den som innehar jakträtten på området, om han har rätt att jaga likadant vilt på området. *En gråsäl eller vikare som påträffats död i fiskeredskap inom havsområdet tillhör dock redskapets ägare. I annat fall tillhör viltet staten, om inte något annat följer av 2 mom.*

Om vilt som avses i 1 mom. har jagats med licens, tillhör viltet den som innehar jakträtten på området, om han har likadan licens och vill behålla det. I annat fall tillfaller viltet jägaren.

Fällhorn av hjortdjur tillfaller upphittaren.

Staten tillhörigt vilt som påträffats dött får omhändertas av upphittaren för vidare befordran till polisen eller en forskningsanstalt som bedriver viltforskning.

Genom förordning stadgas hur jägaren i fall som avses i 2 mom. skall underrätta jakträtthavaren.

83 §

Äganderätt till vilt som påträffats dött

Vilt som har påträffats dött tillhör den som innehar jakträtten på området, om han *eller hon* har rätt att jaga likadant vilt på området.

Om vilt som avses i 1 mom. har jagats med *jaktlicens*, tillhör viltet den som innehar jakträtten på området, om han *eller hon* har likadan licens och vill behålla det. I annat fall tillfaller viltet jägaren.

Om ingen har jakträtt eller jaktlicens för viltet och om något annat inte föreskrivs nedan, får vilt som påträffats dött inte omhändertas.

83 a §

Undantag från äganderätten till dött vilt

En gråsäl eller östersjövikare som påträffats död i fiskeredskap inom havsområdet tillhör redskapets ägare.

Om ett i 26 § avsett hjortdjur, rådjur eller vildsvin har dött i trafiken eller avlivats på grund av trafikolycka, tillhör det krockplatsens jaktvårdsförening.

Fällhorn av hjortdjur tillfaller upphittaren.

83 b §

Rätt att gräva ner eller förstöra dött vilt

Om vilt som påträffats dött orsakar olägenhet, kan den som lider olägenhet, gräva ner eller förstöra det på egen bekostnad.

83 c §

Skyldighet att anmäla dött vilt

Järv, lodjur, brunbjörn, utter och varg som påträffats döda ska utan dröjsmål anmälas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning eller till jaktvårdsföreningen på området. Ett dött djur eller en del av ett sådant kan sändas till forskningsinstitutet med institutets samtycke och på dess bekostnad.

I 83 § 2 mom. avsett vilt som har påträffats dött ska utan dröjsmål anmälas till den som innehar jakträtten och till jaktvårdsföreningen på området.

Närmare bestämmelser om hur anmälan ska göras utfärdas genom förordning av statsrådet.

88 §

Tillsyn över efterlevnaden av lagen

Polisen, gränsbevakningsväsendet och tullmyndigheterna samt de jaktövervakare som avses i 63 § 4 mom. skall inom sina verksamhetsområden utöva tillsyn över att

88 §

Tillsyn över efterlevnaden av lagen

Polisen, gränsbevakningsväsendet och tullmyndigheterna samt de jaktövervakare som avses i viltförvaltningslagen ska inom sina verksamhetsområden övervaka att be-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

bestämmelserna och föreskrifterna om jakt följs.

stämmelserna och föreskrifterna om jakt följs.

89 §

Tillämpning av handläggnings- och offentlighetsbestämmelserna

Förvaltningslagen (434/2003) tillämpas på Jägarnas centralorganisations, jaktvårdsdistriktens och jaktvårdsföreningarnas verksamhet då de sköter offentliga förvaltningsuppgifter. På Jägarnas centralorganisations, jaktvårdsdistriktens och jaktvårdsföreningarnas verksamhet tillämpas även lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) och lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003).

89 §

Tillämpning av handläggnings- och offentlighetsbestämmelserna

[Upphävs]

90 §

Ändringssökande

I jaktvårdsdistriktets och jaktvårdsföreningens beslut i förvaltningsärenden som avses i denna lag får ändring sökas genom besvär hos landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd inom 30 dagar från delfäendet. På sökande av ändring tillämpas i övrigt vad som i förvaltningsprocesslagen (586/1996) bestäms om sökande av ändring i en förvaltningsmyndighets beslut.

Landsbygdsnäringarnas besvärsnämnd prövar sådana klagomål över beslut av ett jaktvårdsdistrikt och en jaktvårdsförening som avses i 58 § i förvaltningsprocesslagen. I fråga om extraordinärt ändringssökande i dessa beslut gäller i övrigt vad som bestäms i förvaltningsprocesslagen.

90 §

Ändringssökande

Bestämmelser om sökande av ändring i beslut som Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna fattat i förvaltningsärenden finns i viltförvaltningslagen. I ärenden som gäller dispens enligt 41 § har även en sådan registrerad lokal eller regional sammanslutning besvärsrätt vars syfte är att främja natur- eller miljöskyddet.

Denna lag träder i kraft den 201 .

På behandlingen av jaktvårdsdistriktens och Jägarnas centralorganisations bokslut och styrelsernas ansvarsfrihet tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.

De tillstånd som jaktvårdsdistrikten och jord- och skogsbruksministeriet beviljat före ikraftträdandet av denna lag förblir i kraft.

De ärenden som är anhängiga vid jaktvårdsdistrikten och Jägarnas centralorganisation vid lagens ikraftträdande överförs till Finlands viltcentral för avgörande.

3.

Lag**om ändring av lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift (616/1993) 1 § 2 mom., 2 § 1 mom., 3 § 2 mom. 1 punkten, 4 och 5 §, 7 § 1 mom., 7 a § 1 mom. och 7 c § 1 mom., av dem 1 § 2 mom. och 4 § 2 mom. sådant de lyder i lag 1002/2001 samt 7 a § 1 mom. och 7 c § 1 mom. sådana de lyder i lag 1237/1999, som följer:

Gällande lydelse

1 §

Jaktvårdsavgiften fastställs av statsrådet. Avgiften är högst 50 euro för ett jaktår.

2 §

Innan jaktvårdsavgift betalas skall kunskapen inom jakt och viltvård samt kännedom om stadgandena och bestämmelserna om jakt visas genom avläggande av jägarexamen för examinator som tillsatts av jaktvårdsförening eller jaktvårdsdistrikt. Den som är missnöjd med examinatorns beslut kan inom 14 dagar efter det han fått del av beslutet föra ärendet för avgörande till den jaktvårdsförening eller det jaktvårdsdistrikt som tillsatt tentatorn. Närmare föreskrifter om examen meddelas av jord- och skogsbruksministeriet.

3 §

Anslaget som nämns i 1 mom. kan användas

1) för Jägarnas centralorganisations, jaktvårdsdistriktens och jaktvårdsföreningarnas drifts- och kapitalutgifter samt utgifter för gruppförsäkring av jägarna,

4 §

För jaktlicens som avses i 10 § jaktlagen och som krävs för jakt på hjortdjur skall li-

Föreslagen lydelse

1 §

Jaktvårdsavgiften är 30 euro för ett jaktår.

2 §

Innan jaktvårdsavgift betalas ska kunskapen inom jakt och viltvård samt kännedom om *bestämmelserna och föreskrifterna* om jakt visas genom avläggande av jägarexamen för *en examinator som tillsatts av Finlands viltcentral. Den som är missnöjd med examinatorns beslut får begära omprövning på det sätt som föreskrivs i viltförvaltningslagen (/). Närmare bestämmelser om examens innehåll utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.*

3 §

Anslaget som nämns i 1 mom. kan användas

1) för *Finlands viltcentrals och jaktvårdsföreningarnas* drifts- och kapitalutgifter samt utgifter för gruppförsäkring av jägarna,

4 §

För i 26 § i jaktlagen avsedd jaktlicens för hjortdjur ska det betalas en avgift (jaktli-

censinnehavaren för varje fällt hjortdjur till staten betala en avgift (*jaktlicensavgift*). Avgiften skall betalas inom sju dagar efter det jaktsäsongen för hjortdjur utgått i enlighet med vad som stadgas genom förordning.

Jaktlicensavgiftens storlek är högst 135 euro. Avgiften fastställs av statsrådet.

5 §

Betalas en jaktlicensavgift inte inom utsatt tid skall chefen för polisdistriktet debitera avgiften. Debiterad jaktlicensavgift får drivas in utan dom eller utslag.

7 §

Genom förordning stadgas närmare om användning av medel som avses i 3 § och om förfarandet vid beviljande av medel samt om indrivning av jaktlicensavgifter.

7 a §

Jägarnas centralorganisation för med hjälp av automatisk databehandling ett register över jägare (*jägarregister*). Registret används för planering av jägarnas utbildning och för rådgivning, för tillsyn över jakten, för praktisk uppläggning av jakt- och viltvårdsverksamheten, för skötsel av andra uppgifter i samband med jakt- och viltvård samt för uppgörande av statistik. Dessutom används registret för utredande av totalantalet personer som har betalt jaktvårdsavgift samt för adressförteckning för utsändande av inbetalningskort för jaktvårdsavgift.

7 c §

Den registeransvarige får för åligganden enligt 7 a § lämna ut uppgifter ur jägarre-

censavgift) till staten. Jaktlicensavgiften bestäms enligt antalet fällda hjortdjur. Licenshavaren ska betala jaktlicensavgiften inom sju dagar efter det att jaktsäsongen för hjortdjur är avslutad i enlighet med vad som föreskrivs genom förordning av statsrådet.

Jaktlicensavgifterna är följande:

- 1) för en fullvuxen älg 120 euro,
- 2) för en älgkalv 50 euro,
- 3) för en fullvuxen dovhjort, kronhjort, sikahjort, vitsvanshjort och skogsvildren 17 euro, och
- 4) för en kalv av dovhjort, kronhjort, sika-hjort, vitsvanshjort eller skogsvildren 8 euro.

5 §

Betalas en jaktlicensavgift inte inom utsatt tid ska Finlands viltcentral driva in avgiften. Bestämmelser om avgifters direkta utsökbarhet utan utsökningsgrund finns i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

7 §

Närmare bestämmelser om användningen av de medel som avses i 3 § och om förfarandet vid beviljande av medel utfärdas genom förordning av statsrådet.

7 a §

Finlands viltcentral för med hjälp av automatisk databehandling ett register över jägare (*jägarregister*). Jägarregistret används för planering av jägarnas utbildning och för rådgivning, för tillsyn över jakten, för praktisk uppläggning av jakt- och viltvårdsverksamheten, för skötsel av andra uppgifter i samband med jakt och viltvård samt för uppgörande av statistik. Dessutom används jägarregistret för utredning av totalantalet personer som har betalat jaktvårdsavgift och som för adressförteckning för utsändning av inbetalningskort för jaktvårdsavgift.

7 c §

Den registeransvarige får för åligganden enligt 7 a § lämna ut uppgifter ur jägarre-

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

gistret till jord- och skogsbruksministeriet, Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet och andra myndigheter, till *jaktvårdsdistrikt* och jaktvårdsföreningar samt till det försäkringsbolag som sköter jägarnas gruppförsäkring. Den registeransvarige kan mot skälig avgift lämna ut i registret antecknade personers namn- och adressuppgifter också för direktmarknadsföring inom jaktbranschen, om inte den registrerade har förbjudit detta.

gistret till jord- och skogsbruksministeriet, Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet och andra myndigheter, till *jaktvårdsföreningarna* samt till det försäkringsbolag som sköter jägarnas gruppförsäkring. Den registeransvarige *får* mot skälig avgift lämna ut i *jägarregistret* antecknade personers namn- och adressuppgifter också för direktmarknadsföring inom jaktbranschen, om inte den registrerade har förbjudit detta.

Denna lag träder i kraft den 201 .

4.

Lag**om ändring av 1 § i lagen om landsbygdsnäringsnämnd**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om landsbygdsnäringsnämnd (1203/1992) 1 § 1 mom. 5 punk-
 ten sådan den lyder i lag 1468/2009, och
ändras 1 § 1 mom. 4 punkten sådan den lyder i lag 1468/2009, som följer:

Gällande lydelse

1 §

Ärenden som ska behandlas

Landsbygdsnäringsnämnden är
 verksam som självständig besvärsmyndighet,
 hos vilken ändring i följande myndigheters
 och samfunds beslut söks genom besvär:

- 4) jaktvårdsdistrikten,
 5) jaktvårdsföreningarna,

Föreslagen lydelse

1 §

Ärenden som ska behandlas

Landsbygdsnäringsnämnden är
 verksam som självständig besvärsmyndighet,
 hos vilken ändring i följande myndigheters
 och samfunds beslut söks genom besvär:

- 4) *Finlands viltcentral*,
 5) [upphävs]

Denna lag träder i kraft den _____ 201 .